

E. B. Price

AZ ŐRTORONY ISTEN IGAZSÁGÁNAK CSATORNÁJA-E?

ELŐSZÓ

a magyar kiadáshoz

Ez a könyv, amelyet az olvasó kezében tart, két olyan család párbeszéde, akiket nem vitatkozásra kész szándék vezérelt, hanem a személyes- és a felebarát iránti felelősségérzet, az üdvösségükért érzett aggodalom. „Hitviták tüzeiben” botránkozások születnek: az emberek távolabb kerülnek egymástól és Krisztustól. A krisztusi szeretettől áthatott bizonyoságtétel segít egymás- és az igazság jobb megismerésében, csodálatos felfedezésekhez segít, erősíti az emberi kapcsolatokat, segít abban, hogy a másik emberben is felismerjük Krisztus tulajdonát, akiért életét áldozta.

Sokan, sokféleképpen megírták már az egyes egyházak, felekezetek történetét. A kívülálló történész írása lehet bár tárgyilagos, de hitelességgel csak a „benne élő” ember beszélhet arról a népről, amelyhez tartozik. Ezért látjuk értékesnek ezt a könyvet, amely nem tudományos felkészültséggel íródott; nem az a célja, hogy egy közösséget bemutasson – dicsérjen vagy elítéljen, igazoljon vagy cáfoljon.

Két család – Jehova Tanúi és a H.N. Adventista Egyház tagjai –, akik egymásért kölcsönösen felelősséget éreznek, azt teszik, amit az Ige tanácsol: „Keressük meg együtt az igazságot, értsünk egyet abban, mi a jó.” (Jób. 34.4, új prot. ford.)

Hisszük, hogy mindazok, akik nem a saját „igazságukhoz” keresik a bibliai igazolást, hanem őszintén keresik Isten igazságát, azok megtalálják azt: „Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik.” (Mát. 7.8).

1

Nehézségek az Eukaliptusz tanyán

Lorna Stevens az Őrtonyiratokat és a könyveket visszatette a helyükre a könyvespolcra és sietett, hogy a nagy lakószoba bútorairól a port letörölje. Remélte, hogy a házimunkával gyorsan elkészül, és a délutáni igehirdető szolgálatában házról házra bizonyoságot tehet. Mint Jehova hű bizonyoságtévője igen örvendett a délutáni tevékenységnek, s az arra való gondolás feledtette vele azokat a gondokat és terheket, amelyeket az Eukaliptusz tanya tehenei, disznói és tyúkjai okoztak. Ebben az évszakban az eukaliptusz fákra tűző forró nap sem tudta ügybuzgalmát elnyomni. Legyen bár eső, jégeső vagy napfény, Lorna mindenképpen Jehováért akart tanúskodni.

Egy pillanatra megállt munkájában és teljesen mozdulatlanul kifelé figyelt. Autó zaját hallotta, ismerte a kocsit, amely az udvar bejárati útján a ház elé gördült férjezett leányukkal, Klaricéval. Különös, hiszen nem jelezte látogatását, s vajon mi hozta ide ebben az órában? Kisietett, hogy megtudja leányától. Klarice mindig olyan volt, mint egy nyitott könyv, komoly, nyílt és becsületes mindenben. Ha valamilyen problémája volt, az rögtön kibuggyant belőle.

Már 7 éve férjhez ment, de anya és leánya egész idő alatt szoros kapcsolatban maradtak. Az utóbbi években, amióta Klarice megkezdte tanulmányait, hogy Jehova hű tanúja legyen, a kapcsolat még szorosabb, bensőségesebb lett. De most, amikor eldöntötte, hogy nemsókára megkeresztelkedik, különösen szüksége volt anyja erős támogatására, mert férje, Paul – aki nagyon vallásellenes volt – döntése miatt meglehetősen neheztelt rá.

Klarice és a 4 éves Gregory kiszálltak a kocsiból. „Te most átmész gyorsan a nagypához – mondta a fiúnak. – Látod ott áll a fák alatt”.

Amikor Lorna Klaricéval a ház lépcsőin felhaladt, azonnal észrevette, hogy valami nincs rendjén. Ezért rögtön, minden kertelés nélkül, de gondterhes hangon kérdezte: „Klarice, mondd meg nekem, mi baj van? Úgy veszem észre, hogy valami terhel téged”.

„Nos, Mama – kezdte Klarice kissé akadozva – valójában nincsen semmi baj, de valószínűleg borzalmas csalódást okozok neked. A Hetednap Adventistákhoz fogok csatlakozni”.

Lorna láthatóan megdöbbsent, és kissé zavartan kérdezte: „Ezt tán mégsem mondtad komolyan? Nagyon rossz tréfát űzol velem!” Beléptek a szobába, amelyet az előbb portalanított, és ahol Nanna, az ő anyja ült hintaszékében. „Ülj le kérlek – mondta leányának Lorna. S ha ez nem tréfa, akkor mindent alaposan át kell beszélünk Klarice. Ilyen döntést nem hozhatsz egyszerűen máról holnapra. Jól tudod, hogy ebben a tekintetben egyetlen helytelen elhatározás nemcsak reád, hanem gyermekeidre is kihatással van. Ezenkívül mégis hiszem, hogy amint mi mindnyájan, úgy te is szeretnéd átélni Armageddönt, nemde?”

Nanna, aki már évek óta Jehova hűségese tanúja volt, kissé közelebb húzta hintaszékét, hogy figyelmét egyetlen szó se kerülje el. Erre Klarice elbeszélte, hogy nemrégén Bob Watson adventista prédikátor felkereste őt. Miután megtudta honnan jött, röviden el akarta őt intézni, de mégis ottmaradt egész délután. Mikor aztán végül elbúcsúzott, meggyőződött, hogy az adventisták több igazsággal rendelkeznek, mint Jehova tanúi. „De mégis Klarice – válaszolta édesanyja – ezek a hetednap adventisták, bár nagyon kedves emberek, mint például az átellenben levő Anderson szomszéd, de nem sokban különböznek a többi kereszténytől, és ugyan mit tanulhattál pár óra alatt tőlük?”

„Mindent, mama!”

Lorna fejét rázta és Nannára tekintett, aki látszólag annyira elcsodálkozott, hogy

szólni sem tudott. Mindkettőjüknek több mint 12 hónap kellett ahhoz, hogy Klaricét a gyülekezeti szolga nejének segítségével Jehova tanúinak tanaiba bevezessék, és most beképzeli, hogy egyetlen délután megtanult mindent a hetednapi adventistáktól.

„De mama, és te is Nanna, nem értitek mit gondolok, és talán ebben sohasem értetek meg – folytatta Klarice. Kezdetben és sem tudtam mindezt elképzelni, de az adventista tanok olyan egyszerűek és világosak, s azokat a Bibliából merítik. Ilyet egész életemben nem hallottam. Minden kérdésemre, amelyet a prédikátorhoz intéztem a Bibliából válaszolt, és amikor a vonatkozó bibliai helyeket magam is elolvastam, minden világos lett előttem”.

„Klarice – mondta Lorna tudatos fölénnyel lassan, de határozottan. Ezek az emberek hisznek a Szentháromságban, mégpedig olyan értelemben, hogy az Isten egy személy, akinek valamiképpen három feje van és azt jelentené, hogy Jehova Krisztussal a kínozlopon meghalt. Tanaik mind ilyen zavarosak”. „Nem, nem, mama, ez nem így van! – válaszolt buzgón Klarice. Ez volt az első, mit megkérdeztem tőle és világosan megmagyarázta, hogy az adventisták mindig is azt hitték és tanították, hogy az Atya és a Fiú két egészen különböző személy”.

„Nos, ez meghaladja ismereteimet, – de jól tudom, hogy ők valahogyan mindent összevissza kevernek. Ugyanis én már beszéltem közülük egy-két személlyel”. Klarice itt sem helyeselte anyja mondását. „Nem, mama, ez nem így van. Inkább azt hiszem, hogy mi tanúk nem értjük helyesen Krisztus istenségét, a Szentlélek életünkben való munkáját és még egy-két dolgot. Felírtam mindazt, amit az adventista prédikátor megmagyarázott nekem a Bibliából, és annak a hatása alatt vagyok, hogy mi kuszáljuk össze a dolgokat és nem ők”.

„Itt vannak a jegyzeteid?”

„Nem, otthon hagytam – hangzott a válasz. De szívesen megmutatom neked, mama”.

„Nos ez eddig rendben van – elegyedett Nanna is a beszélgetésbe. De mégis mi a csuda volt az, ami valójában úgy megfogott, hogy az igazságot azonnal el akarod hagyni?”

„Nanna, itt valamit helyesbítenem kell! Ne higgyétek, hogy azonnal és könnyen hagytam fel eszméinkkel. Watsonnak valóban előadtam minden érveinket és próbára tettem szívét és idegeit. Csak ekkor ismertem fel igazán, hogy az Órtorony-stúdiumon keresztül milyen sokat tanultam. Kertelés nélkül megmondtam neki, meg vagyok győződve arról, hogy az Órtorony ez utolsó napokban Isten igazságának csatornája, és idéztem Mt. 24:45. versét, ahol a hű és bölcs szolga után kérdez, akit az ő Ura kiszemelt arra, hogy a nemzeteknek az Armageddon előtti időben lelki táplálékot adjon. Erre azt válaszolta, hogy meg tudja érteni érzelmeimet, mert valamikor nagyon intenzíven foglalkozott az Órtorony tanításaival. Az Órtorony Társaság történelmének alapos tanulmányozása után azonban elvesztette irántuk való bizalmát. Azt állította, hogy az Órtorony az utóbbi évtizedekben újra meg újra megváltoztatta tanításait és egyszer ezt, máskor valami egészen mást tüntetett fel igazság gyanánt. Gyakran határoztak meg dátumokat, amelyek azonban hamis jóvendöléseknek bizonyultak, és éppen ez bizonyítja, hogy az Órtorony nem Jehova igazságának csatornája. Ugyanis a Mt. 24. fejezet óv attól, hogy ilyen hamis jóvendöléseket elfogadjunk, és felhív arra, hogy az ilyeneknek ne higgyünk”. (Lásd Máté 24:23-27.)

„Ez mind durva túlzás – válaszolta leányának Lorna. Azonban jellemző módja ez annak, amivel a kereszténység az Órtorony híveit rágalmazza. Nem emlékszem, hogy az Órtorony nyilvános óráin elhangzott volna egyetlen olyan időmeghatározás is, amely utólag hamisnak bizonyult. Néhány tan tétel az utóbbi években, vagy évtizedekben változott ugyan, de minden bizonnyal nem sok. Mondd

el hát, mi mindent hallottál még?”

„Nos, Watson Bob megmagyarázta nekem például, hogy a tízparancsolatot meg kell tartani. Ugyanis Jehova a Szentírás szerint nemcsak azt a törvényt adta, amelyet a fára szegeztek, és ezáltal érvényét veszette, hanem valóságban két különböző törvényről van szó. Az egyiket a két kőtáblára írta, amelyei aztán a szövetség ládájában őriztek. Ez a tízparancsolat az erkölcsi törvény, amely az emberek egymásközi és Jehovával szembeni kapcsolatának normáit tünteti fel, és ezért az egész emberiségre és minden időkre érvényes. A szövetségláda oldalára a véres áldozattal és a ceremóniával (szertartással) foglalkozó törvényt helyezték el, amely Krisztusra, az igazi áldozatra mutatott. Ez a másik törvény Krisztus halála által érvénytelenné vált. Mondhattok, amit akartok, én ezeknek az írásoknak utánanéztem a Bibliában, s előttem minden kristálytisztá lett.”

Lorna engedte beszélni Klaricét és egyszer sem szakította félbe, bár az volt a benyomása, hogy még sohasem hallott ilyen értelmetlen, nevetséges dolgot. Sőt bátorította leányát, hogy tévedéseit, amelyeket látszólag tanult, adja elő, mert úgy gondolta, ily módon ismeri meg leghamarabb azt, amit ismét rendbe kell hoznia, s ebben Nanna is bizonyosan nagy segítségére lesz.

Másfél órával később, amikor az óra delet ütött, a három asszony hirtelenében rádöbrent, itt az ideje annak, hogy a család számára ebédet készítsenek. Pault egyáltalán nem érdekelte az, ha hazatértek az tapasztalta, hogy nincs ebéd csak azért, mert Klarice a felesége – valakivel a vallásról beszélgetett. Nagysietve a fiáért ment –, aki legszívesebben a nagypjánál maradt volna – és nagyobb sietséggel távozott, mint ahogy jött.

Lornának semmi kedve sem volt az ebédkészítéshez. De a család is megkívánta a maga jogát. Szótlan ebéd volt. Miután az asztalt lerámolta és elsomolygott, Lorna követte anyját a lakószobába. Eleinte egyik asszony sem beszélt. Végül Lorna Nannára tekintett, lopva letörölt egy könnycseppet szeméről és mondta: „Óh anyám, amikor évekkkel ezelőtt az igazsághoz vezetél, akkor csak egy vágyam volt, hogy az én gyermekeim is meg legyenek mentve, ha majd jön Armageddon. Klarice azonban mindig fekete bárány volt és most, amikor már majdnem a helyes útra tereltem, akkor küldte az ördög ezt a Bobot és megsemmisített mindent.”

„Még nincs minden veszve Lorna. Jehova igazsága minden próbát kiáll és a vallás egyáltalán nem nyújt sokat. Látod, ott van például az a két törvény. Észrevehető, hogy itt valami be lett építve csupán azért, hogy vesszőparipa bizonyítékuk legyen, aminek a Bibliához valószínűleg semmi köze sincs.”

„Tudod anyám – jegyezte meg Lorna kissé megkönnyebbülten –, tulajdonképpen egy pillanatra sem hiszem, hogy Klarice valamikor is adventista lesz. Ezért számomra ez nem is elsőrangú kérdés. Bizonyos vagyok benne, hogy erről az esztelenségről hamar lebeszélhetjük. Ami azonban gondot okoz, az egészen más. Attól félek, hogy a Watson Bobbal való beszélgetése következtében elveszíti az Órtorony iránti bizalmát még akkor is, ha nem lesz adventista.”

„Talán az időpontok és a tantétel – változtatások miatt gondolod ezt Lorna?”

„Igen mama, te tudod, hogy Klarice milyen szőrszálhasogató. Nem tudja megérteni, hogy az Órtorony egyszerűen megváltoztathat egy igazságot és az mégis igazság marad. Félek, hogy a közösség tanítását végül is teljesen visszautasítja, ha legkisebb tévedést is talál abban,

amit az Órtorony egyszer kiadott.”

„Nos, kedvesem, ilyen egész sereg létezik, nem csupán egy. Ha ezek Klaricénak problémát okoznak, akkor a lehetőséghez képest ismét teszünk valamit, hogy ezt megoldjuk.”

„Óh anyám, mégsem áll ilyen rosszul a dolog, vagy...?” – sóhajtott fel Lorna, és hátradőlt székében, mintha hirtelen nagyon elfáradt volna. „Nem, így még sosem volt – erősítette meg Nanna, majd folytatta. Természetesen az Órtorony már átment néhány válságon, amelyek szépséghibát hagytak rajta. Elvégre mindig így volt Jehova népével, amióta Egyiptomból kivezette őket, sőt már azelőtt is!”

Lorna az órájára tekintett. Elérkezett az ideje, hogy elmenjen. Gyorsan összeszedte magát, könyveit és a Bibliáját táskájába tette és elsietett. Nanna úgy segítette leánya prédikációs tevékenységét, hogy az iskolabuszsal délután hazaérkező fiatalabb gyermekekre vigyázott. Tennivalója általában nem sok volt, mert Lorna azokra a napokra, amikor házról házra járt, mindent előkészített, beleértve még a vacsorát is. És valahogy a gyermekeknek jó érzés volt az a tudat, hogy anyjuk igezolgálatában nekik is részük van. John, Lorna férje, bár nem megkeresztelt tanú, mégsem okozott nejének nehézséget, sőt a különleges összejövetelekre, vagy konferenciákra a család többi tagjaival együtt elkísérte. Tudta, hogy Lornának nincs fontosabb, mint a vallása, ezért magatartásával bátorította őt.

Nanna özvegyisége óta a völgyben levő kis házában lakott, de legtöbb idejét mégis abban a derűs, gondtalan légkörben töltötte, amely Lorna otthonát uralta. És öregkora kellemetlenségei ellenére is talált mindig munkát a házban és a kertben, s így nagy segítséget nyújtott a családnak.

Lorna hazatérőben még Klaricét is felakarta keresni. A házról házra járó munka közben egy olyan családhoz érkezett, akik igen komolyan érdeklődtek az üzenet iránt, így hosszú ideig maradt náluk. Utána egyenesen haza kellett mennie, mert a teánál idejében ott akart lenni. Nem sajnálta, hogy annál az érdeklődő családnál olyan sokáig tartózkodott, sőt ellenkezőleg! Ez a találkozás lelkileg megerősítette és segítette egy kis időre feledni a délelőtti nehéz órákat. Amikor kocsiján hazafelé hajtott, ismét minden eszébe jutott, és azon tűnődött, mit tegyen.

Este amikor a konyhai teendőket elvégezte, elhatározta, hogy időt fordít az Órtoronyügy alapos áttanulmányozására. Elővette a „Jehova tanúi Isten tervében” című kötetet. Csak a minap olvasta e könyvet először, sajnos csak sebtében, de ezúttal alaposan és bírálva akarta tanulmányozni, hogy álláspontját jobban védelmezhesse.

Amikor végül John a hálósobából kiszólt és megkérdezte, hogy mikor szándékszik végre lefeküdni, akkor döbbsent rá, hogy már majdnem éjfél mutat az óra. Ideje volt, hogy befejezze tanulmányait. De aludni a késői óra ellenére sem tudott. Még sokáig ébren volt, és zavaros gondolataival küzdött.

2

A megbeszélés

A sok munka, az elmúlt álmatlan éjszaka és leánya elvesztése miatti aggodalma nehezé tette Lorna számára az új munkanap megkezdését. Fáradtsága ellenére – szokása szerint – igen korán felébredett, és amilyen energiával csak tudott, hozzálátott munkájához, hogy a farm ébredése előtt elvégezze. Miután segített a tehenek fejesénél, s a disznókat és tyúkokat is ellátta, elkészítette a család reggelijét. Azután a gyerekeket elindította az iskolába. Miután mindezt elvégezte, hozzáfogott a tulajdonképpeni háztartási munkához, amit a lehető leggyorsabban akart elvégezni, hogy ideje legyen a további tanulmányozáshoz. Alig kezdte el munkáját, amikor csengett a telefon. Klarice volt, aki tudni akarta, hogy ezen a délutánon odahaza lesz-e? Ugyanis valaki szívesen meglátogatná – mondta. „Ki akar meglátogatni?” – kérdezte Lorna.

„Óh, majd meglátod mama, ő meglátogat minden házat ezen a környéken”.

„Csak nem az a fiatal adventista?”

„Igen, mama, ő az, de ugye nem utasítod vissza anélkül, hogy meghallgatnád?”

„Természetesen, hogy nem – sóhajtott Lorna. Remélem nem hiszi, hogy engem is olyan” könnyen megzavarhat mint téged Klarice?”

„Nos mama; ha érvekre helyes válaszod van, akkor minden gátlás nélkül terjeszd elébe. Ő nagyon kedves, és ha meg tudnád őt nyerni, akkor csodálatos tanú lenne.”

Lorna kora délután kitekintett az ablakon, és egy fiatalembert pillantott meg, aki kocsijával a feljáróhoz közeledett. Ha vendégek érkeztek – szokása szerint – a ház ajtaja elé lépett, hogy már a lépcsőn üdvözölje őket, ma azonban nem tudta erre elhatározni magát. Belevésték, hogy óvakodjék a farkasoktól, akik juhok bőrében jönnek ugyan, de a nyáját nem kímélik. S ha ez a Watson egy azok közül való, akkor az már több a kelleténél. Elég, hogy az ember tulajdon földjén egyáltalán megtűri, nemhogy még üdvözölje is. Watson Bob, fiatalabbnak tűnt, mint azt Lorna elképzelte, s így idősebb fiával egykorúnak becsülte. Egyszerű szürke öltönyt viselt, és egy könyvestáskát szorított a hóna alatt. Lorna nem látott papi gallért rajta, és nem is tett rá lelkészi benyomást. Megnyerő mosolya és nyugodt tekintete kissé megzavarta őt. Megértette, hogy egy annyira fiatal ember áll előtte, aki megérdemli, hogy megmutassa neki az igazságot. Tán még ki is mentheti ebből a visszás kereszténységből...

Bevezette a lakószobába és bemutatta Nannának. „Ön pap?” – kérdezte a vendégtől.

„Nem. A mi közösségünkben nem használjuk ezt a kifejezést. Minket egyszerűen prédikátoroknak neveznek. Farmer fia vagyok és ilyen tanyai környezetben érzem a legjobban magam, ahol az emberek röviden és tömören Bobnak neveznek.”

„Jó – mondta Nanna. A szomszédok lányomat mamának, engem Nannának neveznek.”

Lorna valójában nem akart ilyen bizalmas lenni, de Bob valahogyan megnyerte tetszését, ezenkívül pedig tudta, hogy az emberek jellemének megítélését Nannára bízhatja.

„Mit csinál Ön tulajdonképpen ezen a környéken?” – kérdezte Lorna.

„Házról házra járok – mondta a fiatalember. Felhívom az emberek figyelmét arra, amit a Biblia a vég közeledtéről mond és bemutatom nekik a Szentírásból, miként és hogyan kell felkészülni erre az eseményre.”

„Én egyáltalán nem tudtam, hogy az adventisták is házról házra járnak – vetette közbe Lorna. Ha az ember így hallgatja Önt, akkor az a benyomása, hogy Ön is jó bizonyágtevő lenne.”

„Ezt elhiszem – válaszolta Bob. Ha bíznék az Órtoronyban és el tudnám fogadni tanítását, akkor bizonyára az lennék.”

„Mit tud az Órtorony ellen felhozni, Bob?”

„Nos, hogy elmondjam Önnek az egész esetet, az valójában még a születésem előtt kezdődött. Anyám a ‘Komoly Bibliakutatóknál’ tanult, amint akkoriban nevezték őket – és az volt a szándéka, hogy csatlakozik hozzájuk.”

„Kár, hogy nem tette meg” – szakította félbe Lorna.

Bob azonban folytatta. „Óh, ő biztosan megtette volna, ha meggyőződött volna, hogy ott valóban az igazságot tanítják. Ez épp akkor történt, amikor Rutherford bíró és Russel pásztor tanaikat a húszas évek zűrzavarában majdnem mind megváltoztatta, és anyám előtt világos lett, hogy az említett társaság sosem volt Isten igazságának és utolsó figyelmeztető üzenetének csatornája.

Valójában – akkoriban – becslés szerint nem egészen 10 év leforgása alatt 148 tantétel változott meg, köztük sok előre megjósolt időpont, amelyek az évek folyamán hamisaknak bizonyultak. Mindez, különösen Máté 24:24 megvilágítása alapján, mely éppen az utolsó idők hamis prófétáira figyelmeztet, vezette anyámat arra az elhatározásra, hogy valahol máshol keresse az igazságot. És végül megtalálta, amit keresett a hetednapi adventisták közösségének egyszerű bibliai tanításaiban.”

„Bob, tudom, hogy az Órtorony a múltban megváltoztatott bizonyos tantételeket. Ez azonban csak abban a mértékben történt, amint a felismerés új, nagyobb igazságokkal gyarapodott. Azt hiszem, önök ezeket a dolgokat tudatosan túlozzák, hogy az összképet elferdítve mutathassák be.”

„Óh, mama, egyáltalán nem! Nézzük meg egyszer az Órtorony által 1917-ben kiadott ‘Befejezett titok’ című könyvet. Ez az úgynevezett ‘Írástanulmányok’ hetedik kötete, amely Russel pásztor hátrahagyott munkája. 20 évvel korábban maga Rutherford több ezer példányban terjesztette e könyvet. Feltételezem, hogy már látta ezt?”

„Nem, tulajdonképpen még nem – ismerte be Lorna –, bár sokat hallottam már felőle. Éppen tegnap este olvastam arról a ‘Jehova tanúi Isten tervében’ című új könyvünkben. Azt írja, hogy annak kiadása bombaként hatott a kereszténységre. A 11-14. fejezet megmutatja, hogy a ‘Befejezett titok’ című könyv milyen csodálatosnak és hatalmasnak bizonyult a társulat részére, különösen az 1919-es évek utáni ébredés idején.”

„Azt hiszem, hogy ez a könyv még megvan otthon az egyik koffereemben – mondta Nanna. Évek óta nem olvastam, de hiszem, hogy ez volt a legkimagaslóbb és legizgalmatkeltőbb könyv, amelyet történelmének első 50 esztendejében az Órtorony kiadott.”

„Igen, pontosan ez az – jegyezte meg Bob. Ez a kulcskönyv, amelyet az Órtorony hosszú éveken át támadhatatlan igazságként adott ki, és ugyanaz a Társaság azt ma minden részletében és minden időmeghatározásában elvet. Annak ellenére, hogy akaratlanul elismerte, hogy tévtant tanított, az Órtorony mégis azt állítja, hogy a végidőben Isten igazságának csatornája.”

„Legyen óvatos Bob – mondta Lorna – Nem hiszem, hogy úgy volna, amint Ön állítja. Mutasson nekem néhányat az említett időpontok közül, amelyek az Ön véleménye szerint nem bizonyultak helyesnek, hogy azt megvitassák. Aztán megvizsgálhatunk néhányat a sok, állítólag megváltoztatott tanításokból. Tudja Bob, az Órtoronyról annyi valótlán dolgot terjesztenek. Ezért vagyok azon, hogy bizonyítsák is be az emberek, amit ellene felhoznak. Félek, hogy ettől az alapelvtől az Önök esetében sem térhetek el.”

„Óh, egyenesen örülök, ha Ön ezt énreám nézve is alkalmazza.”

„Kérem, kezdje el.”

Bob elővette táskájából a ‘Befejezett titok’ című könyvet, és lapozni kezdte.

„A legkorábbi időpont ebben a könyvben – magyarázta – az 1874-es év. Ez az időpont volt Jézus eljövételének megadva. Egészen világos utalások találhatók az 56., 60., 65., 67., 72., 203., 409., 558., 771 és 772. oldalakon. (Ezek az oldalszámok az említett könyv német kiadására vonatkoznak. A fordító megjegyzése.) Azt a nézetet, hogy 1874 az aratás éve és Krisztus eljövételének ideje, az Őrtorony 50 éven át abszolút igazságként képviselte, végül pedig agyonhallgatva felhagyta, majd elvetette. Ugyanez történt az 1878-as évvel is, amely a szentek feltámadásának idejeként 50 éven át érvényben volt. Mindenesetre később elismerte az Őrtorony, hogy ebben tévedett, és az eseményt más időpontban határozta meg. Az 1878-as évet mégis végig megtalálja ebben a könyvben, pl. a 65., 71., 72., 225.; 376., 382 és 771. oldalakon...”

„Azt hiszem, ez egyszerre elég – szakította félbe Lorna, és a megadott oldalszámokat gondosan feljegyezte füzetébe. Az Ön véleménye szerint mikor változtatta meg az Őrtorony az 1878-as feltámadási időpontját?”

„Azt itt találja meg” – ismételte a fiatal ember, miközben ‘Az elveszett és újra visszanyert paradicsom’ című könyvet vette elő Lorna könyvespolcáról. Felnyitotta a 192. oldalon és azt a szakaszt olvasta, amely a 30-as számmal volt jelezve. Lorna pontosan követte, amit Bob olvasott: „A sokakat megvilágító igazságok egyike, amelyet Isten most az ő tanúival megismertetett a lelki nemzettől már meghalt tagokat illetően. Ez 1927-ben történt. Abban az évben értették meg a tanúk, hogy a meghalt Lelki Izraeliták 1918-ban támadtak fel Jézus által a vele való életre. Természetesen láthatatlan feltámadásról van szó.”

Lorna ezeket az idézeteket is feljegyezte füzetébe. Akkor Bobhoz fordult: „Van Önnek még más dátuma is a ‘Befejezett titok’ című könyvből?”

„Igen, vizsgáljuk meg az 1918-as évet! Megjövendölték, hogy Isten ebben az évben minden egyházat elpusztít és az egyháztagok millióit borzalmas forradalomban megölik.”

„Erről soha nem hajlottam – szólt közbe Lorna. Mondja meg már nekem, hol van ez megírva?”

„Nos, erre nézve szintén elegendő bizonyíték van – mondta Bob. Jegyezze fel kérem a 65., 69., 153., 221., 571., 573., 575., 580-581., 607. oldalakat, miközben felolvasok néhány mondatot abból, amit a jelzett helyeken talál: ...’Ez a fejezet az isteni haragra vonatkozik, amely 1918 után a keresztény kormányokra, jelképesen mondván Izrael hegyeire és halmaira, az alapokra, a keresztény közösségekre jön majd. Minden egyházi rendszer, betű szerint és lelkileg kard által lesz megítélve és megsemmisítve. A kereszténység háború, forradalom, fejetlenség, éhség és dögvész (Lk. 21:26) következtében teljesen megsemmisül’. ‘A szakáll lenyírása a bélpoklos ceremonialis kezelésének egy része volt (3Móz. 14:8-9), és arra utal, hogy 1918 után Isten bosszúálló igazságos haragjában a kereszténység erejét kioltották a rövid, de eseménydús nagy nyomorúság rémidején, mely 1918 után következik be, hatalmuktól és befolyásuktól megfosztatnak’. ‘Ha már most 1918 tavaszán a bajok ránehezedenek a névleges keresztényekre’... ‘1914 ősztől, a világháború kitörésétől számítva, 10,5 évig fog tartani (1925), míg Babilon, a névleges kereszténység elbukik’.”

„Megvan még említve az 1921-es év – folytatta Bob. Erre az időre mondta az Őrtorony a köztársaságok pusztulását, az egész világra kiterjedő anarchia által. Ez a 777. oldalon egész világosan le van írva.”

„Úgy látszik, hogy Ön mindezt pontosan tanulmányozta” – állapította meg Lorna, miután

ezt az utolsó oldalszámot is megörökítette jegyzetében.

„Jézusnak személyes Megváltóként való elfogadása és az igazság után való kutatás olyan alkalmak számomra, amelyeket igen komolyan veszek, mert azok végül is élet és halál felett döntenek. A Biblia azt mondja: ‘Elvész az én népem, mivel nem akar tanulni’... és ezen igen könnyen bennünket is lehet érteni, ha elmulasztjuk az igazság kutatását. De térjünk vissza az Órtorony dátumokra, melyeket vizsgáljunk meg együtt.”

„Igen, van még több dátuma?” – kérdezte Lorna kissé nyugtalanul.

„Természetesen – válaszolta Bob –, mégpedig most következnek a legérdekesebbek. Itt van pl. az 1915-ös évszám, olyan dátum, amely később 1925-re módosult. Ez a Palesztinai Királyság felállítását határozza meg. a ‘Befejezett titok’ a 152. oldalon ezt írja:... ‘bizonyítékok vannak, hogy a Palesztinai Birodalom felállítása valószínűleg 1925-re esik, tehát 10 évvel későbbre, mint ahogy azt egykor elfogadtuk.’ Ezt a próféciát később Rutherford bíró ‘Milliók élnek most, akik nem halnak meg’ című broszúrájában még tovább fejleszti. Nálam van ez a könyv és szívesen megmutatom a helyet, amelyre gondolok.”

Mialatt Bob a zöld füzetet kihúzta zsebéből, Nanna tünődve megjegyezte: „Már régen láttam ezt a füzetet”. „Nincs ez meg nálad otthon anyám?” – kérdezte Lorna. „Nincs – válaszolta az idős hölgy. Az összes példányt már évekkal ezelőtt elégettük. Valóságos szerencsétlenség volt egyáltalán kinyomtatni.”

„Hogyhogy?” – kérdezte Lorna csodálkozva. Nanna visszautasítóan rázta fejét. „Tegye csak el a könyvet – kérte a fiatalembert. Nem érdekel bennünket amit mutatni akar. Ez évekkal ezelőtt volt.”

„De anyám, én szeretném látni – mondta Lorna határozottan. Folytassa csak tovább, az egész dolognak a végére akarok járni.”

„Ahogy akarják. Ebben a könyvben 1925-re jövendölték Ábrahám és más pátriárkák feltámadását, valamint a királyság felállítását. A 79. és 80. oldalon ez világosan és részletesen le van írva. Ott pl. azt mondja, hogy Izrael népe – állítólag – Krisztus előtt 1575-ben vonult be Kánaánba és azóta 1925-ig 70 jubileumi év telt el. Egy jubileumi év 50 esztendő, vagyis 3500 év múlt el és bizakodva várhatjuk 1925-ben Ábrahámnak, Izsáknak, Jákobnak és az Ószövetség más hithőseinek feltámadását. Legjobb lesz azonban, ha felolvasom az erre vonatkozó helyeket. A 79. oldalon ez áll: ‘Az emberi nemzetségnek az életbe való visszahozása főleg az, hogy vissza kell hozni; és mivel más íráshelyek e tényt határozottan kifejezik, hogy Ábrahámnak, Izsáknak, Jákobnak és az Ószövetség más hithőseinek feltámadása megtörténik, és hogy ők a kegyelmi bizonyítékot elnyerik, így várható, hogy 1925-ben tanúi leszünk Izrael eme hű férfiainak a halál állapotából való visszatérésének, amikor is feltámadnak és tökéletes emberi mivoltukban helyreállítatnak, hogy a földi dolgok új rendjének látható, törvényes képviselőivé tétessenek. – És a 81. lapon a következő mondat áll: ‘Ezért bizalommal várható, hogy 1925-ben Ábrahámnak, Izsáknak, Jákobnak és az Ószövetség hithű prófétáinak visszatérése bekövetkezik, különösen azoké, akiknek nevét az apostol a Zsidókhöz írott levél 11. fejezetében megnevezi – mégpedig az emberi tökéletesség állapotába’. Egyébként itt van nálam egy fénykép arról a házról, amelyet Rutherford bíró Ábrahám, Izsák és a többi próféták számára épített, hogy feltámadásuk után abban lakjanak. A házat Beth-Sarimnak nevezte el, ami a királyok vagy fejedelmek házát jelenti. Ez a ház ma is ott áll San-Diégóban (Kalifornia).”

És Bob megmutatta Lornának a fényképet.

„Eredeti ez a kép? Nem hamisítvány?” – kérdezte kissé kételkedve. Válasz helyett felemelte

Bob az angol 'Salvation' (Meváltás) című könyvet, amit szintén magával hozott, és Nanna felé fordulva kérdezte: „Nanna, ismeri ezt a könyvet? Ön bizonyára emlékszik még rá?”

„Igen – válaszolta az idős hölgy. Ezt kb. a II. világháború kezdetén adtuk ki.”

„Pontosan! Nos, ez egy angol kiadás, és a 312. oldalán látható a Beth-Sarim-i háziról készült rajz. Ön is láthatja, hogy ez pontosan megfelel az előbb megmutatott képnek, amelyet nemrégén fényképeztek le. Ez a könyv Beth-Sárim címen a 311. oldalon pontos tájékoztatást ad a lakhelyről. Leírja, hogy azért építették, hogy a fejedelmek és pátriárkák visszatérésük után abban lakhassanak. De szerencsétlen módon a pátriárkák nem jöttek vissza.”

Bob átnyújtotta Lornának a könyvet.

„Óh, innen származik hát – mondta lassan, mintha valamire visszaemlékezne. Némely dolog most világos lett előttem. Tegnap este a 'Jehova tanúi Isten tervében' című könyvben olvastam valamit az úgynevezett milliók hadjáratáról, és ezzel összefüggésben az 1925-ös évről is volt ott egy idézet. Várjon, éppen itt van a könyv.”

Levette a könyvespolcra a könyvet, lapozott benne, majd felkiáltott: „Igen, itt van. A 110. oldalon ez áll: 'Különösképpen az 1925-ös esztendő jelentette Jehova népe számára a nagy megpróbáltatás esztendejét. Egyesek felhagytak a várakozással és visszamentek a világba'.”

„Igen, annak idején nagy csalódás volt – ismerte el Nanna. Semmi sem következett be abból, amit előre megjövendöltek. Ennek a csalódásnak is meg volt a jó oldala, mert megszabadult a Társaság mindazoktól, akik úgy sem maradtak volna hűségesek az Őrtoronnyhoz.”

„Így is mondható – jegyezte meg Bob szárazon. Ha azonban az Őrtoronnyal kapcsolatos tanulmányaimra jól emlékszem – akkor a válságos övekben a 'Bibliakutatók' háromnegyed része elvesztette bizalmát a szervezet iránt. Épp ez idő zavarában ismerte fel az anyám is, hogy az Őrtoronny semmi esetre sem lehet Isten igazságának csatornája és ezért keresett más népet, amely tiszta bibliai tanokat hirdet emberi elméletek keveréke nélkül. És megtalálta a Hetednap Adventista Egyházban.”

„Bob, az Isten mégiscsak embereket használ szócsöveként és az emberek nem tökéletesek” – ellenkezett Lorna.

„De ne feledjük – hangoztatta Bob –, hogy Isten a Szentlélek által vezeti azokat az embereket, akiket szócsöveként akar felhasználni. És ezáltal abban a helyzetben vannak, hogy emberi tökéletlenségük ellenére világos üzenetet adnak, amely igazság is. Például, Noé üzenete a vízözön előtt; a felhívás, hogy Lót hagyja el Sodomát; Illés, Ésaías, Jeremiás próféták intő üzenetei mind olyan igazságok voltak, amelyek minden próbában helyt álltak és beteljesedtek.”

„Ezek az emberek, amint Ön is említette, próféták voltak – mondott ellent Lorna. Russel és Rutherford azonban nem voltak próféták!”

„Nos, Marley Colé 'Jehovah's Witnesses' című könyvében Charles T. Russelt évezredünk legkimagaslóbb prófétájaként jellemzi.”

„Megálljunk! Amint Ön is tudja, ez a könyv nem az Őrtoronny hivatalos közleménye. Pontosan tudom, hogy az Őrtoronny Társaság sohasem állított ilyesmit.”

Bob még egyszer kézbe vette a 'Befejezett titok' című könyvet, és felnyitotta az 546-547. oldalon, majd felolvasta azt a részét, amelyben az Őrtoronny Russel pásztor munkáját Ezékiel próféta jövendölésének (2:5) beteljesedéseként állítja be: „Ők pedig hallják vagy nem hallják (mivelhogy pártos ház), hadd tudják meg, hogy próféta volt közöttünk.”

„Nos, ez mégiscsak világos, hogy a végidőben éppúgy lehetnek próféták, mint ahogy az Ószövetség idejében voltak – védelmezte Nanna az előbb felolvasottakat. És bár Russel és

Rutherford pásztoroknak nem tulajdonítunk ilyesmit, mégis igaz, hogy Jehova őket az Órtorony által szószólóként használta fel.”

„Hm – mormogta Lorna elgondolkodva. – Úgy hiszem, hogy a problémát tulajdonképpen felismerem. Ha Russel és Rutherford valóban Isten választott szószólói voltak, akkor hogy hirdethették ezeket a hamis jóvendöléseket s dátumokat. Nemde? Ugye ez volt a kérdés, ami Önt az Órtorony tanulmányozásánál foglalkoztatta?”

„Igen – válaszolta Bob. És nem csupán ezek a téves dátumok ejtettek gondolkodóba, hanem a tanok is, amelyeket hirdettek.”

„Nevezzen meg néhány tant, amelyről az a véleménye, hogy tévesek” – kérte Lorna.

„Azt hiszem, itt valamit helyesbíteni kell – válaszolt a fiatal ember. Nem én állítom, hogy tévesek voltak, hanem maga az Órtorony, mert különben nem tanítana a szervezet ma valami egészen mást. Vegye példának még egyszer a ‘Befejezett titok’ című könyvet, amelyet – mint tudjuk – annak idején az Órtorony-kiadványok csúcspontjának tekintettek. Valóban ez a könyv Ezékiel próféta könyvének és János apostol Jelenések könyvének magyarázata. Közben az új Órtorony-kiadványok majdnem minden magyarázata eltér ettől a könyvtől. A korábban védelmezett Píramis Kronológiákat, valamint a Palesztinai Királyság felállítására vonatkozó jóvendöléseket ma már tagadják.”

„Így hát Ön, azt mondaná, hogy ez a bomba, amit tulajdonképpen a világnak szántak, az minket talált el?” – kérdezte Lorna jószágon mosolyogva.

„Nos mama – mondta Bob buzgón –, Ön azt mondta nekem, jó tanú lehetnék s lehetséges, hogy igaza van. De becsülettel bevallom, hogy nem szeretnék oly szervezetben lenni, amely nem rendelkezik az igazság szilárd alapjaival. Az Órtorony saját szervezetéről mindig azt állította, hogy az Isten igazságát terjeszti, de valahányszor azt hallom, mindig abba a problémába ütközöm, hogyha valóban igazság volt, amit az Órtorony Istennek állítólagos szócsöveként egyszer hirdetett akkor miért változtatta meg tanait. Más oldalról: ha ma – miután sok azelőtt képviselt tanítástól eltért –, az igazságot tanítja, akkor fennállásának hosszú ideje alatt egész sereg tévedést tanított... Ez azonban nem Isten munkamódszere, még akkor sem, ha földi eszközök által történik...”

„Nem hiszem Bob, hogy a Társaság működésének kezdetén azt állította, hogy ő az igazság csatornája – mondta ellenkezve Nanna. Valójában Jehova Lelke csak 1919-től lépett közbe. A Társaság felébredt, és a Lélek által Isten igazságát tanította.”

„Ez esetben érdemes megállapítani, hogy éppen abban az időben, amikor Jehova Lelke által az ébredés bekövetkezett, adták ki a kereszténységnek bombaként szánt és csúcspontnak nevezett ‘Befejezett titok’ című könyvet összes tévedéseivel százezer példányszámban, amelyet ma elvetnek – válaszolta Bob az idős hölgynek. És e könyv, angol kiadásának 114. oldalán szó szerint az áll, hogy Isten az Órtorony Biblia és Traktát társaságot alapításának ideje óta mindig az örömmüzenet hirdetésének csatornájaként használta fel. Ez újabb nehézség, amelyet nem tudom, miként akar megoldani?”

„Ez annyit jelentett, hogy Ön kész Jehova tanúja lenni, ha ezekre a problémákra a Bibliával összhangban kielégítő megoldást talál?” – kérdezte Lorna.

„Ha Önök meg tudnak győzni arról, hogy az Órtorony valóban Isten igazságának csatornája, a megváltás útja, és hogy csak bibliai igazságokat tanít, akkor minden bizonnyal Jehova tanúja leszek, mama – egyezett bele Bob. Ha azonban bebizonyítom, hogy a hetednapos adventisták hirdetik a bibliai üzenetet, akarja-e akkor az Urat követni és adventista lenni?”

Ennél a gondolatnál Stevens Lorna hangosan nevetett – bár csodálkozott azon, hogy Bob milyen komolyan adta elő ezt a kérdést. „Bob, ha Ön engem meg tud győzni arról, hogy az

adventisták tanítják az igazságot, akkor az Önök gyülekezetéhez csatlakozom, és ezért Önnek külön jutalom jár Jehovától!”

Nanna is jókedvűen társult a felszabadító nevetéshez és érezte, hogy ez a komoly, feszültséggel teljes beszélgetés barátságos, jóindulatú tréfával ért véget. Bob is nevetett, amikor felkelt.

„Engedjük magunkat mindenben a Szentlélektől vezetni!” – mondta, és elbúcsúzott, miközben mindkét nőnek jó estét kívánt.

Kocsija már régen elment, Lorna és anyja még mindig mosolyogtak azon a gondolaton, hogy valaha is mások lehetnének, nem pedig Jehova hűséges tanúi.

Ebben a pillanatban lépett be a házba John, Lorna férje. Kintről hallgatta a Lorna és Bob közötti beszélgetés végét, most hát megkérdezte: „Mit hallottam? Adventista akarsz lenni?”

„Óh, nem! – kiáltott fel Lorna. Szóba sem jöhet! Senkinek sincs itt szándékában adventistává lenni. Csak tréfából beszélünk egyik prédikátorunkkal felőle.”

„Jól van” – mondta John megnyugodva.

„Igen, van néhány problémája Jehova tanúit illetően. Egyszerűen nem tudja elhinni, hogy az Órtorony az igazság csatornája – magyarázta Lorna. De ezeket a problémákat megoldjuk, mert az Órtorony által mi hirdetjük az igazságot”

3

Az 1914-es esztendő és jelentősége

„Mama, úgy látszik ma este nagyon sietsz, aligha várod be, amíg mindnyájan készen leszünk” – mondta Gary, amikor a család a vacsoránál ült.

„Úgy van fiam – válaszolta Lorna –, ugyanis néhány percre le kell mennem Nannával a lakására.”

„Miért?” – kérdezte Mary.

„Mert Nanna egyik bőröndjében van még néhány Órtorony-könyv, amit idead nekem.”

„Óh, nagyszerű – kiáltott közbe a legkisebbik: Azokat magamhoz veszem és elviszem, amikor elkísérek téged a legközelebbi igehirdető szolgálatodra!”

„De nem tudom, hogy jó lesz-e – válaszolta Lorna kissé vonakodva. – Azt gondolom, jobb lesz, ha a legújabb kiadványainkat visszük az embereknek.”

„De a Biblia is régi és mégis visszük az embereknek” – mondotta a fiú.”

Lorna nem fűzött több megjegyzést hozzá, de e szavak: „a Biblia is régi, s mégis visszük az embereknek”, még sokáig benne maradtak. Arra gondolt, amit Isten saját magáról mond: „Mert én Jehova, megg nem változom” (Mal. 3:6). És épp ma állították, hogy az Órtorony sok kiadványa tartalmilag gyökeresen megváltozott rövid idő, néhány évtized leforgása alatt.

Két óra telt el, míg Lorna és Nanna az Órtorony-könyvek kereséséből visszatértek. A

kisebb gyermekek ez alatt elkészültek házi feladatukkal és lefeküdtek! Valamai, aki már befejezte tanulmányait, és egy közeli farmon dolgozott kijött a házból, hogy üdvözlje anyját és nagyanyját.

„Milyen halom könyvetek van!” – kiáltott fel, majd segített bevinni az egészet a házba, mialatt Nanna botjára támaszkodva utánuk sietett a lépcsőkön.

„Légy óvatos Val, nehogy a legfelső könyv leessen – intette Lorna leányát. Ez az a könyv, amiért voltaképpen átmentem és örülök, hogy megtaláltam.”

Valmai a konyha világosságánál rápillantott a könyv címére: ‘A befejezett titok’. „Nem emlékszem, hogy ezt a könyvet valaha is láttam volna” – jegyezte meg. Aztán az egész halmazt a lakószoba asztalára tette, és ásítva szobájába ment.

Nanna nyugodtan kötni kezdett. Lorna férje fontos kerületi gyűlésre ment, úgyhogy aznap este zavartalanul tanulhatott. A Bob által megadott összes szöveget és helyet pontosan el akarta olvasni és meg akarta vizsgálni.

Egy fél óra sem telt eh amikor leánya, Klarice kocsijának zaját halottá. Pedig olvasni szeretett volna a szóban forgó kérdésekről, mert akkor bizonyára Klaricénél is rendbe hozhatott volna még néhány dolgot. Különösen mégis jó volt, hogy Klarice most jött, mert jobb minél előbb tisztázni a dolgokat. Amikor Klarice a szobába lépett, jókedvűen elmondta, hogy ma este Pault – számításán kívül – egy másik farmra hívták, ahol sürgősen szükség volt rá. Amellett talált valakit, aki Gregorira vigyáz, és így pár órára nyugodtan eljöhetett hazulról.

„Nos, mama – kezdte érdeklődve –, hogy történt? Hogy boldogultál ma Bobbal?”

„Óh, – mondta Lorna –, valójában szimpatikus fickó és igen őszinte, de azt várta, hogy amit előterjeszt, azt rögtön elhiggyem?”

„És mondd, elhitted?”

„Természetesen nem! Most éppen ott tartok, hogy amit előhozott, megvizsgáljam. Nannának véletlenül meg volt odahaza ez a néhány régi könyv, és ma este gyorsan átmentünk és elhoztuk.”

„És hogy néz ki az eddigi kutatásod?”

„Eddig mind igaz, amit előhozott” – mondta anyja.

„Én sem tudtam eddig az adventisták tévedését bebizonyítani mama. Ma reggel nálam volt egy rövid időre, és egy könyvet hozott, meg természetesen beszélgettünk is, de ezúttal nem volt sok ideje.”

„Bob dátumánál van valami, ami nekem gondot okoz – jegyezte meg Lorna. Feltűnt, hogy a jövődölések felsorolásánál –, amelyek véleménye szerint téveseknek bizonyultak – gondosan elkerülte az 1914-es év megemlítését. Ez olyan időpont, amelynek a kereszténység nem tud ellenszegülni, végül is ez az alapja Órtorony-tanításunknak. 1914-ben, amikor a nemzetek ideje lejárt, és a végidő kezdetét vette, a Sátán levettetett az égből. Ebben az évben kezdte meg Krisztus uralmát a mennyei királyságban, akkor történt az Ő eljövele. Ez az alap, amelyen a szervezet tanításai nyugodnak és nem pedig az 1874., vagy 1925-ös dátumok, amelyeket Bob előhozott. 1914 ellen semmit nem tudott felhozni, épp azért ezt az évszámot nem is említette, így hitem rendületlen.”

„De mama – mondott ellent Klarice –, nem magyarázta meg neked, hogy 1914 az általad felsorolt események időpontjaként sem történelmileg, sem bibliailag nem bizonyítható?”

„Már mondtam neked ezt a dátumot egyáltalán nem említette. De miért nem lehet ezt az évszámot sem történelmileg, sem bibliailag bizonyítani?” – kérdezte Lorna kissé ingerülten.

„Tudod, hogy ‘Az elveszett paradicsomtól a visszanyert paradicsomig’ című könyv erre vonatkozólag azt mondja, hogy a 2520 esztendő, a ‘nemzetek ideje’, Krisztus előtt 607-ben kezdődött, amikor az istenuralom véget ért és Sedékiást, Júda utolsó királyát Jehova trónjáról letaszították, megvakították és Nabukodonozor foglyaként Babilonba vitték. Így hát ez a 2520 év, a ‘nemzetek ideje 1914-ben végződött, nemde?’

„Igen” – mondta Lorna vonakodva. Még nem tudta, hogy Klarice mit szándékszik megmagyarázni a könyvből. De rögtön megértette, amint lánya tovább folytatta: „Nos a probléma csak az, hogy a 2520 esztendő nem Kr. előtt 607-ben kezdődött, hanem Kr. előtt 586-ban, azaz 20 évvel később. Így aztán az Órtorony által képviselt egész elmélet összeomlott’.

„Nana, csak ne olyan mohón Klarice – vetette közbe anyja. Itt mégis biztos terepen járunk, de először vizsgáljuk meg azt, amit a könyv erre nézve mond!”

Lorna felnyitotta ‘Az elveszett paradicsomtól a visszanyert paradicsomig’ című könyvet és hosszadalmasan tanulmányozta, míg végül a 103., 172. és 173. oldalon különleges jelzést talált és mondta: „Itt van az, ami nekünk kell. Világosan mondja, hogy Nabukodonozor, 607-ben taszította le Jehova trónjáról Sedékiás királyt. Mi az, ami szerinted téves?”

„Ez nem Kr. előtt 607-ben történt mama, hanem 586-ban. Minden valamennyire megbízható történelmi forrás bizonyítja ezt. Én ebben az ügyben elmentem a városi könyvtárba is, hogy megvizsgáljam.”

„Csak ezek a történelmi források feltehetően elfogultak és nem megbízhatóak.”

„De mama – fejtegette tovább Klarice. – Ezekhez a dátumokhoz a történelmi szaktekintélyek újabban feltárt régészeti bizonyítékot is csatoltak. Az ásatásoknál teleírt agyagtáblákat találtak, amelyeket V.A.T. 4956 jelzéssel a berlini múzeumban őriznek. Megtekinthetők és minden kételet elhárítva bizonyítják, hogy Sedékiás bukása Kr. e. 587-586-ban és nem 607-ben történt, amint azt az Órtorony tanítja.” És Klarice az általa feljegyzett adatok és idézetek egész jegyzékét átadta anyjának.

„Nos, azt hiszem, hogy erről meg kell győződnöm – mondta Lorna, és a polcra levette a ‘Smith: Bibliai szótár’. Ezt éveken át használtuk a gyülekezetben, amikor valami után kutattunk. Kíváncsi vagyok, mit mond erről ez a kézikönyv.”

Felnyitotta és megkereste a Sedékiás szakaszt. „Itt van – mondta reménykedve és olvasta: ‘Sedékiás csupán 21 éves volt, amikor Kr. e. 598-597-ben a kiszípolyozott, elszegényedett királyság vezetését rábízták. Történetét és királysága alatti eseményeket a 2Kir. 24:17-25.27. versek tartalmazzák.’

„Igen, itt van! Nézd Klarice, itt nincs megemlítve a Kr. e. 586, és ha még kissé tovább kutatunk, biztosan megtaláljuk a Kr. előtti 607 esztendő igazolását. Most még az 598-ban történt trónra lépéséhez hozzá kell adnunk uralkodásának idejét...”

„Dehogy mama – szakította félbe Klarice anyja beszédét. Nem szabad elfeledned, hogy mindez Kr.e. történt és nem utána! így hát visszafelé kell számolnod és nem előre, mint rendesen! Nem összeadnod kell, hanem levonnod.”

„Óh, igen, igaz. Már mindent összezavarok. Ez esetben tényleg nem volt igazuk a 607 esztendővel. De nyissuk fel a Bibliában 2Kir. 25. fejezetét és vizsgáljuk meg gondosan mindezt.”

Klarice elővett a polcra egy kicsi gesztenyebarna Bibliát, amely az angol „King James” változata volt, és amelyet az Órtorony adott ki. Felnyitotta a vonatkozó helyen és olvasta az első

verset, amelyben az áll, hogy Nabukodonozor, Babilónia királya, Sedékiás királyságának 9. esztendejében Jeruzsálem alájött és megszállta. Bámulattal állapította meg Lorna, aki vele olvasta az igéket, hogy szövegmagyarázatában a Kr.e.588.év szerepel. Majd következő versben azt olvasta a két asszony, hogy Jeruzsálem megszállása elhúzódott Sedékiás királyságának 11. esztendejéig, azaz közel 2 évig tartott, míg a várost elfoglalták. Sedékiás szemeit kiszúrták, és uralkodásának 11. évében fogolyként Babilonba vitték.

Hosszú ideig csend volt a szobában. Nanna, aki eddig nem vett részt a beszélgetésekben, az írásokat most újra meg újra elolvasta Lornával.

„Látod mama, teljesen világos – mondta Klarice végül. A Smith bibliai szótára is mondja, hogy Sedékiás Kr.e. 598-597-ben lépett trónra és a Bibliában az áll, hogy uralkodásának 11. évében fogságba esett, annak pedig Kr.e.587-586-ban kellett lennie. Továbbá azt is tudjuk, hogy ez a biblia az angol ‘King James’ változata, amelyet épp az Őrtorony adott ki, és a megszállás kezdetének időpontjaként a Kr.e. 588-at adja meg. Ez a megszállás közel két esztendeig tartott, ami ismét Kr.e. 587-586-hoz vezet.”

„Most képzeld csak el, hogy az Őrtorony két kiadása így ellentmond egymásnak, mint ezek itt!” – kiáltott fel Lorna majdnem felháborodva.

„Mama, mit gondolsz ezekről?”

„Hál mit gondolhatna az ember?”

„De ez nem minden mama – folytatta Klarice. A Dániel 4. fejezetéből vették a 2520 esztendőt, ahol 7 évről, vagyis Nabukodonozor betegségének 7 esztendejéről van szó. Ezt úgy számítják, hogy a 7 esztendő összesen 2520 nap, és mert a prófétai időmeghatározásban egy nap mindig egy esztendőt jelent, így az ember 2520 évhez jut. Mindemellett figyelembe kell venni, hogy Nabukodonozor betegségének 7 esztendeje semmiképpen sem prófétai jelentőségű. Sőt, ellenkezőleg! Dániel 4:25 kifejezetten ezt írja: ‘És mindez betelek Nabukodonozor királyon’, a 30. vers szerint pedig: ‘Abban az órában betelék a beszéd Nabukodonozoron’... A Szentírás világosan mondja, hogy Nabukodonozor betegségének 7 esztendeje beteljesedett, ezért bibliaellenes, azt egészen más, sokkal későbbi eseményekre vonatkoztatni, amelynek Nabukodonozor sorsához semmi köze. Az Őrtorony azonban – amint tudjuk – ezt teszi. Így tanítottak minket.

Ha azonban összefoglaljuk mindazt, amit jelenleg megtaláltunk, akkor láthatjuk, hogy az 1914-es elmélet sem bibliai, sem történelmi szempontból nem állja meg helyét.”

„Ah, Klarice – sóhajtott fel kissé ingerülten Lorna –, bár sose ismertük volna meg Bobot.”

„Nem mama, én más véleményen vagyok – folytatta könyörtelenül Klarice. Mindenesetre bizonyos, hogy Jézus Krisztus visszajöveteléről vagy parousiájáról szóló tanítás –, amelynek állítólag 1914-ben kellett megtörténnie – legalább hat pontja nincs összhangban a Biblia tanításaival.”

„Mindenekelőtt mondd meg nekem Klarice, hogy mit hisznek az adventisták Krisztus parousiájára vonatkozóan” – kérdezte leányát Lorna. Válasz helyett Klarice elővette táskájából a ‘Krisztus visszajövele’ című könyvecskét, és átnyújtotta anyjának e szavakkal: „Nézd mama, itt ebben minden benne van, amit az eljövételről tanítanak és hisznek.” A könyvecske címlapja Jézus megjelenését ábrázolta, amint az ég felhőin jön angyalsereg kíséretében. Klarice rámutatott a képre és folytatta: „Az adventisták hiszik, hogy ez így fog megtörténni, amikor az armageddoni csata kibontakozik.”

„Ezt sosem tudnám elhinni.”

„Mama, nézz meg néhányat az itt megadott szövegekből! Mit szólsz például a Jelenések 1:7. verséhez, ahol ez áll: ‘És minden szem meglátja őt’.

„Igen, helyes, de ezen a lelki szemek értendők, a lelki értelem szemei. Amikor 1914-ben a parousia megtörtént egyedül az Órtorony hű szolgálóinak lelki szemei ismerték fel, hogy az ő jelenléte megkezdődött.”

Klarice csodálkozva nézte anyját, amikor megkérdezte: „Mama, ha ez valóban így volt, akkor miért adta ki az Órtorony három évvel később, 1917-ben azt a könyvet, amelyben még mindig azt állította, hogy Krisztus visszajövetele már 1874-ben megtörtént?”

Lorna hallgatott, és nehézzívvel gondolt a ‘Befejezett titok’ című könyvre... És akkor még valami, mama – szólt Klarice. Máté 24:30 azt mondja: ‘És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel’. A föld nemzetségének még nincs meg ez a lelki szeme és értelme, s ennek ellenére meglátják az Ő eljövételét’.

„Ha az ember ezt a szöveget így olvassa, akkor azt kérdezi, tényleges valóságos, látható eljövételről van szó?”

„De itt van még egy másik írás is, amely nekünk tanúknak problémát okoz. Ez az 1Thessz. 4:15-17. Azt mondja az Ige, hogy az Úr visszajövetelekor ‘riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből és feltámadnak először, akik meghaltak Krisztusban. Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt az Úr elébe a levegőbe és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk’. Ha szó szerinti értelemben olvassuk ezeket az Igéket, ahogyan a visszajöveteléről tudósít, akkor olyan eseményről van szó, amelyet valóban minden ember észreveszi, de ez nem történhetett meg semmi esetre sem 1914-ben.”

„Megállj Klarice, itt mégiscsak van valami, amit látszólag nem jól értesz. Kérdezd meg egyszer magadtól, hogy itt kiknek a feltámadásáról van szó? Mondom neked, hogy ezek azok, akik a 144.000-hez tartoznak, akik akkor valójában felvitettek a mennybe. Természetesen láthatatlan feltámadás volt.”

„De mama, ha 144.000-hez tartozók valóban feltámadtak, akkor a többiek, akik szintén a 144.000-hez tartoztak és 1914-ben még a földön éltek, miért nem ragadtattak el velük együtt a felhőkbe, ahogy ezt az Ige világosan mondja? Akkor a 144.000-hez tartozóknak hirtelen el kellett volna tűnniük e földről, de ilyen nem történt 1914-ben.

„Óh, Klarice – kiáltott fel anyja –, ez nem olyan egyszerű, ahogy azt elképzeled. Olvass több Órtorony-könyvet, s akkor világosan megértesz mindent.”

„Amint te magad is tudod mama, egy év óta állandóan és alaposan tanulmányozom az Órtorony kiadványait, és ezzel bizonyosan sokat tanultam. És mégis meg kell mondanom, hogy amit a bibliai tantételek felől az adventistáktól hallottam, az utóbbi napokban, sokkal világosabb és könnyebben érthető... De hagyjuk ezt, itt van még egy bibliai hely, amelyet szeretnék megmutatni – folytatta Klarice – a 2Thessz. 2:8 szerint, az istentelenek Jézus megjelenése és visszajövetele által megsemmisülnek, azonban 1914-ben ez sem történt meg.”

„Igenis ez megtörtént, de csak lelki értelemben. Amikor elkezdtek a királyságról szóló üzenet hatalommal való hirdetését a nemzetek között, azok az istentelenek, akik az üzenetet visszautasították, a végérvényes halálos ítéletet hívták ki magukra, így kell ezt a 2Thessz. 2:8-at felfogni. A törvénytelenek vagy istentelenek az üzenet hirdetése által az Ő jelenlététől megsemmisültek’.

„Mama, az Órtoronynak ezt a magyarázatát valóban megnyugtatónak találod? Tekintsünk el

egyszer attól a ténytől, hogy az Órtorony szolgálói 1914 után még egyáltalán nem tudták, hogy Jézus jelenléte – állítólag – ebben az évben kezdetét vette, de akkor a további gondolat adódik, amelyet még egyáltalán nem említettünk. A Biblia néhány helyén, pl. Lk. 17:26-30 és Mt. 24:36-39 a ‘jelenlét’ vagy ‘eljövetel’, illetve az ember Fiának megjelenése azzal a nappal van összehasonlítva, amelyen Sodorna elpusztított és Lót még időben elhagyta a várost, és azzal az idővel is, amikor Noé családjával a bárkába ment és a vízözön a többieket megsemmisítette. A Biblia Krisztus eljövetelét hirtelen bekövetkező eseményként írja le, amit a gonoszok nem várnak és ezért elpusztítja őket. Itt valóban Armageddonra gondolhatunk. Meg kell mondjam mama, hogy minél többet vizsgálom ezeket az igéket, annál inkább hajlok arra, hogy az adventistáknak igazuk van. De mindenesetre meggyőződtem arról, hogy a Bibliában vázolt eseményekből 1914-ben semmi sem történt, hanem azok még előttünk vannak.”

„Mondd el még egyszer ezeket a szövegeket, hogy elolvassam” – mondta Lorna és ismét a kezébe vette a jegyzetfüzetét és a ceruzát. „Sőt még több bibliai helyet adok mama, és azután gyorsan megyek haza, hogy otthon legyek, ha Paul a vártnál korábban érkezne. Vagy tudod mit, ezt a könyvet itt hagyom nálad és akkor a megadott szövegeket magad olvashatod. Így talán még jobb lesz. De azt hiszem, hogy még nem érintettük az Órtoronyt ezt a hat pontját, amelyek Krisztus visszajövetelének felfogása ellen beszélnek. Eddig említettük, hogy ‘minden szem meglátja őt’ beszéltünk az ‘Úrban elhunyt igazak feltámadásáról, átváltozásáról, és elragadtatásáról’, ‘a gonoszok megsemmisüléséről’ és figyeld meg, hogy a Biblia szerint mindezek Krisztus eljövetelkor fognak bekövetkezni, – de ebből 1914-ben még semmi sem történt. Nos, van még egy pont, amelyet szeretnék megemlíteni és ez a megemlékezés vacsorája, az úrvacsora, ahogy azt más keresztény körökben nevezik. A Biblia azt mondja 1Kor. 11:26 szerint, hogy a megemlékezés vacsoráját az ő visszajöveteléig fogják tartani, vagy amint a mi Bibliánk írja: ‘míg ő eljövend’. Nos, ha Jézus eljövetele már 1914-ben megtörtént, ha tehát jelenléte ezzel az időponttal megkezdődött, akkor miért tartjuk még mindig évente a megemlékezés vacsoráját?”

„Hol mondtad, hol áll ez az Ige? – kérdezte Lorna fáradt hangon. – Add meg nekem még egyszer a helyet, és azt is elolvasom.”

„Jó, de engedj meg nekem még egy gondolatot, amely szintén e kérdéshez tartozik és majd mérlegeled mama. Ha Krisztus 1914-ben valóban megkezdte uralkodását, akkor ez annyit jelentene, hogy főpapi szolgálatát bevégezte. Jézus főpapi szolgálatát elég érthetően írja le a Zsidókhoz írt levél. Ott ez áll: ‘Ő örökké él, hogy esedezzek érettünk’, vagy amint a mi Bibliánk mondja: ‘Ennek okáért ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik Ő általa közelednek Istenhez, mert azért jött, hogy érettünk közbenjárjon’. Ha azonban megkezdte uralmát, s következésképpen közbenjárói szolgálatát megmentésünkért befejezte, akkor 1914 óta többé egyetlen embert sem lehet megmenteni? És ki állíthatja, hogy 1914 óta Krisztus összes ellensége az Ő lábainak zsámolyához vettett?” (Zsid. 10:12-13).

Ezen szavak után Klarice az órájára nézett, gyorsan elbúcsúzott, s utána nemsokára hallották a mindinkább távolodó kocsi zaját.

Lorna úgy ült ott, mintha transzban lett volna. Azt tervezte, hogy Klaricét ismét a helyes útra vezeti, s nos ehelyett mit tett velük Klarice...?

Nanna is csóválta a fejét anélkül, hogy egy szót is szólt volna, majd egy kis idő után hallgatagon felkelt, lányának jó éjt kívánt és lefeküdt. Lorna nehéz szívvel egyedül maradt és újra meg újra olvasta a Klarice által említett igéket, amelyek néhány súlyos problémát vetettek fel.

Majd olvasni kezdte a Klaricétól kapott kis könyvet, amely a Krisztus eljövetelére vonatkozó adventista felfogást egész világosan tárta fel. Majd összehasonlította tartalmát saját Őrtoronykönyveivel, és megállapította, hogy már egyáltalán nem ismeri fel magát, és meglehetősen összezavarodott.

John ezen az estén későn tért haza a gyűlésről, amiért Lorna valóban hálás volt. Így több ideje maradt tanulmányozásra, amit nagyon jól ki is használt, bár nagyon fáradtnak érezte magát. Férje a lakószobába lépett, megpillantotta a sok könyvet az asztalon és megkérdezte: „Kedvesem, mit csináltál ezzel a sok könyvvel? Tán attól félsz, hogy az adventista prédikátornak mégis meg kell add a jutalmat, amit megígértél?”

„Óh, készséggel külön díjat adnék neki, ha magunkra hagyna. Amióta itt volt, valójában gondunk van, és nem tudunk megnyugodni.”

Megpróbált hősiesen nevetni.

„Gyere kedvesem, ne vedd az egészet a szívedre.” És John védőn helyezte köréje karját. „Én nem engedem, hogy ez az adventista prédikátor fájdalmat okozzon neked.” „Tudod-e John, ez a Bob önmagában szimpatikus fickó, azt hiszem te is rokonszenvesnek fogod találni. De tudásával Jehova tanúja kellene legyen.”

„Akkor nem kellene neki két különböző törvénnyel bajlódnia, mert ez az, amit ő tanít, nemde?”

„Igen, ebben még nem fogtuk meg, de ezt egy kissé későbbre halasztjuk, még feltárljuk neki, az biztos.”

„Lehetséges, hogy megtörténik, amikor ismét itt lesz? Ennél a vitánál én is ott szeretnék lenni. Szegény fiú! Talán hármatok ellen kell majd védenem?” John nevetett saját tréfáján, de Lorna komolyan gondolkozott az egész dolgon. „Hol fog mindez végződni? – kérdezte magától újra meg újra. Talán elősegít, hogy az Őrtorony iránti bizalmam megerősödjék?”

4

Itt van már, vagy közel?

Watson támadásával a Stevens család Őrtorony tanításába vetett hite nagyon felélénkült. Csak a legidősebb fiúra, Dávidra és feleségére, Brendára nem hatott az izgalom hulláma, mivel ők más körzetben laktak. Mindketten Jehova hű tanúi voltak. Klarice legszívesebben hozzájuk is elküldte volna Bobot, de anyja kívánságára ezt nem tette.

John, Lorna férje az egész dolgot meglehetősen könnyen vette. Látszott rajta, hogy nem érintik azok a viták, amelyek majd úgyis megoldódnak. Ő továbbra is tréfát űzött a tanokból, ha azok a család többi tagjánál nem találtak valami jó visszhangra. Különösképpen a ‘két törvény’, amely az adventisták nézete szerint létezett, gúnyolódásának céltábláját képezte.

„Mikor fogsz egyáltalán Bobbal a ‘két törvény’-ről beszélni? – kérdezte újra meg újra. Már előre örülök annak a vitának, mert az valóban valamiféle hajánál fogva előráncigált dolog.”

Mindenesetre Lornának ezt megelőzően más tervei voltak. Ő mindeneelőtt a parousia fogalmát és az 1914-es évszámot akarta tisztázni, mielőtt valami másba kezd. A két törvényt még el kell halasztani, az majd Bob végleges vereségét okozza. Lorna előtt a következő tisztázódott: az adventisták azt tanítják, hogy Jézus látható eljövetele – vagy jelenléte – közel van, az ‘ajtó előtt’, míg az Órtorony határozottan állítja, hogy Jézus láthatatlan jelenléte már itt van. Hétfő estére újabb találkozót beszélt meg Bobbal, amikor is ezt az egész dolgot meg akarta vitatni. Ennek az ő otthonában kell megtörténnie.

Amikor Klarice erről hallott, mindent megkísérelt, hogy ő is ott lehessen; Nanna pedig igyekezett délután pár órát aludni, hogy este teljesen frissen követhesse a beszélgetést. Sőt még Johnt is elfogta a kíváncsiság, és mentséget keresett erre az estére, hogy a szokásos kerületi gyűlésről távol maradjon. Amikor Bob megérkezett, tekintélyes hallgatóságot talált a lakószoba régi családi asztala körül. Miután mindenkit üdvözölt, zsebéből egy összecsucskható táblát vett elő. Könyveit az asztalra tette, és a jelenlevőket meghívta egy rövid imára. Kijelentette, a Bibliát ne tanulmányozzuk ima nélkül. Ő ugyanis biztos akar lenni abban, hogy a Szentlélek minden igazságra elvezeti. Miután imádkozott, így kezdte: „Ma este igen fontos kérdéssel akarunk foglalkozni, nemde?”

„Igen – mondta Lorna. A parousiáról, vagy mint Önök nevezik, Krisztus visszajöveteléről lesz szó. Jézus eljövetele megtörtént-e már vagy még a jövőben lesz? Ez az a kérdés, amelyet ma este meg akarunk vitatni.”

„Azt gondolom, ahhoz, hogy a Krisztus visszajövetelére vetett hit különbségét megértsük, a legjobb lesz, ha közösségünk történelmét röviden áttekintjük – jelentette ki Bob. Mégpedig vissza kell mennünk az 1844-es esztendőig. Annak idején a különböző közösségek és egyházak keresztényeiről azt gondolták, hogy Krisztus az említett esztendőben láthatóan eljött. Nagyon csalódtak, amikor ez nem történt meg. Ezek a keresztények, akiket azelőtt a közös remény összetartott, a csalódás után különböző csoportokra hullottak. Közülük sokan feladták vallásukat. Mások viszont – akik e csalódásból semmit nem tanultak –, továbbra is újabb és újabb dátumokat tűztek ki Krisztus eljövetelére. Voltak azonban egyesek – kevesen – akik elhatározták, hogy még egyszer komolyan tanulmányozzák, mit mond valóban a Biblia Krisztus eljöveteléről, és úgy találták, hogy bár Krisztus eljövetelének ténye továbbra is szilárd alapokon áll, annak napját és óráját, tehát az esemény időpontját senki sem tudja. Felismerték, hogy a dátumok meghatározása egyenesen bibliaellenes, amint maga Jézus mondja Csel. 1:7-ben: ‘Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezett’. (Lásd még Mt. 24:36.) A Biblia további tanulmányozása közben még más, a Bibliának már rég feledésbe merült igazságait is megtalálták, amelyeket egykor az őskereszténység tanított és gyakorolt. Végül 1863-ban megszervezték a ‘Hetednapos Adventista Egyházat’, amint Önök is tudják ezt az elnevezést viseli még ma is. Ez a közösség ezt követően őrizkedett attól, hogy valaha is időt határozzon meg Krisztus eljövetelére és szilárdan kitartott abban a hitben, hogy ez az esemény szó szerinti eljövetelt jelent. Mindenesetre közösségünkön kívül létezett egy más adventista csoport is, az úgynevezett ‘Másod adventisták’, akik továbbra is időpontokat határoztak meg Krisztus eljövetelének új időpontjával. Russel lelkész 1872-ben meglátogatta egyik összejövetelüket, amelyet egy bizonyos Mendel Jónás tartott és elfogadta tanításukat. Amikor aztán 1874-ben Krisztus mégsem jött el, akkor Russel és a többi dátum-meghatározók nagyon csalódtak, míg két évvel később Barbour úr kijelentette, hogy Jézus 1874-ben valóban eljött, ez azonban láthatatlan formában történt. Véleményének

támogatására a görög Újtestamentum egyik angol fordítását, az ‘Emphatic Diaglott’-ot hozta fel, amely a görög parousia szót Mt. 24:27.37. és 39-ben nem eljövételnek, hanem jelenlevőnek fordítja.”

Bob az esemény minden részletét még egyszer megmutatta a családnak a ‘Befejezett titok’ című könyv 59. és 60. oldalán és ‘A Jehova tanúi Isten tervében’ című könyv rövidebb megfogalmazásában a 14-18. oldalon. Lorna és Nanna mindent pontosan követtek könyvükben és figyelmesen vele olvastak.

„1874-től kezdve a következő 50 évben az Órtorony teljes bizonyossággal tanította, hogy Krisztus eljövetele ebben az évben valóban megtörtént, és ettől kezdve jelen van. A Társaság által annak idején kiadott folyóirat hivatalos neve, eredeti angol címe: ‘Zions Watchtower and Herald of Christs presentse’ – Sión őrtornya és Krisztus jelenlétének hírnöke. A végidő jeleit, amelyeket Krisztus az evangéliumokban és az Írás más helyein is megadott, és szava szerint küszöbön álló közeli eljövételének eseményét hirdeti, ezeket az Órtorony 1874 óta Jézus jelenléte igazolásának tekintette. Erről a ‘Befejezett titok’ című könyv 72., 77-80. oldalán olvashatunk.”

Majd Bob felállt és tábláján vízszintes vonalat húzott. „Ezzel – mondta – az 1874-től kezdődően jelenlegi évtizedünkig eltelt időszakot akarom ábrázolni.”

Majd e vonalra függőleges szaggatott vonalakkal felrajzolta az 1874-től 1920-as évek közepéig eltelt időt.

„Az Órtorony ebben az időszakban azt tanította, hogy Jézus 1874-től már jelen van. Most azonban folytatta Bob, miután időgrafikonjának még megmaradt részét is kitöltötte – az utóbbi 45-50 év óta ugyanolyan határozottan hirdette, hogy Jézus parousiája csak 1914-ben történt és a Biblia jelei hirtelen ez idő óta érvényesek Jézus jelenlétének igazolására. Természetesen nagyon komolyan fel kell tennem a kérdést Az Órtorony tanítás melyik változata a helyes és melyik a téves Jézus jelenlétének időpontjára vonatkozóan?”

„Amit az Órtorony most tanít, az az igazság Bob! – válaszolta Lorna.. Az utóbbi időben a Társaságnak egyre nagyobb világosság adatott. Csak most értették meg igazán, hogy Jézus 1914 óta valóban – de mindenestre – láthatatlanul jelen van.”

„Ez azt jelentené, hogy Isten, akiről azt mondják, hogy az Órtorony Társaságot eszközéül használta, eszerint nyugodtan elnézte, hogy az ő eszköze a mintegy 90 évre fennállása alatt, kereken 50 éven át, nagyon veszélyes tévedést prédikált? Nem furcsa önöknek? Mégis azt hiszem nem ez az egyetlen probléma, amely ebből adódik. Itt van még egy pont, amelyre már utaltam. A Szentírás sehol sem ír arról, hogy a végidőjelek pl. Mt. 24. fejelemelésének az lenne a célja, hogy Krisztus már jelen van, illetve itt volna. Ellenkezőleg! A Biblia érthetően megmondja, hogy ezek a jelek az előtűnik álló közeli eljövételre utalnak.”

„Csak – mondta John – úgy hiszem, ez attól függ, hogy az ember a parousis szót miként fordítja. Némely fordítás jelenlevőnek, mások viszont megérkezésnek vagy jövételnek adja vissza. Bob, Ön tanult görögöt, és azt mondja, hogy a parousia szó eljövételt jelent, viszont a mi könyveink valami mást mondanak. Ki tudja, hogy melyik fordítás a helyes?”

„Óh, kérlek John, hagyd fel most a tréfáiddal — korholta Lorna. Életedben egyetlen szót sem tanultál görögül.”

„De itt van Tony, aki a másik oldalon lakik! Ő nemrégén vándorolt be Görögországból. Majd ő megmondja ezt nekünk. Gyorsan átmegyek hozzá és elhozom!”

Anélkül, hogy egy szót is bevárt volna, útrairdult, s nemsokára egy férfi kíséretében jött

vissza, akinek görög származása azonnal észrevehető volt.

Miután John bemutatta kísérőjét, megkérdezte őt. „Tony, mit jelent a parousia szó?”

Tony értetlenül nézett a jelenlevőkre. Lehetetlen vállvonogatással válaszolt, amellyel jelezte, hogy nem érti. Bob felírta a szót a táblára először latin, azután görög betűkkel.

A varázs megtört. Tony csak egy rövid pillantást vetett a görög írásra és örömmel felkiáltott: „Ah, úgy, ti a parousia szót gondoltátok!” Az ő ajkáról egészen másképp hangzott a szó. „A szó jelentését akarjátok tudni?”

„Pontosan” – bátorította John.

„Óh, ennek nagyon szép a jelentése. Így magyarázom: mondjuk pl. hogy az angol királynő Ausztráliába jön. Minden ember boldog és megy, mert látni akarja, amint az úton végighalad. Oly szépnek látszik, mindenki kiált és integet. Ez a parousia. Megértitek mit gondolok?”

„Én mindenesetre megérttem. Hogy a többiekkel miként áll a dolog, nem tudom” – mondta John. Aztán megköszönte Tony szíves eljövetelét és szolgálatkészségét, s az ajtóhoz kísérte.

„Ez a magyarázat, amit Tony adott, nagyon közel áll az adventista nézethez, Krisztus az angyalokkal és harsona hanggal történő dicsőséges visszajövetelét illetően” – állapította meg Klarice.

„Lehetséges – tette hozzá anyja. De engem most nem érdekel annak vagy ennek a gyülekezetnek a véleménye. Az igazságot akarom tudni, a világos tiszta igazságot, közvetlenül a Bibliából.”

„Ezzel teljesen egyetérték” – mondta Bob.

„Amint látom, a probléma egyszerűen az – jegyezte meg Valmai –, hogyan értelmezzük a jeleket, amelyeket Jézus adott. Mit mutatnak? A parousia már itt van, vagy a közeljövőben kell várni?”

„Melyik fejezetben vannak ezek a jelek felsorolva mama – kérdezte Klarice. Mt. 24-ben? Bob az előbb valami ilyet említett.

John kivételével az összes jelenlevő felnyitotta Bibliáját ennél a fejezetnél. Ő még mindig a teljes érdektelent játszotta.

Bob javasolta, hogy a Mt. 24:30-31 verset olvassák együtt és kérte Maryt, kezdje el. Ő jóváhagyólag bólintott, majd elővette az ‘Újvilág’ fordítású Bibliát és olvasta: ‘És akkor megjelenik az Emberfiának jele az égen, és akkor a föld minden törzse siránkozva veri magát, és látni fogják az Emberfiát eljönni az ég felhőin, hatalommal és nagy dicsőséggel. És elküldi angyalait nagy trombitaszóval, azok pedig egybegyűjtik választottait a négy szél felől, az egek egyik végső határától a másik végső határig.’”

„Itt egész világosan mondja és érthetőbben nem is lehet kifejezni, hogy minden ember, beleértve az istenteleneket is, akik valóban nem rendelkeznek a lelki értelem szemeivel, ők is meglátják az Urat eljönni összes angyalaival az ő dicsőségében – magyarázta Bob –, de olvassuk tovább!” Valmain volt a sor. „Szemléltetésként pedig tanuljátok meg a fügefától a következőt: mihelyt fiatal ága zsendül, és leveleket hajt, tudjátok, hogy közel a nyár. Hasonlóképpen ti is, amikor látjátok mindezeket, tudjátok meg, hogy ő közel van, az ajtóknál.” (Mt. 24:32-33.) John megkérdezte: „Mit jelent ez a kifejezés, hogy ‘mindezeket’?”

„Ezen a végidő mindazon jelei értendőek, amelyeket e fejezet felsorol” – világosította fel Lorna.

„Nos, akkor az egész dolog annyira világos, hogy még a vak is láthatja. Ezek a jelek mutatják

nekünk, hogy Krisztus visszajövele közel van, az ajtó előtt.” John kézbe vette Gary ‘Újvilág’ fordítású Bibliáját, és még egyszer átolvasta figyelmesen „Igen, itt egész érthetően az áll: ‘ő közel van, az ajtóknál’.”

„Nekem is világos papa – fűzte hozzá egyetértően Klarice. Itt ebben a szobában csak akkor tud valaki jelen lenni, ha először az ajtón bejött. Véleményem szerint Jézus nemsokára jelen lesz. Hogy a képnél maradjunk, először mégis az ajtón kell bejönnie. És az ajtón való átlépés, az ő szava szerint, látható lesz. Ez azonban sem 1874-ben, sem 1914-ben nem történt meg.”

„Van itt még más is, ami figyelmet érdemel – fűzte hozzá Bob. A Máté 24-ben felsorolt jeleknek az a célja, hogy Krisztus eljövételére való felkészülésre figyelmeztessen. Ez világosan kifejezésre jut a 42. és 44. versekben. Jézus kijelentése szerint azonban az előkészület már késő akkor, amikor az ő parousiája kezdetét vette. A 36-41 versek azt mondják, senki sem tudja, mikor fog ez megtörténni. Amikor ez bekövetkezik, hasonló lesz a vízözönhöz, hirtelen tör az emberekre és a készületleneket, meg az istenteleneket elpusztítja. Akik belsőleg felkészültek Krisztus eljövételének eseményére, megmenekülnek, akik nem számoltak ezzel és nem voltak készen, elvesznek.”

Lorna újra és újra olvassa az Igéket, de nem szolt egy szót sem.

Végül férje törte meg a hallgatást. „Meg kell mondanom, előttem világos, hogy Jézus jövele, vagy bárhogy is akarják nevezni, az még a jövőben van.”

„Látja – folytatta Bob –, a Biblia Máté 24. fejezetében meg óv is minket az olyan emberektől, akik az utolsó napokban lépnek fel azt állítva, hogy Krisztus már itt van. Olvassa el még ehhez a 23. verset: ‘Akkor ha valaki azt mondja nektek: Íme! Itt a Krisztus! Vagy: Amott, ne higgyétek el’.”

„Ez mégiscsak érdekes – kiált közbe hirtelen Valmai. Röviddel ezelőtt olvastam az ‘Ébredjétek’ folyóirat egyik számában – csak egy pillanat!” Felkelt és odament a könyvespolchoz, amelyen néhány folyóirat volt sorban egymásra helyezve. Elveti egy példányt és megmutatta a jelenlevőknek. „Ez az, amit kerestem, nézzétek csak a vezércikk feliratát: ‘Krisztus jelen van’. Mit szoltok hozzá?”

„Ez nem kérdés Valmai – ismételte Klarice. Bob épp most olvasta a feleletet. És a Biblia ilyesmire azt mondja: ne higgyétek!”

„Önök valóban az a véleménye, hogy helytelen abban hinnünk, hogy Jézus már most jelen van?” – fordult most Nanna Bobhoz. „És mivel Ön mindezt oly fontosnak tartja, ezért aggódik annyira miattunk?”

Bob nem válaszolt azonnal. Egy ideig gondolkodva tekintett az idős hölgyre, majd így szolt:

„Bizonyos értelemben igen! Tudja tragikusnak tartom, ha valaki a mi Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus eljövételének nagyszerű igazságát nem érti helyesen. Úgy vélem, az a reménység, hogy Jézussal személyesen találkozhatunk, és azután örökké vele lehetünk, örömmel kell eltöltsön minden keresztényt. Ennek természetesen az a feltétele, hogy Jézus halálát bűneink kiengeszteléséül elfogadjuk. Ha Jézus ily módon személyes megváltónkká lesz, akkor a Szentlélek ereje tölt be minket. Akkor vágyat érzünk, hogy szakítsunk a bűnnel. Megkíséreljük kimutatni az Úr iránti szeretetünket azáltal, hogy parancsolatait megtartjuk.”

„Óh, ez a két törvény! – tört ki Gary, no mama, most felhozhatod azokat.”

„Nem, ma este már nem, fiam!” John az órájára nézett. „Gyermekek, már régen az ágyban kellene lennetek. De ha Bob a következő hétfő estére eljön, akkor beszélhetünk erről.”

5

Apa, az utolsó menedék a zavarból

Johnt vasárnap korán reggel felhívta leánya, Klarice. Nehéz helyzetben volt. „Képzeld, Paul és én ma már komolyan veszekedtünk. Nem akar holnap este a tanulmányra engedni. Nem beszélnél vele? Paul rád hallgat a legjobban.”

„Mit kapok ezért Klarice?”

„Egy tábla csokoládét.”

„Inkább egy csomag cigarettát!”

„Nem papa, csak nem akarsz tüdőrákot kapni? Egy tábla csokoládét adok.”

„Jó, nyertél – nevetett John. Ami tőlem telik, megteszem.”

Paulnak épp problémái voltak a tehenekkel. Farmján nagyon visszaesett a tejhozam. John számára ez jó indok volt arra, hogy átmenjen hozzá a probléma megvizsgálására.

Először az istállóhoz mentek és megszemléltek az itatókat, majd a legelőt. A csorda egy-két állatát is gondosan megvizsgálták. Az istállóhoz való visszatértükben John mosolyogva fordult vejéhez: „Paul holnap este óriási viccet csinálunk. Ez a fiatal adventista az asszonynépet otthon felidegesítette, és már csak a vallásról beszélnek. Holnap este lesz a nagy befejezés.”

„Ah, szegény papa, nem szeretnék a bőrödben lenni! Tudod, engem valósággal beteggé tesz, hogy reggelire, ebédre és teához vallást találjak fel.”

„Tudod Paul, a tanúk már egészen rendben vannak – mondta John. Csak a tanaikat kell helyesen érteni és felfogni, s akkor rendbe jön az ember velük.”

„Semmi közöm hozzájuk. Nálam mindig kiég egy biztosíték, ha őket látom.”

„Mi bajod van velük?” – kérdezte John.

„Nos, itt van mindjárt a vérátömlesztési probléma. Egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy Isten, aki betegeket gyógyított, sőt halottakat támasztott fel, nyugodtan elnézné, amint egy ártatlan gyermek meghal csak azért, mert nem szabad neki vérátömlesztést adni.”

„Igen, egyetértek veled – jegyezte meg apósa. Nálunk szerencsére még senkinek sem kellett ilyesmi, ha azonban egyszer előfordulna, hogy a gyermekek közül valamelyiknek vérátömlesztés kellene, s Lorna ehhez az engedély megtagadná, akkor azt én adnám meg. De nem érdemes, hogy emiatt felizgasd magad. Minden további nélkül megtörténhet, hogy nálatok sem. lesz szükség soha erre.”

„Na jó, de Klarice? Mi történik, ha egy szép napon neki lesz szüksége vérátömlesztésre, ő azonban visszautasítja, s emiatt esetleg meghal! Akkor itt vagyok a kicsiny gyermekekkel, akiket egyedül kell felnevelnem. Természetesen ő azt mondaná, Isten akarta, hogy ő meghaljon, ezzel azonban nem tudok egyetérteni. Hogy az ember ne egyen vért, azt megértem, és ezzel egyetértek, de mi köze van a vérevésnek az ember ereibe történő vérátömlesztéshez életmentés céljából?”

„Igen, ebben én sem értek egyet velük – hangoztatta ismét John. Mivel az egész Bibliát átfogja az a gondolat, hogy a vérrel életet mentünk. Gondolj csak arra, hogy Jézus vére állal mentett

meg minket. Aztán az összes ótestamentumi véres áldozatok! Ehhez jön még, hogy a tanúk által idézett Ige állati vérről és nem embervérről beszél. Egyetlen orvosnak sem jutna eszébe, hogy állati vérrrel végezzen vérátömlesztést. De tudod, érvelésekkel nem jutsz itt semmire. Ha az Órtorony az erre vonatkozó bibliaszövegeket így magyarázza, akkor mindent elfogadnak anélkül, hogy erre rákérdőznének. Tehát a Jehova tanúi szervezetén belül nem lehet az egyes hívőket felelőssé tenni. Vannak igazán nagyszerű emberek köztük. A probléma egyszerűen az, hogy vezetőségük megmondja, mi a teendő és ők megkérdés nélkül mindent úgy tesznek, amint mondják nekik.”

„Azt hiszem, ez az oka annak is, amiért ők mindig üldözötteknek érzik magukat, és magatartásukkal olykor ezt indokolttá is teszik. Azt mondják, az igaz gyülekezeteket hitükért üldözni kell. Így az üldözés szinte önelismerés számukra. Tudjuk, hogy kommunisták, anarchisták, nacionalisták és sokan mások meghaltak meggyőződésükért. Ha egy vallási üldözés valóban az üldözötteket igazolja, akkor úgy vélem, valamennyiünknek a zsidó hitre kellene térnünk, mert őket üldözték a mai napig a legjobban. Hitler idején a zsidók milliói haltak meg, eltekintve attól, amit a középkorban tettek velük.”

„No, nekem mindegy, hogy ki mit hisz. Minden embert csodálok, akinek bátorsága van meggyőződéséért meghalni. Tudom, hogy Jehova tanúi közül egyesek valóban meghaltak hitükért, de úgy vélem, előbb alaposan meg kellett volna vizsgálniuk, hogy miért adják életüket.”

Egy jó ideig mindketten hallgattak. Beszélgetésük közben az istállóban a fejőeszközök felét szétszedték, hátha mégis ott találnak valami hibát. Végül Paul törte meg a hallgatást, megkérdezte apósát: „Mondd papa, alapjában véve mi a véleményed a vallásról? Gondolod, hogy érdemes közelebbről foglalkozni vele?”

„Igen, úgy vélem – válaszolta John. Nézd, azt hiszem, valamennyi közösség rendelkezik egy kevés igazsággal, csak azt nem tudom, hogy az Órtorony áll-e legközelebb az igazsághoz, legalábbis nem ismerek más közösséget, amely többet nyújtott volna, mint a tanúk. Csak néha az a benyomásom, hogy az Órtorony meglehetősen görbe úton vezette őket az elmúlt években.”

„Hogy érted ezt?” – kérdezte Paul érdeklődve. „Egy példával világítom meg neked – mondta John, mialatt a kulccsal néhány csavart meghúzott. Itt van pl. az a kérdés, hogy mi történik az emberrel, ha meghal. Majdnem valamennyi egyház azt tanítja, hogy az ember a halála után rögtön vagy a mennybe, vagy a pokolba jut. Nekem az a meglátásom, hogy azok az emberek, akik ezekhez az egyházakhoz tartoznak, maguk sem hisznek ebben, mert különben nem szomorkodnának annyira szerettük halálán, ha az állítólag a mennyi dicsőségben örvendezhet. A Jehova tanúi a Szentírás alapján azt tanítják, hogy a halál az alváshoz hasonlítható, s amennyire megítélhetem, ebben igazuk van. Azt mondják, az elhunytak alszanak az ítélet napi feltámadásig. A Biblia tanítása is pontosan ez, de ebben a kérdésben felhívják az igazságot, amikor saját magyarázatukat hozzáfűzik.” „Nem értem, hogyan érted ezt?”

„Figyelj hát ide, pl. éveken át állították, hogy közülük egy egész sereg már 1878-ban feltámadt és szellemteremtényként az égbe ment. Később világossá lett előttük, hogy ezzel az állításukkal hibát követtek el, és elhalasztották a feltámadás dátumát 1918-ra. Ettől az időtől kezdve – állítólag – egy bizonyos osztályhoz tartozó személyek haláluk után azonnal a mennybe mennek. Látnod, sajnálatos módon ilyen elmélettel hígítják fel a halálkérdés tiszta bibliai igazságát. Közelítenek a többi kereszténység téves felfogásához. Ezekkel az időponteltolásokkal már gyakran zavarba jutottak Jehova tanúi. Csak tegnap este beszéltem Lornával arról, amit a ‘Befejezett titok’ című régi Órtorony-könyvben találtam. Abban azt állítják, hogy Russel 1916-ban a halála után, azonnal a mennybe ment, hogy onnan vezesse tovább a Társaságot. Lorna eleinte egyáltalán nem akarta ezt elhinni, hogy valaha

ilyesmit tanítottak, míg meg nem mutattam neki a helyet a 612 oldalon.”

Lábjegyzet:

A ‘Befejezett titok’ című könyv német kiadásában a következőket olvassuk: „A laodiceai korszak hű és bölcs szolgálja hűségesen bevégezte nagy és fáradságos munkáját, hogy az igazságról írjon, azt terjessze, és a jelenvaló igazság harmatát a Lélek tanúinak elméjébe vesse. 1916 októberében az Úr szántóföldjén végzett 40 évi munka után meghalt, és kétség nélkül, az Aratás Urának a függönyön túlra e feleletet vitte: ‘Elvégeztem a munkát, amit nékem parancsoltál.’ És nem kételkedünk abban, hogy a Mester válasza, akinek élete idején hűségesen szolgált, így hangzott: ‘Jól vagyon jó és hű szolgálom, kevésben voltál hű, sokra bízlak ezután, menj be a te uradnak örömébe.’ (A halál évének közlése világosan megmutatja, hogy a jó és hűséges szolgán Russel értendő. Angol címe: The finished mystery. Angol kiadásában a 144. oldalon egy másik, ehhez hasonló kijelentés áll Russelről, aki halála után állítólag azonnal a mennybe ment, ezt a német kiadás már nem tartalmazza. Az angol eredeti szöveg a következőképpen hangzik: ‘This verse (értsd Jel. 8:3) shows, that though Pastor Russel has passed beyond the veil, he is still managing every feature of the Harvest work...’)”

„Akkor tréfásan megkérdeztem Lornát: Vajon hogyan lehetséges az, hogy Rutherford is 1942-ben történt halála után tovább vezesse művét. Ők életükben nem fértek össze és Russel halála után Rutherford azonnal hozzálátott tanainak megváltoztatásához. Majd feltettem Lornának a kérdést, hogyan történhetett, hogy Russel már 1916-ban a mennybe jutott, amikor az Órtorony 1927-ben döntötte el, hogy a feltámadás csak 1918-ban történt meg? Saját tanításuk és kiadványaik szerint Russelnek már a feltámadás előtt két évvel a mennyben kellett lennie. Ezután igazán sajnáltam Lornát és bántam, hogy mindezt megkérdeztem tőle, amikor az utóbbi hetekben annyi ütet kellett elszenvednie.”

„És mit mondott végül mindezekre?” – kérdezte Paul.

„Tulajdonképpen csak ezt mondta: John, csak arra kérek, hogy a fiatal adventista prédikátornak ne beszélj arról, amit most találtunk! De azt hiszem, Bobnak nem mondhat az ember olyat az Órtoronyról, amit ne tudna, pedig azt mondta, hogy ő azonnal Jehova tanúja lenne, ha ők a teljes igazságot tanítanák, ezt azonban sajnos nem teszik.”

„Na, ez a prédikátor látszólag jól kiismeri magát a szakmájában” – kiáltott fel Paul.

„Miért nem jössz át hozzánk egyszer, lehetne mindjárt holnap este, s magaddal hoznád Klaricét is! Bob holnap estére bejelentkezett a Lorna meg Nanna tervbe vették, hogy néhány pontról felvilágosítják. Bob még eddig egyetlen menetet sem vesztett el, s így ez bizonyára érdekes lesz.”

„De épp ma reggel mondtam Klaricének, hogy neki nem szabad elmennie!”

„Ah, feledd el azt Paul – mondta nevetve John. Életed nagy tréfája lesz az, mindkettőtöknek jót fog tenni.”

„Hát jó” – egyeztet bele végül Paul –, és elment, hogy a tejeskannákat elhozza, amelyeket apósa meg akart még vizsgálni.

Mikor aztán hazaértek ebédre, Klarice ezekkel a szavakkal kezdte: „Remélem, derekasan megéheztetek!”

„Tudod, Klarice – válaszolta papa –, a legszívesebben vennék most egy szép tábla csokoládét.”

„De megszolgáltál-e érte papa?”

„Természetesen” – és lányára kacsintott.

Amikor John este hazaérkezett, elbeszélte Lornának, hogy a holnapi tanulmányra Paul, Klaricével együtt akar jönni.

„Csodálatos! – kiáltott fel boldogan felesége. Úgy örülök, hogy Paul jön. Egészen biztos vagyok abban, hogy holnap meggyőzzük Bobot arról, hogy az Órtorony az igazság egyetlen forrása és ez mindnyájunkat megerősít majd.”

6

Két törvény

„Mama, ma este tényleg fel akarod tálni a két törvény dolgot?” – kérdezte Gary a reggelinél.

„Igen fiam, ma este már eljutunk eddig” – válaszolta Lorna.

„Jó mama. Amint az iskolából megjövünk, segítünk a munkában, hogy idejében készen legyünk mindennel” – jelentkezett Mary is, mialatt John nevetve anyósához fordult:

„Készenlétben vannak-e a bokszesztyűid ma estére Nanna?”

„Én már nem viszem sokra John – válaszolta az öreg hölgy. A legjobb éveim a Társaság számára már elmúltak, de Lorna nem marad el mögöttem, ha egyszer belejön.”

Végre eljött a nagy pillanat. Mindnyájan ott ültek a nagy családi asztal körül, tanulmányra készen. Bob részére az asztal felső végén biztosítottak helyet úgy, hogy Lorna és Nanna vele szemben ültek. John és Paul a két régi egyleti karosszékét választották ülőhelyük.

„Ez lesz a nézőkarzat” – jelentette ki John.

Bob a megbeszélést, szokása szerint rövid imával nyitotta meg, kérve a Szentlélek vezetését, és mielőtt még valaki megszólalhatott volna, Lorna előrehajolt, hogy a beszélgetés fonalát magához ragadja. A mai este fontos volt, olyan alkalom kínálkozott, amelyet nem volt szabad elmulasztania. Bár Lorna bizalma az Órtorony iránt az elmúlt beszélgetések alatt egy kissé megingott, mégsem kételkedett afelől, hogy a tanúk még mindig Jehova különleges népét képezik és más vallásos szervezeteknek nem lehet igazuk. Azt is pontosan tudta, hogy Krisztus a tízparancsolatot eltörölte, és meg volt győződve arról, hogyha ő ezt a fontos kérdést bebizonyítja, akkor az összes adventista tantétel összeomlik, és ismét beigazolódná, hogy az Órtorony-tanok igazságai minden támadással szemben megállják helyüket.

„Bob – kezdte Lorna – ma este a tízparancsolatról beszélünk, amelyet két kőtáblára írtak és a frigylárában őriztek, mint ahogy Ön a közelmúltban mondta. Továbbá azt is mondta, hogy a tízparancsolaton kívül még egy másik törvény is volt, amelyet könyvbe vagy papírtekerésre írtak és valahol a láda oldalánál helyezték el. Nos Bob, félek, hogy végzetesen téved. Az úgynevezett két törvényt illetően Nannával átkutattam a Szentírást és sok könyvünket, de meg kell mondanom Önnek, ilyesfélét nem találtunk.”

Bob mondani akart valamit, de Lorna beléfojtotta a szót.

„Egy pillanatra fiatalember! Még nem vagyok kész! Ma este én vagyok a soros. Ön azt állította, hogy az Órtorony olyan tanokat terjeszt, amelyeknek nincs bibliai alapja. Most pedig itt van az Önök egyik adventista tanítása, amelyet meglehetősen a hajánál fogva ráncigáltak elő.”

„De mama!” – szakította félbe Klarice anyja beszédáradatát. Ő azonban nem engedte magát megzavarni.

„Semmit kedvesem! – válaszolt leányának. Kérlek, ne avatkozz most bele, ez Bob problémája és lássuk, hogy birkózik meg vele. Ha igaz, hogy Jehova valamikor két különböző törvényt adott, akkor Bobnak bizonyára nem esik nehezére, hogy nekem ehhez bibliai bizonyítékokat szolgáltatasson. Ezenkívül tudni akarom, hogy miként jött rá, hogy Krisztus halálával csak az egyik törvény szűnt meg, míg a másik még mindig kötelező reánk nézve.”

Bob nem adott azonnal választ a kérdésre, hanem elővett egy kártyát a táskájából, amelyen két különböző törvény volt egymással szembeállítva. Azán felfüggesztette a falban levő egyik szögére úgy, hogy a jelenlevők jól olvashatták. Majd egy csiszolt kőtáblát helyezett az asztalra, amely a tízparancsolatot ábrázolta, és végül egy kis pergamentekercset, amelyen ‘Mózes törvénye’ volt olvasható. „Mit akar mindezzel?” – súgta Paul apósának.

„Ez úgy van – válaszolta John –, hogy Jehova tanúi azt állítják, hogy a tízparancsolat Jézus halálával megszűnt, miközben az adventisták hiszik, hogy az ma is kötelező, és most látszólag valamit be akar mutatni.”

Paul megértően bólintott, és Bob megkezdte magyarázatát: „Ha felnyitjuk Mózes V. könyvét, alapvető utalást találtunk arra a tényre, hogy az Ótestamentumban valóban két különböző törvény adatott. Ezt a nézetet az adventisták nem légből kapták, amint azt Önök vélik, hanem az teljesen biblikus. Mózes V. könyve 5:7-21. verséig találják az ismert tízparancsolat felsorolását, tehát a törvényt, amelyet Isten maga írt fel két kőtáblára. Különösen fontos számunkra a 22. vers. Felolvasná valaki?”

„Ez Igét szól az Úr a ti egész gyülekezeteteknek a hegyen, a tűz, a felhő és a homályosság közepéből, nagy szóval és nem többet: és felírta azokat két kőtáblára, és adá azokat nékem.”

Lorna még egyszer áttekintette a szöveget, és halkán ismételte magának a szavakat, de nem fűzött hozzá semmit.

Bob folytatta: „Ez a bizonyítéka annak, hogy Mózes V. könyve 5. fejezetben valóban a tízparancsolatról van szó. És amint már említettem, kőtáblára lett írva, ahogy azt Mózes a 22. versben mondja. Hasonló gondolatot fejez ki Mózes II. könyve 31:18 is, csak hogy ezeket a kőtáblákat a ‘bizonyosság táblájának’ nevezi. Szó szerint így: ‘Mikor pedig elvégezte a vele való beszélgetést a Sínai hegyen, adá Mózesnek a bizonyosság két tábláját, az Isten ujjával írt kőtáblákat.’ Egy másik helyen Mózes II. könyve 40:20. versében ugyanezt mondja. Ezt a bizonyosságot, értve ezen a tízparancsolatot a szövetség ládájába helyezték.”

Ez alkalommal Valmai olvasta az Igét: „És vévé és belévé a bizonyosságot is a ládába, a rudakat pedig a ládára tevő és a ládára helyezetté a fedelet.”

„Ez volt hát a tízparancsolat – magyarázta Bob tovább. Mózes V. könyvében továbbá azt mondja az Ige, hogy volt egy másik törvény is, amelyet nem Isten hanem Mózes írt könyvbe foglalva, és azt a frigyláda oldalára helyezték. Ezt olvashatják Mózes V. könyve 31:24-26. versekben.”

„Ez érdekes – mondta Lorna. – Engedje meg, hogy én olvassam ezt az Igét! ‘Mikor pedig teljesen és mind végig beírta Mózes a törvény igéit a könyvbe, parancsola Mózes a

lévitáknak, akik hordozzák vala az Úr szövetségének ládáját, mondván: Vegyétek e törvénykönyvet és tegyétek az Úrnak, a ti Isteneteknek szövetségládája oldalához és legyen ott ellened bizonyosságul’.”

Egy ideig néma csend volt, majd egy sóhaj után így fejezte ki véleményét Lorna: „Az ember sohasem lehet elég öreg ahhoz, hogy valamit még ne tanuljon és el kell ismernem, hogy ebben a pontban igaza van Bob. Így hát az Ótestamentumban valóban két törvény adatott, de az Újtestamentumban az egészen más. Itt mégiscsak egy törvényünk van, amelyet Krisztus megszüntetett. Ön is bizonyára tudja, hogy Pál apostol újra és újra azt hangoztatja, hogy attól megszabadultunk.”

„Pál apostol az Újtestamentumban azt a gondolatot képviselte, hogy a törvény megtartása által egyetlen ember sem érdemelheti ki a megváltást – válaszolt Bob. Újra és újra rámutat arra, hogy csak Jézus kiontott vérében való hit által menekülhetünk és igazulhatunk meg. De ezzel nem szabad az embernek a másik végletbe esnie, ahogy sajnos sokan ezt teszik. Azt állítják, hogy a keresztények számára egyáltalán nincs törvény, pedig Pál teljesen nyomatékkal mondja, hogy a valódi hit a törvényt és követelményeit nem utasítja el, hanem annak különleges helyet biztosít az életében. Megtartóját bizonyos mértékben lélekben felemeli. A Róm. 3:31 egyike az ilyen jellegű Igéknek. – Amikor mindenki megtalálta az említett igét, felolvasta: ‘A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol legyen, sőt inkább a törvényt megerősítjük’.”

„Hát ezt nem értem – mondta Lorna fejét rázva. – Ugyanez a Pál mondja a Róm. 10:4-ben: ‘A törvény vége Krisztus’. Ez azt jelenti számomra, hogy a törvény egyszer s mindenkorra fel van függesztve.”

„Ismerem ezt az Igét – válaszolta Bob a Lorna által felhozott érvre. Itt arról az igen fontos kérdéstről van szó, miként lehelünk igazakká Isten előtt. Ebben a fordításban a görög ‘telos’ kifejezés, ‘vége’ szóval szerepel, ami tulajdonképpen ‘cél’ vagy ‘célpontot’ jelent. Ezáltal ez az Ige más értelmet kapott. Azt jelenti, hogy a törvény, mint tükör, megmutatja a bűnt életünkben (vö. Róm 3:20 és 7:7 verseket) és így Krisztushoz vezet minket, az egyetlenhez, aki megbocsátja a törvény által kinyilvánított bűneinket. Egyébként ez a gondolat az Ige szavaiban, is kifejezésre jut: ‘minden hívőnek igazságára’. Végül ez ugyanazt jelenti, mint az előbb említeti másik idézet: ‘a törvény megtartása nem igazíthat meg minket’. Ez téves út volna a megváltáshoz és amint már Önök is hangoztatták, Pál ezen felfogással szembeszállt. Más oldalról nem szabad figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy a törvény feladata, amely Isten szent jellemének és akaratának eszköze, hogy figyelmeztessen életünkben bűneinkre és hibáinkra. Ez tiszta és szent életre serkent minket, mert újra meg újra Krisztushoz, a Szabadítóhoz menekülünk a bűnből és tisztátalanságból (lásd Gal. 3:24). Ezért nevezi Pál a Róm. 7:12-ben ezt a törvényi ‘Szent, igaz és jó’-nak, más helyen pedig ‘lelki’-nek. A lelkileg gondolkozó emberek készséggel megtartják a lelki törvényt, de mindig abban a tudatban, hogy Krisztus az ő igazságuk.”

„De mindez nem vonatkozik a különlegesen megfogalmazott parancsolatokra, amit Izrael népe számára a tízparancsolat tartalmazott – vetette közbe Lorna. Amint éppen Ön magyarázta, megigazulhatunk akkor is, ha csak a két új parancsolatot vesszük figyelembe: ‘Szeresd az Istent teljes szívből és felebarátodat, mint magadat’“.

„Helyes – válaszolta Bob –, hogy a szeretet hajtóerőként az engedelmisségünk indítéka

legyen. De mindezek ellenére hiszem, hogy ma is szükségünk van az isteni akarat közelebbi meghatározására, világosan megfogalmazott parancsolatokra különben emberi tudatlanságunkban könnyen levédésbe esnénk. Ezt mondja Pál Róm. 7:7-ben, amint már az előbb is említettem: nem tudta, milyen veszélyes a kívánság, amíg a törvénnyel nem kerül szembe 'ne kívánjad', vagy okosabbak akarunk lenni, mint Pál apostol volt e dolgokban? De engedjük meg, hogy e két törvény szembenállását megmagyarázzam, ahogy az a táblán látható. Úgy hiszem, akkor könnyebben megértük, milyen jelentősége volt a két törvénynek, hogy miként kell azokat egymástól elválasztva tekintenünk, és miért szűnt meg az egyik Jézus halálával?

Bob a felfüggesztett táblázat mellé állott és olvasni kezdett.

Bob fejtegetését a jelenlevők figyelemmel követték. Lorna még hosszú ideig nézte a táblát, és felnyitotta a megadott íráshelyeket, hogy azokat alaposan megvizsgálja. Végül anyjához fordult a következő megjegyzéssel:

„Ezek után most már világos előttem Nanna, hogy ez a két törvény, amelyről az adventisták beszélnek létezik, vagy jobban mondva: létezett az Ótestamentumban. Tehát valóban nem légből kapott dolog. És mégis, Bob – fordult ismét a prédikátorhoz –, van még néhány kérdésem. Az Új testamentumban mindig csak a törvény fogalmáról olvasunk. Miből tudja olyan könnyen meghatározni, hogy melyik a tízparancsolat, és melyik a szertartási törvény? Nem lehetséges az mégis, hogy az Újtestamentumban minden megszűnt?”

„Nagyon jó, hogy ezt a kérdést felteszi. Épp ez az, amit alaposan kell tanulmányoznunk. Az Újtestamentumból világosan kitűnik, hogy valami megszűnt és valami megmaradt. Egyébként ez táblázatunk szembeállításából is látható. Gondoljon csak az előbb átnézett 8-14. pontokra. Ha az Ótestamentumot az Újtestamentummal összehasonlítjuk, látjuk, hogy a véresáldozatok és az egyéb szertartások törvényeit nem gyakorolták tovább, ezeket az apostolok határozottan elvetették, míg a tízparancsolat követelményeivel együtt teljesen érvényben maradt. Ha ez másképp lenne, akkor az Újtestamentum ellent mondana önmagának. A Galata 5:2-3 verseiben ugyanis azt olvassuk, hogy van egy törvény, amit már nem kell megtartani, mert ezzel bizonyos mértékig szakítunk Krisztussal. Egyébként ezt az Igét a táblázat 9. pontja alatt találjuk. De olvassuk el még egyszer: 'Íme én Pál mondom néktek, hogyha körülmetélkedtek. Krisztus néktek semmit sem használ. Bizonyoságot teszek pedig ismét minden embernek, hogy aki körülmetélkedik, köteles az egész törvényt megtartani'.

Tehát Pál azt a törvényt utasítja el, amely többek közt megparancsolja a körülmetélkedést. Most olvassuk el Jakab 2:10-12 verseket, melyek az előbbieket ellentéti. 'Mert valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egész megrontásában bűnös. Mert az, aki ezt mondta: ne paráználkodjál, azt is mondta ne ölj. És ha nem paráználkodol, de ölsz, törvényszegővé lettél. Úgy szóljatok, és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.' A szembeállítás egészen világos. A Galata levélben az egyik törvény a körülmetélkedést és a hasonló szertartásokat tartalmazza, amit nem kell többé megtartani. Emellett azonban van egy másik törvény, amely erkölcsi alapelveket vagy törvényeket tartalmaz, amely tiltja pl. a házasságtörést vagy gyilkosságot. Ezt Isten és embertársaink iránti szeretetből kell minden pontjában megtartanunk. Igen, sőt éppen e törvény által leszünk megítélve, amint azt Jakab mondja: 'A szabadság törvénye fog megítélni'. Az igazság szabadabbá tesz minket, és ismét az igazság a tízparancsolatot Isten örök erkölcsi törvényének

kifejezéseként nyilatkoztatja ki.

A Csel. 15:5 verse a körülmetélkedést Mózes törvényeként említi. Felolvasom Önöknek: 'Előállanak azonban némely hívők a farizeusok szerzetéből valók közül mondván, hogy körül kell metélni őket és megparancsolni, hogy a Mózes törvényét megtartsák'.

Önök láthatják, hogy az Újtestamentumban is nagyon világosan fel lehet ismerni: e két törvény nem szükséges többé, míg a tízparancsolat megtartása továbbra is fontos.

Igen, pontosan ez az, amit Pál az 1Kor. 7:19-ben megállapít: 'A körülmetélkedés semmi, a körülmetéaetlenség is semmi hanem Isten parancsainak megtartása' számít és ezen egyértelműen a tízparancsolatot érti, mert amikor a mózesi törvényeket említi, akkor törvényről és rendelkezésről beszél és nem parancsolatokról (lásd Kol. 2:14).

Ha Önök ezt a Bibliai igazságot és a törvény újtestamentumi vonatkozásait helyesen értik, akkor nincs többé ellentmondás, akkor minden összhangban van, amit az ember az isteni igazságokkal kapcsolatban el is várhat. De kérem, ne feledjék: A tízparancsolatot azért tartjuk meg, mert az Urat és embertársainkat szeretjük és nem azért, mert ezáltal akarnánk vagy tudnánk kiérdemelni az örökkévalóságot. Ha elfogadjuk Krisztust személyes Megváltónknak, aki megtisztított bűneinktől, akkor vágyat érzünk, hogy az iránta érzeti hálánk és szeretetünk kifejezéseként többé ne vétkezzünk és ez nem jelent mást, mint összhangba hozni életünket az Isten tízparancsolatával."

„Valóban mikor fedezték lel az adventisták ezt a tanítást?” – kérdeztet Nanna.

„Az adventisták egyáltalán nem fedezték fel ezt a tant. Ezt már évszázadokkal ezelőtt így hirdették a reformátorok. Luther Márton pl. egész világosan beszélt a két törvényről, az ún. 'Lex Moralis'-ról, amin a tízparancsolatot, és a 'Lex ceremonialis'-ról, amin a mózesi törvényt értette. A híres Helvét hitvallása XII. rész 1. par. a következőképpen hangzik: 'Világosság kedvéért elosztjuk *erkölcsire*, mely a szertartások – és istentiszteletről intézkedik...' (magyar ford. Pápa, 1853.) Angliában az Anglikán Egyház. 1562-ben imakönyvet adod ki 'Book of common Prayer' (Közösségi imák könyve) címmel. A könyv 7. fejezetében ez áll: 'Habár a törvény, amit Isten Mózes által adott, ceremóniákat és rítusokat tartalmazott, amelyek a keresztényekre nem kötelezők, de egyetlen keresztény sem mentesül ama törvény alól, melyet erkölcsi törvénynek nevezünk.' 1771-ben adta ki John Wesley a 'Fiftythree Sermons' (53 Prédikáció) című könyvét, amelyben a 339. és 340. oldalon a törvényfogalom két nézőpontját mutatja be a Bibliából. A ceremóniálist Mózes törvényeként jelöli meg ő is, az erkölcsit, véleménye szerint a tízparancsolat tartalmazza. A Presbiter Egyház katekizmusában az ún. 'Shorter Catechism' ugyancsak azt tanítja, hogy az ember feladata az erkölcsi törvény megtartása, amelyet röviden a tízparancsolat foglal össze."

„Az a tény, hogy a kereszténység a parancsolatokat évszázadokon át ebben az értelemben tanította, engem egyáltalán nem befolyásol” – szakította félbe Lorna.

„Ön ne is hagyja magát ettől befolyásolni – válaszolta Bob –, mert ámbár a kereszténység a tízparancsolatot mindig tanította, de közülük valóban csak kevesen tartották meg."

„Nem érdekel, hogy ki tanítja, vagy ki tartja meg azt – tiltakozott most Nanna is. Annak ellenére, amit Ön a tízparancsolat védelmére elmondott, tudom, hogy Jézus halálával felvitte azt a keresztfára. Ezt a Biblia érthetően tanítja."

A tízparancsolat

1. Maga Isten írta
2Móz. 31:18; 32:16.
2. Kőtáblára írta
2Móz. 31:18.
3. Isten az író, átadta Mózesnek
2Móz. 31:18.
4. Mózes a frigyládába tette
5Móz. 20:5.
5. Erkölcsi alapelveket tartalmaz
2Móz.20:1-17.
6. Kinyilatkoztatja a bűnt
Róm. 7:7.
7. „Mert tudjuk, hogy a törvény lelki”
Róm. 7:14.
8. Hit által megerősítjük a törvényt
Róm. 3:31.
9. A szabadság tökéletes törvénye
Jak. 1:25; 2:12.
10. A keresztény aki megtartja ezt a törvényt, „boldog lesz cselekedetekben”
Jak. 1:25.
11. E törvény által leszünk megítélve
Jak. 2.
12. Krisztus ezt a törvényt nagyra és dicsőségessé teszi
Ésa. 42:21.
13. Az egész törvényt meg kell tartani.
Jak. 2:10.
14. E törvény áthágása bűn.
Jn. 3:4.

Mózes törvénye (azaz a ceremoniális törvény)

1. Mózes írta
2Móz. 24:4; 5Móz 31:9.
2. Könyvbe írta
2Móz. 24: 4. 7.
3. Mózes, az író, átadta a lévítáknak
5Móz. 31:26.
4. A lévíták a frigyládába oldalához tették
5Móz.31:26.

5. Szertartási és rituális rendelkezéseket tartalmaz
Mózes III. és IV. könyve.
6. Leírja a bűnért való áldozatokat
Mózes III. Könyve
7. „Testi parancsolat törvénye”
Zsid.7:16.
8. Krisztus által eltörölve
Ef. 2:15.
9. A keresztyény, aki megtartja ezt a törvényt, elveszti szabadságát
Gal. 5:1-5.
10. A keresztyény, aki megtartja ezt a törvényt, nem áldott
Gal.2:14.
11. E törvény által nem ítéltetünk meg
Kol. 2:16.
12. Ezt a törvényt Krisztus eltörölte
Kol. 2:14.
13. Az apostolok ezt a törvényt elutasítják
Ap.cs. 15:24—29.
14. E törvény megrontása nem bűn, mert érvénytelen.
Ef. 2:15. lásd Róm. 4:15: „Mert ahol nincs törvény, ott nincs annak megrontása sem.”

„Félek, hogy ennek igazolására egyetlen szöveget sem talál a Bibliában” – válaszolta Bob.

„De igen” – mondta Lorna. ‘Az Isten igaz marad’ című könyvünk egy egész fejezetben erről beszél. Ha ugyanis a tízparancsolathoz volnánk kötve, akkor meg kellene tartanunk hetenként a szombatot is. Az ‘Isten igaz marad’ című könyv nagyon kimerítően tárgyalja ezt a kérdést. Állításait bibliai bizonyítékokkal támasztja alá, és ezért tudom, hogy Nanna állítására is találunk szöveget.” Ezután felnyitotta ‘A szombat: árnyék és valóság’ című fejezetet.

„Ott csupán azt találja, amit az Őrtorony a szombat, illetve a tízparancsolat felől tanít, de nem azt, amit a Biblia ebben a kérdésben mond” — figyelmeztette Bob. Ismerem a könyvet. Fel vannak sorakoztatva mindazok a szövegek, amelyek arról beszélnek, hogy a körülmetélkedés és az állatáldozatok a Golgotán eltöröltettek, és hogy jelképesen a keresztre, illetve a kínszlopra lettek szegezve.

De az egész Bibliában egyetlen Ige sem található, amely azt mondaná, hogy a tízparancsolat a keresztfára lett felvive. Ellenkezőleg! Pál és Jakab pl. erről azt mondja, hogy a keresztyény tartsa meg Isten parancsolatát! És gondoljon még Jézus szavaira is Máté 5:17-18-ra, ahol világosan mondja, hogy ‘Nem azért jöttem, hogy eltöröljem a törvényt, hanem hogy betöltssem, mert a törvényből egyetlen jotta sem múlik el’.”

Lorna nem engedte magát elrettenteni. Gondosan vizsgálta szakasról szakaszra, keresve a tízparancsolatra vonatkozó világos magyarázatot, amely nézete szerint a keresztre lett szögezve. Végre megtalálta, amit keresett. „Itt van – jelentette ki örömmel, és olvasni kezdte: ‘Mivel Isten a zsidó törvényszövetséget a tízparancsolattal együtt eltávolította az útból, és megengedte, hogy a kínszlophoz szegezzék, amelyen Jézus meghalt, ezért a keresztyényeknek nem a törvényszövetség

árnyékképeit, hanem a valóságot kell megtartaniuk.’ (Az ‘Isten igaz marad’ 1958-ban megjelent német 2. javított kiadás 189. o.)

„Add meg neki rögtön a bibliai helyet is ehhez a világos kifejezéshez” – sürgette feleségét John.

„De az itt nincs megadva papa” – monda Klarice, aki saját könyvében figyelmesen kísértc az olvasottakat.

„Az itt éppen nem adja meg – tette hozzá Lorna, miután az egész oldalt figyelmesen áttekintette –, de várjatok csak egy pillanatig, én tálatok ilyen szöveget.”

Lorna kutatott a következő fejezetben is, és talált olyan szöveget, amely a mózesi törvény, illetve a körülmetélkedés és egyéb szertartások eltörlésére vonatkozott. Észrevette azt is, hogy az Órtorony a ceremóniális törvényekkel együtt a tízparancsolatot is idejét múltnak nyilvánította, de olyan bibliai ígét, amely ezt a törekvést támogatná, vagy tízparancsolat megszűnéséről világosan beszélne, nem talált.

Lorna szokása szerint, minden állításához ígét idézett bizonyítékul s tudta, hogy a család büszke bibliaismeretére. Ezúttal érezte, hogy hozzátartozóinak csalódást okozott, de a félelemnél is rosszabb volt számára az az érzés, hogy amit sok éven át tanult, az téves volt. E helyzetben legokosabb, ha csendben, észrevétlenül más tárgyra tér át, s újabb támadást indít – gondolta.

„Miért csinálnak a hetednapí adventisták olyan nagy ügyet a tízparancsolatból? Azért, mert a szombatot ünneplik, s ahhoz keresnek mindenáron igazolást? Ha helyes ismeretük volna, be kellene vallaniuk, hogy a hetedik nap, éppúgy mint a teremtés többi napja 7000 éves időszakot jelent! És nem tudják, hogy mi még ebben az időszakban élünk?”

„Félek, hogy ez is az Órtorony tanításainak egyike, amelyre nincs bibliai bizonyíték” – válaszolta Bob.

„De én ezt az ‘Isten igaz marad’ című könyvben olvastam és bizonyos vagyok benne, hogy a bibliaszöveget is megadja.”

Amikor Lorna ismét kezébe vette a könyvet Klarice és Bob követték példáját. Mary és Valmai jobbról és balról Klarice mögé álltak, hogy könyvébe beleláthassanak, miközben Bob, John és Paul, akikről úgy látszott kíváncsian érdeklődnek a tárgyalás kimenetelét illetően – együtt kísérték az olvasást.

Együtt olvasták ‘A szombat: árnyék és valóság’ című fejezetet. Az első oldal második bekezdésében erre a mondatra bukkantak: ‘A hetedik nap időtartamának mértéke, amelyen Isten munkájával leállt és megpihent (felfrissült) – minden egyes nap 7000 esztendő volt.’ (180. o.) Ismét bibliaszöveget keresnek ennek alátámasztására, de Bobnak újból igaza lett, mert ilyet nem adtak meg.

„Kedvesem, az a benyomásom, hogy ilyen tartalmú szöveg nincs a Bibliában” – fordult John nejéhez.

„Megint vesztettem.” – monda Lorna szomorúan és könnyekre fakadt.

„Kész vagyok – kiáltott s a nála levő könyvet, amelyből olvasott, az asztalra dobta. Végeztem egyszer s mindenkorra a vallással és mindennel!”

Nanna felugrott és karjával átölelve csendesítette: „Ezt nem szabad mondanod kedvesem! Tudom, hogy annak idején milyen nehézségeken mentél át, s hogy mennyi fájdalmat okozott neked. Természetesen úgy néz ki, mintha némely dolog összeomlott volna abból, amit hittünk, nagyra becsültünk, de bizonyos vagyok benne, hogy valahol van válasz minden kérdésre.”

„Lorna – monda John együtt érző hangon – amennyire ezt meg tudom ítélni, nem Istenben

csalódtál és nem is a Bibliában, hanem az Órtoronyban!”
Lorna kétkedőleg rázta fejét és könnyeit törölte.

7

A meghallgatott ima

Két napon át Lorna kitért családja minden vigasztalása elől. Sem Bibliát, sem más vallásos könyvet nem vett kézbe. Minden úgy nézett ki, mintha a családban haláleset történt volna. John és a gyermekek gondosan kerülték, hogy beszélgetéseikben a vallást szóba hozzák, amit Lorna hálásan fogadott. Egyáltalán mindnyájan igyekeztek úgy tenni, mintha semmi sem történt volna. Végül harmadnap Lorna mégiscsak visszatért könyveihez és a Bibliához.

„Tehát még nem hagytál fel velem kedvesem?” – kérdezte John, aki megelégedett mosollyal vette tudomásul felesége hangulatváltozását.

„Nem tudok magamon segíteni, egyszerűen olvasnom és tanulmányoznom kell” – válaszolta kissé zavartan.

„Örülök ennek. Tudod Lorna vallás nélkül nem tudsz létezni, mert ez egyéniségedhez tartozik. De miért nem engeded a dolgok folyását és várnál, amíg saját maguktól rendeződnek?”

„Hogy lehetnék nyugodt, és hogy hagyhatnám mindennek a menetét, amikor megváltásom és egész családom sorsa forog kockán. Nagyon jól tudod, hogy ennek a háznak lelki vezetője vagyok!”

Lorna valójában még nem imádkozott sokat. Bár mindig részt vett a Társaság ima-összejövetelein, de személyes mindennapi életében nem érzett sok indítást az imára. De most Lukács evangéliumában olvasta, hogy Jézus a szükség nehéz óráiban térdre borult és imádkozott az Atyához. Gyakran olvasta már, de eddig még nem érintette személy szerint. Most azonban, amikor ő is nehéz válságban volt, ezt a bibliai kijelentést egészen új megvilágításban látta. Felismerte, hogy neki is segítségre van szüksége, amit csak az ima által kaphat meg. Így történt, hogy a következő éjszakán órákat töltött imával. Komolyan kérte a vezetést, hogy olyan kérdésben dönthesse, amely nem hagy neki nyugtot: megtartsa-e Isten parancsolatait vagy sem? És Lorna ebben a kérdésben helyesen akart dönteni, nem akárhogyan.

A következő reggel, amikor a gyermekek már iskolába mentek, Lorna leült könyveivel a reggeliző asztalhoz. Közben John a reggeli újságot olvasta. Kezeit a Bibliára tette és egy rövid, csendes sóhajlásban fordult az ég felé. „Uram, segíts nekem, hogy megtaláljam az igazságot”. Akkor találomra kinyitotta Bibliáját, és olvasni kezdte ott, ahol épp felnyitotta. Róm. 8:7-9. ‘Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen, mint az Isten törvényének nem engedelmességek, mert nem is teheti. Akik a testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten lelke lakik bennetek.’

Lorna hirtelen nagy örömet érzett. Úgy tűnt, mintha az előbb olvasott Ige tiszta világosságot sugárzott volna szívébe. „John, megvan! Megvan! – kiáltott fel. Tudod, hogy a tízparancsolat miatt

mennyi gondot okoztam magamnak! Mennyit tanulmányoztam, hogy a tanúk miért nem tudják ezt az igazságot elismerni. Itt van a felelet: halld csak!” És felolvasta még egyszer az Igéket hangosan.

„Itt világosan beszél arról a változásról, amely a Lélek által vezetett ember életében bekövetkezik. Tudom, hogy Jézus ezt az eseményt újjászületésnek nevezi. Az az ember, aki üdvözülni szeretne, ezt az átalakulást még életében megtapasztalja. Testiből lelkivé lesz. Ez az, amit a Biblia mond: ‘Test és vér nem örökölheti Isten országát.’” (Lásd 1Kor 15:50).

„Rómaiaknak írt levél 8. fejezete még tovább megy. Azt mondta, hogy az az ember, akinek életében nem következik be ez a változás, az nem akarja megtartani Isten törvényét, igen mert számára lehetetlen azt megtartani. Nekünk tanúknak mindig azt mondták, hogy csak a 144.000-hez tartozóknak kell az újjászületést átélni. Ha azonban mi, többiek ezzel nem rendelkezünk, akkor hiányzik a törvény fontosságának megértése is. Most egész világosan látom az összefüggést, most megkaptam a feleletet!”

John mélyen felsóhajtott, ami a megkönnyebbülés sóhajaként hangozott, s így szólt: „Remélhetőleg ez a küzdelem nemsokára véget ér!”

Lorna türelmetlenül nézett órájára. „Nanna még nincs fenn, így hát gyorsan átmegyek Klaricéhoz, hogy megmutassam neki, amit felfedeztem!” Az asztalon hagyta az edényeket és kisetett a házból.

Amikor leányához érkezett, sajnálattal tapasztalta, hogy senki sincs otthon. Ennek ellenére bement a házba, a lakószobában megtalálta leánya Bibliáját, s felnyitotta a Róm. 8. fejezeténél. Majd a Bibliába helyezett cédulán felhívta Klarice figyelmét arra, hogy a jelzett részt okvetlenül olvassa el. Mire Lorna visszajött, Nanna már felkelt és felöltözött. Azonnal közölte vele felfedezését, de csalódott. Miután az egész problémáját Nannával átbeszélte, anyja ellenvetései egészen felkavarták.

Délután kopogtattak Lornánál. Bob volt. Természetesen azonnal elmondta az imájára kapott egyenes, gyors választ. „Mi a véleménye az eset felől?” – kérdezte Lorna.

„Egyáltalán nem lep meg – válaszolta Bob –, amit ön átélt. Bár nem túlságosan gyakran történik, de tudok esetekről, amikor az Isten komoly imákra szinte feltűnő módon válaszolt. Ön is tudja: Isten nem halt meg!”

„De tulajdonképpen mi a jelentősége e fejezetnek?” — kérdezte Nanna.

„Válasz az Önök, mint Jehova Tanúi problémáira, akik különben a megváltást keresik – ismételte a fiatalember. Amikor Jézus Nikodémusnak azt mondta, hogy ‘neked újonnan kell születned’, ezáltal rámutatott arra az útra, amelyen minden hívőnek járnia kell, ha üdvözülni akar. Amikor a Szentléleknek lehetőséget adunk, hogy munkálkodjon életünkben, akkor ezt az újjászületést valóban megtapasztaljuk. Ha azonban nem adunk helyt a Szentlélek munkájának, elveszünk, bárkik is legyünk, és bármely osztályhoz vagy csoporthoz tartozunk, Ha azonban Ön újjászületett, akkor szívében él a mennyei reménység és amint ezt már említettem, ez az összes megváltottra vonatkozik, nemcsak egy bizonyos osztályhoz tartozókra.”

„Ez nem így van — mondott ellent határozottan Nanna. Ez azt jelentené, hogy a 144.000-en kívül még egész sokaság mehet be a mennybe!”

„Pontosan ez az, amit a Biblia tanít. A Jelenések 7:9 említi ezt a sokaságot, amely oly nagy, hogy senki sem tudja megszámolni. És a sok megváltott Isten trónja előtt áll.”

„Ők állhatnak Isten trónja előtt és mégis ezen a földön vannak – cáfolta meg Nanna. A föld Isten zsámolya.”

„Nos, a Biblia valóban nem hagy kétséget arra vonatkozóan, amit Ön elképzelt – magyarázta Bob.

Nézze csak a Jel. 19:1 versét, amely a következőképpen hangzik: ‘És ezek után hallám nagy sokaságnak hangos szavát az égben, amely ezt mondja: ‘Alleluja!, az idvesség és a dicsőség, és a tisztesség és a hatalom az Úré, a mi Istenünké!’ És az a görög szó, amit itt ‘nagy sokaságnak’ fordítottak, megtalálható a Jel. 7:9-ben is és ott is ugyanezt jelenti.’”

„Jó, de mit mond erről az Újvilág fordítás?”

„Félek, hogy az Önöknek nem segít Nanna – válaszolta Bob. Sőt megerősíti nézetemet, mivel mindkét helyen hasonlóképpen nagy sokaságot említ, ami megfelel ennek a görög szónak. Ezáltal pedig a Jel. 7:9-ben említett nagy sereg, amely megszámlálhatatlan, azonos a nagy sokasággal, amely a mennyben van (Jel. 19:1).”

„De a Jel. 19:1 versében az áll, hogy János ‘hangos szót’ hallott a mennyben, mintegy sokaság nagy szavát, következésképpen János csak összehasonlítást tesz a hallott hangra vonatkozóan – tartott ki Nanna –, s ha most pontosak akarunk lenni, azt kell mondanunk, hogy a hangos szó van a mennyben és nem a sokaság.”

„Nem, ez nem felel meg a valóságnak! Kérem, olvassa el egyszer az Igét az ‘Újvilág’ fordításban” – serkentette Bob.

Nanna nem várta meg, hogy még egyszer mondják. Gyorsan megtalálta az Igét és olvasta: ‘Amit ezek után hallottam, olyan volt, mint egy nagy sokaság harsány hangja az égben. Ezt mondták...’

„Látod anyám, a szöveg érthetően mondja, hogy ők valóságosan olt vannak” – mondta Lorna mialatt az öreg hölgy összeszorította ajkait, és semmilyen megjegyzést nem fűzött hozzá.

Lorna ezek után kissé zavarban érezte magát, ezért Bobhoz fordult „Hiszi Ön, hogy az Ótestamentum idején élt emberek közül, akiknek volt mennyei reménységük, szintén bemehettek a mennybe?”

„Amit az Órtorony erre nézve tanít, egyáltalán nem helyes, mert pl. Illés is ott van már. A 2Kir.2:11-ben azt mondja a Biblia Illésről, hogy szélviharban vitetett a mennybe. Hasonlóképpen szól Énókról, aki elragadtatott, hogy ne lásson halált.”

„Hol van ez megírva?” – kérdezte Nanna.

„Zsid. 11:5-ben.”

„Ezt előbb el kell olvasnom.”

„Igen anyám, olvasd el, mi van ott” – javasolta Lorna.

Az idős hölgy elolvasta halkán magának, majd azt mondta leányának: „Olvasd el te is, ha akarod.”

Lorna kézbe vette Bibliáját és olvasta: „Hit által vitetett fel Énók, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt, mert elvitetése előtt bizonyosságot nyert afelől, hogy kedves volt Istennek.”

„Ha ő nem halt meg de elragadtatott e földről, akkor ő csak a mennyben lehet, ez egészen világos.”

„Igen – mondta Bob. És mert épp ennél a fejezetnél vagyunk, nézzük meg még néhány Igét, amelyek Ábrahámról, Izsákról és Jákobról beszélnek. Akikről szintén azt mondja, hogy mindnyájan szívükben hordozták a mennyei reménységet és szabad volt azt hordozniuk. A 9. és 10.versekben azt olvassuk, hogy: ‘Hit által lakott ő (Ábrahám) sátorban Izsákkal és Jákobbal, ugyanazon ígéretnek örökös társaival, mert várja vala az alapokkal bíró várost, melynek építője és alkotója az Isten’.”

„Nos, ha ők egy városra vártak, amelyet Isten maga építet, akkor bizonyos, hogy nem lettek volna megelégedve a mi San-Diegó-i ‘Beth-Sárim’ házunkkal” – állapította meg Lorna egy mosoly kíséretében.

Anyja azonban nem nevetett vele. Ő kérdést intézett Bobhoz: „És az Ön véleménye szerint hol lesz az a város, a mennyben vagy a földön?”

„Erre a kérdésre a választ az Ön saját Bibliájából olvasom” mondta Bob előzékenyen. Az Igét mindjárt a következő oldalon találja a Zsidó 12:22-ben: ‘hanem egy Sion-hegyhez járultatok, és az élő Istennek egy városához, az égi Jeruzsálemhez, és angyalok sokaságához.’ Íme látja, ez a válasz. Az égi Jeruzsálemről van szó, ahol az angyalok milliói vannak.”

„És ha ez így van, milyen formában fognak a megváltottak odajutni?” – kérdezte kételkedve Nanna.

„Ehhez olvassuk a Fil. 3:20-21. verseket, ami ránk vonatkozik: ‘Mert a mi országunk a mennyben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk: Ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az ő dicsőséges testéhez, az ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket.’ Látja, egész világosan mondja, hogy Jézus lejön a mennyből, dicsőséges testben visszajön és átváltoztatja testünket, hogy hasonlóak legyünk Őhöz. Ilyen gondolatot találunk 1Jn. 3:2-ben is. Így biztosan megállapíthatjuk, hogy a megváltottak nem valami árnyékszerű szellemi lények lesznek, hanem testtel bírók, amely a Krisztuséhoz lesz hasonló.”

„De Jézus a feltámadása után mégiscsak szellemi lény volt és ilyen formában ment fel a mennybe is!” – vetette közbe Nanna.

„Ez nem így van! Olvassuk el a Luk. 24:37-39. verseket: ‘Megrémülvén pedig és félvén, azt hívék, hogy valami lelket látnak. És monda nékik: Miért háborodtatok meg és miért támadnak szívetekben okoskodások? Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok, tapogassatok meg engem és lássátok.’ Nem elég világos ez?”

„Természetesen testben jelent meg Jézus a tanítványoknak, hogy ne ijessze meg őket. Amikor viszont a mennybe ment, ismét levette a testét. Valószínűleg valamilyen gázneművé oldódott fel, hogy szellemi lényként léphessen az Atya elé” – mondta Nanna.

Bob megfontolva így szólt: „Az ‘Emphatic Diaglott’-ban határozottan kifejezik a fordítók, hogy Krisztus testben ment a mennybe. Ha van egy példánya, kérem, nézzen egyszer utána. Az Ige helye: Zsid. 10:20.”

Lorna felnyitotta az említett könyvben a megadott helyet és olvasta: ‘Azon az úton, amelyet ő szemelt nekünk, új és élő út gyanánt, a kátpit által, azaz az Ő teste által, amelyet megöltek, mégis újra él.’

„Természetesen Ő több mint ember. Az Ige mégis azt mondja, hogy emberi mivoltát megtartotta – magyarázta Bob. Pál apostol az 1Tim. 2:5-ben Jézus mennyei feladatát a következőképpen írja le: ‘Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és ember között, az ember Krisztus Jézus’.”

„Ön úgy véli, hogy amikor eljön ugyanolyan személy lesz, mint amikor felvitetett a földről a mennybe?” – kérdezte Nanna. Ez alkalommal Lorna adta meg a választ.

„A felolvasott Igék világosan mondják, hogy Jézusnak nemcsak mint embernek volt teste, hanem feltámadás után, sőt mennybemenetelénél is. Mindenesetre a feltámadása utáni és a mennyben levő teste olyan tökéletes, dicsőséges, mint amilyen az eljövetelekor lesz. Akkor az Úr elváltoztatja a mi testünket, hogy hasonló legyen Őhöz és ha ez megtörtént, akkor készek leszünk

arra, hogy vele a mennybe mehessünk.”

„Ezt egyszerűen nem tudom elhinni – mondott ellent erélyesen Nanna. Ha ezt így elhiszed, az a te dolgod. Én csak azt kívánom, hogy a földön maradjak és ne legyen összekötve a törvény betűjével.”

„Nanna – mondta Bob, látszott rajta, hogy valóban komolyan veszi, amit mond –, remélem és imádkozom azért, hogy mielőbb jöjjön el az a nap amikor ön is vágyat érez, hogy bemehessen a mennybe. És ha eljut odáig, akkor örömet fog találni Isten parancsainak megtartásában.”

Órájára nézett. Már késő volt. Rövid ima után elbúcsúzott a következő hétfő estéig. Amikor Bob elment, Lorna hosszú idő után első ízben érzett ismét mélységes békét szívében. De sajnos, nem sokáig tartott, mert vacsorakészítés közben Nanna ismét előhozta az összes érvét és ellenvetését, amelyet hosszú időn át tanult a Társaságtól és ez, látszólag, mind nagyon logikusnak hangzott.

8

Elénk beszélgetés

A következő vasárnap délelőttre Nanna magukhoz kérte a gyülekezeti szolgát nejével. Lorna mindkettőjüket nagyon szerette. Kb. egykorúak voltak és az évek alatt jó barátság fejlődött ki köztük, ezért Lorna őszintén örült, midőn Roberts Ron és Joan végre eljöttek.

„Sajnos, nem tudunk sokáig maradni – jelentették ki. Csak látni akartunk benneteket, hogy vagytok és rendben van-e minden.”

„Nagyon örülök, hogy eljöttetek – mondta Lorna. Jelezni szeretném ugyanis, hogy röviddel ezelőtt egy fiatal adventista prédikátor látogatott meg minket és meg kell mondanom, hogy kissé megzavart.”

„Mire vonatkozólag?” – kérdezte Ron.

„Nos, a sok gondot okozó kérdés így hangzik: A tízparancsolathoz vagyunk-e még kötve vagy sem?”

„Ne csinálj ebből magadnak gondot – válaszolta Ron. Néhány Ige és sarokba szorítjuk a fiatalembert. Mikor jön el ismét?”

„Holnap este.”

„Ha jónak látjátok, mi is eljövünk.”

„Ron még egyetlen beszélgetésnél sem volt vesztes – biztosította Joan. Hiszem, hogy nyugodtan örülhettek a holnap estének.”

A néhány bátorító szó után általános dolgokról, a farmról, az időről beszélgettek, majd elbúcsúztak és tovább mentek.

Lorna átment az istállóba Johnhoz, hogy közölje vele a hírt, holnap este Ron náluk lesz a bibliaórán. John komolyan nejére nézett.

„Figyelmeztetted?” – kérdezte.

„Nem, nem hiszem – töprengett Lorna. Ha valóban az igazságot tanítja és képviseli, akkor

tulajdonképpen nincs szükség figyelmeztetésre.”

Valamivel később, a délutáni órákban, John összalálkozott egy adventista házaspárral, Anderson Normnal és Bettyvel.

Elmondta a következő estére tett előkészületeket. „Szegény Lornám, már nem tudja, mit higgyen – mondta. Egyszer arról győződik meg, hogy az adventistáknak van igazuk, és akkor jön Nanna ismét az. Ő érveivel, amiket az. Órtoronyból merített. Belső ellentmondásban van. Némelykor úgy tűnik, mintha igazán hinné, hogy az adventisták tanítják az. igazságot, de vonzalma és hűsége mégis az Órtoronyé. Holnap este Roberts Ron beavatkozása döntést hoz.”

Amikor Bob hétfőn este pontosan megérkezett az Eukaliptusz farmra, észrevette, hogy a lakószobában a megszokottnál több széket helyeztek el.

„Ma este még más hallgatóink is lesznek?” – kérdezte tréfásan, de senki sem válaszolt. Gyorsan más tárgyra terelték a beszédet, a kárra, amit a kenguruk okoztak a farm nyájában.

Végül érkező kocsi zaját hallották. Most nyilatkozott Lorna: „Bob, megkértem Roberts Ront és Joant, hogy ma estére jöjjenek el hozzánk” – majd e szavak után kiment, hogy a két vendéget üdvözölje.

Amikor a szobába léptek, a többiekhez hasonlóan üdvözölte őket Bob, majd bocsánatot kért, hogy a kocsihoz kell mennie. John és Lorna úgy gondolták, hogy még néhány pillanatot imában akar eltölteni.

Amikor Bob visszatért, Lorna megnyitotta a beszélgetést. „Ahogy már mondtam Önnek Bob, ma estére magamhoz kértem Ront és Joant, hogy az Önnel való beszélgetésünkben segítségünkre legyenek.” Komolyan ránézett a fiatalemberre.

„Valóban miről fogunk ma beszélni?” – kérdezte Ron.

„A törvényekről – mondta Lorna és kívánságának megerősítésére ujjával az asztalra koppantott. Az a kívánságom, hogy ez a kérdés egyszer s mindenkorra tisztázódjék.”

„Mivel ez valóban Bob bibliaórája, elsőként ő mondja el véleményét” – javasolta Ron.

Bob, Lorna engedélyével, a könyvespolchoz ment, ahol az Órtorony iratai és könyvei voltak. Kikereste a terjedelmes halomból az ‘Ellenség’ című könyvet, és magával hozta az asztalhoz, ahol a jelenlevők feszült figyelemmel várták, hogy vajon mit akar ezzel a könyvvel. Amikor Bob ismét elfoglalta helyét, így szólt: „Amint azt Önök mindnyájan tudják, szilárdan hiszem, hogy a tízparancsolatot a maga teljességében meg kell tartanunk, úgy, amint adatott. Amit pedig valószínűleg már nem tudnak olyan pontosan az ennek az Órtorony könyvnek a 92-93. oldalán található tanítás, amely megegyezik az én nézetemmel, És mert szebben és világosabban nem tudom kifejezni, az. egyszerűség kedvéért leolvasom. A törvény, amelyet Isten az izraelitáknak adott, nem az Isten, hanem kizárólag az ember javát szolgálta. Ha az ember az ördögöt követi, minden bizonnyal elpusztul; ha pedig megőrzi Isten előtti tisztaságát, élni fog. Ezen okból adta Isten Mózes által az izraelitáknak a törvényt és ez mindenkire vonatkozik, aki az igazságot akarja cselekedni. Az ő parancsolatai között az alaptörvény áll a legelső helyen, amint legfontosabb. 2Móz.20:1-6. verseket idézi és kérem Önöket, különösen jól figyeljenek: ‘Isten törvénye nem változik, mert Ő maga is változhatatlan (Mal. 3:6). Törvénye az örökélet útját mutatja. Egyetlen teremtmény sem üdvözülhet, ha szándékosan áthágja Isten törvényét. Ha az ember Isten alaptörvényét megsérti, az annyit jelent, hogy az ördög oldalára állt, és magát a veszedelembé dönti’. Rutherford J. F.: ‘Ellenségek’ című Órtorony 1937-es kiadás, 92-93. oldalán láthatjuk –mondta Bob, miután a kitétel olvasását befejezte –, hogy mennyire komoly dolog Isten törvényének szándékos megrontása.”

Roberts Ron nehézsúlyú ember volt, vöröses arcú. Haja idő előtt megőszült. És most, amikor Bob az Órtorony-könyvből felolvasta ebben a kérdésben az adventista álláspontot, Ron arca majdnem sötétpiros volt, felesége pedig nyugtalanul fészkelődött a széken.

„Ez régi könyv – mondta végül, és hangján érződött a bosszúság, amit a felolvasott idézet okozott számára. Ma már nem tanítjuk ezt. A könyvet 1937-ben adták ki.”

„Ha akkor igazságként tanították, akkor hogy lehet ma téves? Az 1937-es év nincs olyan távol mint pl. 1925!”

„Mert idő közben több igazságot és nagyobb világosságot nyertünk. Ma tökéletesen világos előttünk, hogy a tízparancsolat a keresztfán megszűnt.”

A fiatal ember mélyen az idősebb szemébe nézett és közvetlenül megkérdezte: „Mondja csak nekem Roberts úr, valójában miért van az Órtorony a tízparancsolat ellen? Tán más Istent akarnak Jehova helyett, vagy talán bálványkép előtt akarnak meghajolni, vagy hiába akarják felvenni Jehova nevét?”

„Természetesen nem” – volt a válasz.

Bob a parancsolatok felsorolásánál a negyediket ki hagyta, és folytatta tovább. „Tán arról van szó, hogy nem akarják szüleiket tisztelni, vagy ölni, házasságot törni, lopni és hamis bizonyosságot akarnak tenni, esetleg a más javát kívánják?”

„Nem, nem! Mindezekkel a parancsolatokkal egyetértünk!”

„Nos, hol van hát a probléma? Melyikkel nem értenek egyet?” – kérdezte Bob.

„Az egyetlen a szombat” – mondta ki az öregebb férfi.

„És, hogy a szombattól megszabaduljanak, elvetik az egész törvényt, majdnem úgy, ahogyan Heródes tett 2000 évvel ezelőtt, aki minden 2 éven aluli gyermeket megöletett csak azért, hogy Krisztust eltegye az útból.”

„Nem, ez mégsem így van – mondott ellent a gyülekezeti szolga. A törvény csak a zsidóknak adatott és Krisztus halálával érvénytelenné vált. Nem vagyunk többé a törvény alatt, hanem kegyelem által élünk. És, ahogyan a jelen időkből nem érvényes a törvény, ugyanúgy a két kőtáblára írott törvény előtt sem létezett törvény.”

„Azt hiszem, ezt az állítást mégis meg kell vizsgálnunk Bibliával a kezünkben” – javasolta Bob.

„Igaz, épp ez az, amit akarok – erősítette meg Lorna. Ezért minden érvet és ellenérvet keressünk ki a Bibliából.”

Bob felnyitotta Bibliáját és mondta: „Mindenekelőtt tekintsük meg a Róm. 5:12-14 verseket. Itt Pál egyértelműen megállapítja, hogy Ádámtól Mózesig is kellett léteznie törvénynek: ‘Mégis úrrá lett a halál Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem Ádám vétkéhez hasonlóan estek bűnbe’; ha tehát már akkor létezett a bűn és következményeként a halál, akkor léteznie kellett törvénynek is, mert a bűn nem más, mint a törvény áthágása.”

Az összes jelenlevő olvasta az írást, és nem lehettek más, minthogy jóváhagyólag bólintottak.

„De ez a törvény még nem volt azonos a tízparancsolattal – érvelt a maga részéről Roberts úr –, azonkívül pedig nem tartalmazta a szombatot.”

„Attól félek, hogy ebben a pontban is téved – adta meg a választ Bob. 2Móz.16. fejezetét nyissuk fel. Ez arról tudósít, hogy a nép mannát kapott az égből, még mielőtt Izraelnek törvényt adatott a Sínainál, a 4. vers.”

Nanna, aki elsőként találta meg az Igét, olvasni kezdett: ‘Jehova ekkor ezt mondta Mózesnek: „Íme, kenyeret hullatok nektek az egekből, a nép pedig menjen ki, és mindenki szedjen magának naponta, hogy próbára tegyem őket, vajon törvényem szerint járnak-e, vagy sem.”’

„Ez is azt a tényt erősíti meg, hogy törvény már a Sínai előtt is létezett, tehát mielőtt a tízparancsolatot a két kőtáblára írták volna – erősítette meg Bob az előbb olvasottakat. A korábbiakban azt mondja el, hogy a törvény, amely mindig létezett, még a szombati parancsolatot is tartalmazta. Önök tudják, hogy az izraeliták naponként annyi mannáat szedhettek, amennyit családjuk elfogyasztott. A hatodik napon pedig kétszer annyit kellett gyűjteniük, mert a hetedikén, szombaton, nem volt manna. Némelyek a nép közül nem hallgattak az isteni felhívásra és kimentek szombaton is szedegetni, de semmit sem találtak. A Szentírás mondja továbbá, hogy Isten ezekre az engedetlenekre igen megharagudott, de különben olvassuk az eseményt a 27-28. versekben.”

Lorna megigazította szemüvegét és olvasni kezdett: ‘Ám a hetedik napon a nép közül néhányan kimentek szedni, de nem találtak semmit. Jehova ekkor ezt mondta Mózesnek: „Meddig nem vagyok még hajlandók megtartani a parancsolataimat és törvényeimet?”’

„Láthatják egészen érthető – magyarázta Bob –, és nem fér hozzá kétség, hogy Jehova a szombattörvényt parancsolatának részeként tekintette, már a Sínai törvényadás előtt. Ezt a parancsolat már régen ismerték, mert Isten felteszi a kérdést: ‘Meddig nem vagytok még hajlandók’ –, vagy amint egy másik fordítás mondja: ‘Meddig nem akarjátok még megtartani parancsolataimat és törvényeimet?’”

„Mindamellet ez csak Mózes idejére vonatkozott – mondta a szolga –, és abban is egyetérttek Önnel, miszerint lehetséges, hogy ez a törvény létezett. De korábban semmi esetre sem volt ismeretes az emberek előtt!”

„De, ismerték – válaszolta Bob. Szíveskedjen valaki 1Móz. 26:5. verset olvasni.”

Klarice kész volt erre: ‘mert hallgatott Ábrahám a szavamra, és mindig eleget tett az irántam való kötelezettségeinek, és megtartotta az én parancsaimat, rendeleteimet és törvényeimet.’

„Isten mondja Ábrahámról: ‘megtartotta a parancsaimat és törvényeimet’. 2Móz. 16:4. verse szerint az. Úr megpróbálja Ábrahám utódait is, hogy olyan hűségesen megtartják-e az isteni törvényeket, mint ősatyjuk. És próbakőként a szombatot is említi.”

„Most minden világos előttem – mondta Lorna halkan.

De Roberts úr ellenszegült. „Természetesen igaz az, amit Ábrahámról és utódaikról, az izraelitákról mond. Nekik adatott a szombat, de csak nekik. Sohasem szánták a pogányoknak.”

Bob az, ellenvetésre válaszként Ésa. 56:2. verset olvasta: ‘Boldog ember, aki ezt cselekszi, és az embernek fia, aki ehhez ragaszkodik. Aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és megőrzi kezét, hogy semmi gonoszt ne tegyen.’

„Érdekes – mondta Bob –, hogy Jehova boldognak nevezi azt az embert, aki a szombatot megtartja. Ez megmutatja annak a fontosságát, melyet Isten e parancsolatnak tulajdonít. De Isten ebben a tekintetben még többet mond. Azt akarja, hogy a szombatünneplés előjoga az. Úrhoz ragaszkodó pogányokra és idegenekre is kiterjedjen. Nanna, legyen szíves olvassa fel a 6. és 7. verset.”

Nanna nem kérte magát. Életes kora ellenére hangja erős és világos volt, amikor

olvasta: „És az idegeneket, akik az Úrhoz adák magukat, hogy néki szolgáljanak, és hogy szeressék az Úr nevét, hogy néki szolgálói legyenek: mindenkit, aki megőrzi a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt, és a szövetségemhez ragaszkodókat szent hegyemre viszem föl ezeket és megvidámítom őket imádságom házában.”

„Köszönöm Nanna” – mondta Bob.

„De az. mind az Ótestamentumra vonatkozik” – tiltakozott Roberts úr.

„E fejezet első verse Jézus első eljöveteléről beszél és erre az időre nevezi boldognak azokat, akik a szombatot megtartják – válaszolta Bob, majd folytatta. Ön azt állította az előbb, hogy a szombatot Sohasem szánták a pogányoknak. Ezzel az ésaiási igével akartam bizonyítani, hogy a Szentírás pontosan az. ellenkezőjét mondja. De ha az Ótestamentumot nem akarja ebben a tekintetben mérvadónak elfogadni, akkor ugyanezt az. Újtestamentumból is megtudom mutatni. A Csel. 17:2.4. versét olvassuk először: ‘Pál pedig, amint szokása vala, beméne hozzájuk és három szombaton át vetekedék velük az írásokból. Ennek eredményeként, némelyek azok közül hívének és csatlakozának Pálhoz és Siláshoz; úgyszintén az istenfélő görögök közül nagy sokaság és az előkellő asszonyok közül nem kevesen.’ Itt ismét a pogányokat említi, sőt nagy sokaságot említi. És mindenekfelett azt mondja, hogy ők szombaton hallgatták Isten beszédét, tehát ezen a napon imádták Istent. De van még másik Ige, amely ezzel összefüggésben fontos: Csel. 18:4. ‘Vetekedik pedig minden szombaton a zsinagógában és igyekezék mind zsidókat, mind görögöket meggyőzni’. A 11. versben pedig azt olvassuk: ‘És ott lakozók egy esztendeig és hat hónapig, tanítva köztük Istennek Igéjét.’ Nos, ha Ön a felolvasott igéket összefoglalja, akkor vonakodás nélkül arra a következtetésre jut, hogy zsidók és görögök a szombatot megtartották, nem gondolja Roberts úr?”

„Nem, egyáltalán nem! Nem hiszem, hogy Pál személyesen valamilyen külön figyelmet szentelt vagy jelentőséget tulajdonított volna ennek a napnak. Ő csupán rájött, hogy szombaton a zsinagógában rendszerint szép hallgatóságot talál, és csak azért ment oda.”

„Félek, hogy ez az érv sem tartható – mondta Bob bizakodóan. Különösen akkor nem, ha ApCsel. 16:13. versét olvassuk: ‘És szombatnapon kimenének a városon kívül egy folyóvíz mellé, hol az imádkozás szokott lenni, és leülvén beszélgetőnek az egybegyűlt asszonyokkal.’ Figyelje meg, ez Filippiben van, mely római kolónia volt. Nincs zsinagóga. Ezenkívül említést érdemel, hogy Lukács, aki az Apostolok cselekedeteit írta, a szombatnap jelzőt használja erre a különleges napra, amelyen összejöttek imádkozni. Ez sok évvel az Úr Jézus halála és feltámadása után történt. Megmutatja, hogy Pál ezen a napon elhagyta a város zaját, hogy a folyóvíz csendes helyét felkeresse, ahol imádkozni szoktak. Ezen a módon szentelte meg a szombatot. Így erre a napra különleges figyelmet fordított. De engedje meg, hogy még egy másik helyet is olvassak, amely megmutatja, hogy Pál mennyire fontosnak látta a szombatot a pogányok részére is: ApCsel. 13:42-44. Lévén, hogy Pál apostol szombatnapon az antiókhiai és pisidiai zsinagógában prédikált, az ő prédikációja után sok ember kérte őt, hogy köztük, és pedig pogányok között is, hirdesse az igét a következő szombaton. Nos, ha Pál személyesen nem tulajdonított volna különleges jelentőséget a szombatnak, amint Önök állítják, akkor ezeknek a pogányoknak prédikálhatta volna az üzenetet valamilyen más napon is, és megmondhatta volna nekik, hogy többé nem játszik szerepet az, hogy melyik

napon jönnek össze. A 44. vers mégis hangsúlyozza, hogy az összejövettel várt a következő szombatig. És akkor majdnem az egész város összegyűlt. Csupa pogány és szombaton.”

„Ez valóban érthető, nem igaz mama” – vetette közbe Gary. Lorna nem válaszolt, mert nem akarta Ronst és Joant megsérteni. Kínos csend következett, majd a gyülekezeti szolgálta ragadta meg ismét a szót.

„A hetenkénti szombateszmény akkoriban nem volt más, mint a régi zsidó szokások maradványa. Csak sokkal később ismerték fel a keresztények, hogy az igazi szombat valójában egy 7000 éves korszakot jelent. És akkor egészen világos lett előttük, hogy minden napot az Úrnak kell szenteljenek, és nemcsak egyet a hét közül.”

Bob nem értett egyet ezzel., A Biblia sehol sem mondja, hogy a szombat vagy a teremtési hét bármelyik napja alatt 7000 éves korszakot kell értenünk.”

„De Ön tudja Bob, hogy a Bibliában egy nap többet jelent, mint csupán 24 órából álló időt – erősködött Roberts úr. A nap fogalom gyakran hosszú időszakokra is kiterjedhet.”

„Igen, ezt én is tudom. De amikor a Bibliában számnév ál la napfogalom előtt, mint pl. első nap, vagy második nap, ezen nem érthető más, mint csak a 24 órából álló nap. És ha ezek a napok, amelyek kifejezetten egy estéből és egy reggelből álltak, valóban 7000 évből álló korszakok lettek volna, akkor 3500 évig sötétségnek és 3500 évig világosságnak kellett volna lennie bolygónkon. Ilyen állapotok alatt sohasem jött volna létre növényzet. Teremtésük ellenére sem tudtak volna kifejlődni ilyen körülmények között. Ezenkívül – Ön is tudja –, hogy a növények szaporodásához és elterjedéséhez a méhek vagy rovarok általi beporzás szükséges. Most képzelje csak el, hogy a harmadik napon teremtett növényeknek milyen sokáig kellett volna várniuk a rovarok beporzására, mivel azok csak az ötödik napon lettek teremtve. Ugyebár, párezer évig! De mindettől eltekintve, a Biblia egészen világosan mondja, hogy az összes teremtmény a Teremtő hatalmas szava által azonnal létrejött. 1Móz. első fejezetében újra meg újra ez áll: ‘És monda legyen – és lőn.’ Ön valóban azt gondolja, hogy a mindenható Istennek ehhez több ezer év kellett?”

„Természetes, hogy nem. De mindannak, amit Isten az Ő szava által teremtett, először növekednie és megérnie kellett. Kész kellett lennie, amikor az ember a földet birtokába vette – vágott közbe a tanúk vezetője. Ez mégsem történhetett 24 óra alatt. Az sokkal tovább tartott.”

„Nem Roberts úr – válaszolta Bob. Isten Ádámot felnőtt embernek teremtette, nem valamiféle kisbabának, akinek még fejlődnie kellett. Felnőttként került ki a Teremtő kezéből. És ugyanez áll a többi teremtményre is. A fű már az ő magjával lett teremtve, a fák pedig gyümölcscsel ágaikon” (Móz. 1:11.)

„Ron – szólt közbe Lorna –, tudna nekem valamilyen Igehelyet mutatni a Bibliában, amely világosan és félreérthetetlenül mondja, hogy minden egyes teremtési nap 7000 év volt. Egész héten kutattam ilyen Ige után, de nem találtam.”

„Az Ige sehol sem beszél pontosan 7000 esztendőről. Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének. válaszolta Ron kissé habozva –, de világosan mondja, egy nap ezer esztendő. És ha a teremtés 7 napját veszed és összeszámlálod, akkor végül is 7000 évhez jutsz.”

„Egy pillanatra – vetette itt közbe John. Amit ön most számít, az nem helyes! Jehova tanúi azt állítják, hogy minden egyes nap 7000 évet jelent, és ez így összesen 49.000 évet tesz ki. Legalábbis így olvastam az ‘Isten igaz marad’ című könyvükben.”

„Igen John, én tudom – és Ron elpirult. Én csak az alapelvet akartam megmutatni, amely szerint számolni kell, és azt a tényt hangsúlyozni, hogy a napfogalom egy hosszú időszakra értendő és ezáltal számomra nem az évek összege volt a fontos.

„Roberts úr – mondta Bob –, Ön azt mondta az előbb, hogy egy nap ezer évre terjed ki. Ezzel tévesen idézi a Szentírást. Olvassa el egyszer a 2Pét. 3:8. verset, és akkor megállapíthatja, hogy kihagyott egy fontos szót, a ‘mint’ szócskát. ‘Egy nap olyan mint ezer esztendő.’ Ez a kis szócska megóvja ezt a bibliai Igét attól, hogy minden alkalomra időmértékként alkalmazzuk?”

A gyülekezeti szolga elhatározta, hogy nem hagyja magát, így más érvel kísérletezett.

„A szombatra vonatkozó 7000 éves korszakot a Zsid. 4:9 vers is alátámasztja, ahol ez áll: ‘Annakokáért megvan a szombatja az Isten népének.’”

„Ha ezt az Igét az eredeti görög szöveg szerint és mindenekelőtt a maga összefüggésében vizsgáljuk – mondta Bob –, észrevevesszük, hogy inkább azt a gondolatot képviseli, hogy Isten népének még mindig a szombatot kellene ünnepelnie. A legjobb szándékkal sem tudom ezt a szöveget arra való utalásként elfogadni, hogy a szombat 7000 évig tart.”

„Nézzük meg az ‘Emphatic Diaglott’ című könyvünkben, Ron – terjesztette elő Lorna. Ha közvetlen görögből fordítva olvassuk, akkor világos számunkra a dolog.”

Hamar megtalálták az említett Igét, és gondosan elolvasták a fordítást a görög szöveg alatt: „Azért megmarad Isten népe számára a szombat megtartása.” (Lásd angolban az ‘Emphatic Diaglott’ szerint).

„E fordítás szerint kétségtelen, hogy a szombatot meg kell tartanunk – mondta Lorna. A kérdés csak az, hogy mit kell ezen értenünk?”

„Tulajdonképpen egyáltalán nem probléma – válaszolta Bob. Ha megfigyeli a görög Igét, amit az ‘Emphatic Diaglott’ a szombat megtartásaként fordít, akkor látja, hogy voltaképpen ‘Sabbatisimos’-nak mondja, ami szombatnyugalmat, vagy a szombat ünneplést jelenti. Ez egész nyilvánvalóan egy meghatározott nyugalomnapra, és pedig a szombat megszentelésére vonatkozik.”

„Igen, ez világos előttem” – jegyezte meg Lorna.

„De mama nézz csak ide, mi áll itt a 4. versben – kiáltott fel hirtelen Klarice: ‘Mert a hetedik napról eképpen szólott: És megnyugovék Isten a hetedik napon minden ő cselekedeteiből.’”

„Itt nem azt mondja, hogy Isten még mindig pihen, pedig ez volna a helyzet, ha a szombat valóban 7000 éves korszak volna. Nem, itt múlt időben mondja: ‘És megnyugovék’, ez pedig azt jelenti, hogy ez már a múlté. És figyelembe veszi, hogy mindez összefüggésben van a hetedik nap szombatjára vonatkozó többi verssel!”

„A 10. versben egészen hasonló áll – fűzte hozzá Valmai. ‘Mert aki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott az ő cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáétól.’ Itt is múlt időben mondja. És érdekes módon itt is a szombati nyugalommal van

összefüggésben, ha a 9. verset is hozzáolvassuk. Azt hiszem, ez a kifejezés, úgy mint ‘Isten az ő cselekedeteitől’ összefügg a 4. verssel, ahol azt mondja: ‘a hetedik napon megnyugodott’.”

„És ha Ön ehhez még a 11. verset is hozzá olvassa – fűzte hozzá Bob –, akkor többé nincs kétség afelől, hogy valóban a tízparancsolat hetedik napi szombatjáról van szó. Ugyanis a szombat megtartása parancs, amelynek áthágása engedetlenséget jelent.”

Valmai felolvasta a verset: ‘Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugalomba, hogy valaki a hitetlenségnek ugyanazon példájába ne essék’.

„Ezekben a versekben – foglalta össze Bob – azt mondja a Zsidókhhoz írt levél írója, hogy sok izraelita kicsinyhitűsége és engedetlensége miatt nem érte el Kánaán országát. Hasonlóképpen sok keresztény számára manapság is fennáll az a veszély, hogy nem léphet be egykor Isten országába, mégpedig engedetlenség és hitetlenség miatt. A Zsidókhhoz írt levél ezt a problémát a hetedik nap, a szombat megtartásával kapcsolja össze, amelyet az egész kereszténység beleértve Jehova tanúit is, lábbal tipor.”

„Ne dobjon kérem minket a többi kereszténységgel egy fazékba” – tiltakozott Ron.

„A különböző keresztény egyházakban nagyon sok csodálatos keresztény van éppúgy, mint ahogy sok őszinte keresztény van a Jehova tanúi között is, akik abban a meggyőződésben élnek, hogy kedvesek Isten előtt. De mégsem figyelnek az igaz vallás próbakövére. Ezt a próbakövet maga Jézus állította fel, amikor ezt mondta: ‘Ha engemet szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok’.” (Jn. 14:15).

„Mi megtartunk minden parancsolatot – állapította meg Ron határozottan – csak a szombatparancsolatot vetjük el.”

„Márk 2:28-ban azt mondja Jézus, hogy Ő a szombatnak is Ura. Én azt hiszem, ami nekünk szükséges az az Úr teljes elfogadása, amely az Ő parancsolatainak megtartásában nyilvánul meg. Ezért az iránta való szeretetből az Ő napját is tiszteljük. Remélem, hogy a ma este hallottak a jelenlevők tapasztalatává lesz. Világos kell legyen számunkra az, hogy a szombat elvetésével azt is elvetjük, aki jogosan nevezi magát a szombat Urának.”

Miután Bob ezekkel a szavakkal bevégezte magyarázatát, a gyülekezeti szolga órájára nézett. „Azt hiszem, hogy mennünk kell – mondta feleségére tekintve. Különös, milyen gyorsan múlik az idő, ha az ember elmélyed a Biblia tanulmányozásában.”

Lorna elkísérte két vendégét az ajtóig. Kezet fogtak s mondták: „Sajnáljuk Lorna, hogy ma este nem tudtunk többet tenni érted. Ilyesmi még nem fordult elő, amióta a Társasághoz tartozunk.”

Ezen az éjszakán sok komoly gondolat fordult meg Lorna fejében. „Mit tegyek most?” – kérdezte magától újra és újra.

9

A döntés

„Engem nagyon érdekel, hogy a tegnapi esti beszélgetésnek mi volt az eredménye Johnál és Lornánál” – mondta Anderson Betty férjének, miután a szokásos reggeli munkájukat befejezték. „Bob miatt nem félek, ő feltalálja magát a bibliai igazságokban, világosan és jól tudja kifejezni azokat. De Roberts Ron felől azt mondják, hogy mestere az Órtoronytanítások védelmezésének.”

„Úgyis át kell mennem hozzájuk – mondta Norm. Megígértem Johnnak, hogy kölcsönadom neki a traktort és egyúttal néhány paradicsomot is viszek Lornának, nemrégén kérte. Lehetséges, hogy mindjárt megtudjuk a vita kimenetelét.”

Norm elment traktorjával a Stevens család farmjára, amely csak egy mérföldnyire volt tőlük s megállt a ház hátsó ajtajánál. Amikor motorját leállította, John mindjárt hozzámment, üdvözölte és felajánlotta, hogy visszaviszi farmjára.

„Ez nagyon kedves Öntől – mondta Norm –, de ezt a kis utat szívesen megteszem gyalog. Ön pedig megtakarítja az idejét. Úgyis megakarom nézni a kerítést, amelyet a minap a kenguruk jókora darabon ledöntöttek.”

„Ebben a száraz időben még két méter magas kerítés sem tartaná vissza őket legelőnkől. A mezőkön csak kevés bozótot találnak és az is annyira száraz hogy meg sem eszik” – jegyezte meg John.

„Különben John, itt van még valami, amit nemrég ígértem Lornának” – és Norm egy ládacska paradicsomot emelt le a traktorról.

„Vigye be mindjárt” – tanácsolta John.

„Mivel megmondtam Önnek, hogy a tegnapi este mit terveztünk, megtudhatja, miként zajlott le minden.” Norm készséggel beleegyezett és követte John a házba.

„Jó napot Norm – üdvözölte őt Lorna. Foglaljon helyet egy kicsit!” Norm nem várt, amíg kétszer mondják és egy karosszékben kényelembe helyezte magát.

„Tegnap este itt kellett volna lennie – kezdte Lorna. Tudja, hogy Roberts Ront magunkhoz kértük, hogy segítségünkre legyen. Sohasem gondoltam, hogy más lehetnék mint Jehova tanúja. De Bob sok dologban meggondolásra készítetett.”

„Mi történt?”

„Igen, történt, ez a helyes kifejezés. Meg kell mondanom önnek, hogy ehhez hasonló még életemben nem éltem át. Ha nem lettem volna személyesen jelen nem hittem volna el, hogy ilyen megeshet egy olyan gyülekezeti szolgálival, mint Ron. Bob minden Órtorony-érvet megcáfolt és Ron bizony némelykor szótlán maradt.”

„Egyszerűen rettenetes volt Norm” – egészítette ki John felesége ismertetését. „Valóban, az egész este folyamán Ron egyetlen érvet sem tudott felhozni, amit Bob a Bibliából meg ne cáfolt volna” – folytatta Lorna, miközben férje hozzáfűzte: „Meg kell mondanom, hogy ez a fiatal Watson Bob, a hitpontjait olyan világosan fejtette ki, hogy engem is bámulatba ejtett. Állításait mindig bibliaszöveggel világította meg.”

„Miről folyt valóban a beszélgetés?” – kérdezte Norm.

„A törvényről – jelentette ki Lorna. Bár tucatnyi kérdésem volt készenlétben, amelyekben szerettem volna teljes világosságra jutni, de végül is a törvény körüli kérdés tűnt a legfontosabbnak. Ha a tízparancsolatot valóban meg kell tartanunk, akkor veszélyes dolog

azt egyszerűen figyelmen kívül hagyni. És mivel erről mindkét nézetet hallhattam, így ez volt a legjobb alkalom annak eldöntésére, hogy e pontban ki tanítja az igazságot.”

„És Önök szerint Bob érvei meggyőzőbbek voltak, mint Roné?” – kérdezte Norm.

„Meggyőzőbbek? – kiáltott fel John. Ennél meggyőzőbbet még soha nem hallottam!”

„A legmélyebb benyomást az keltette bennünk, hogy mindent közvetlenül a Bibliából vett – tette hozzá Lorna. Sőt saját fordításunkat használta, amely természetesen nem éppen a tizparancsolat és a szombat megtartásának céljából íródott.”

„És most mit tesznek?” – kérdezte Norm.

Egy pillanatig csendben maradt Lorna, és gondolatokba merülve nézett ki az ablakon. Ugyanis Norm kérdése épp azt a pontot érintette, amely egész éjszaka nem hagyta nyugton. Tudta, hogy nehéz döntés előtt áll.

„Azt hiszem, hogy csak egy lehetőség van, ha az újonnan nyert meggyőződés alapján becsületes akarok maradni – válaszolta. – Olyannak kell elfogadnom Jézus Krisztust, aki megszabadíthat bűneimtől és ez természetesen azt is jelenti, hogy fel kell hagynom azzal, hogy továbbra is az Ő akarata ellenére cselekedjek. – Majd ránézett Normra. – Tudom, Jézus azt mondta: ‘Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a kínozlopát, és állandóan kövessen engem.’ De Norm, hogy is van azzal a szombattartással? Valami nagyon borzasztó? Sok nehézséget okoz az embereknek?” – kérdezte kissé félve.

„Óh, egyáltalán nem – mosolygott Norm. Ne feledje el kérem, hogy Jézus azt is mondta: ‘Mert az én igám gyönyörűsége és az én terhem könnyű.’ Ha Ön néhány szombatot már megtartott, akkor úgy fogja érezni, hogy nem élhet tovább a szombati nap áldása nélkül.”

„De valójában mit csinálnak Önök szombaton? – kérdezte Lorna. Egész nap az ágyban kell maradniuk, vagy körbe ülnek, és semmit sem csinálnak? Tudja, gyakran gondoltam arra, hogy nincs rosszabb az ember számára, mint a hetenkénti szombat megtartása.”

„Nos, Lorna, pontosan az ellenkezője az igaz, amit Ön is tapasztalni fog. A szombat a Krisztussal való kapcsolat különleges napja. Minden héten örülünk ennek – bizonygatta a szomszéd –, és ha Krisztust valóban és egészen elfogadja, akkor hasonlóképpen vélekedik majd.”

Lorna a férjére pillantott: „John, és veled mi lesz? Velem együtt Krisztus mellett döntesz?” – kérdezte. John vonakodott egy kicsit, de azután meggyőző hangon mondta: „Lorna, veled megyek az úton!”

Lorna szemei örömkönnnyekkel teltek meg.

„És mi van a család többi tagjával, mindenekelőtt Nannával?” – kérdezte Norm.

„Úgy tűnik, hogy Nanna kivételével a család nagyon nyitott – válaszolta Lorna. Ő tegnap este nagyon csendes volt, amikor ágyba ment. Azt hiszem a dolgok alakulása miatt nagyon szenved, de ez nem tart vissza döntésem végrehajtásában.”

„Norm, van valamilyen templomuk vagy gyülekezeti termük?” – kérdezte John.

„Természetesen! Jöjjenek el a jövő szombaton az istentiszteletra!”

„Bob tegnap este felolvasta a Bibliából, hogy Pál minden szombaton felkereste az imádkozás helyét. Azt gondolom, hogy mi is a helyes úton vagyunk, ha ugyanúgy cselekszünk” – fontolgatta Lorna.

„Nem tudom megmondani, mennyire örülök – mondta Norm. Négy év óta, hogy Bettyvel ebbe a kerületbe jöttünk, komolyan imádkoztunk önökért. Valójában mi voltunk azok, akik Bobot először Klaricéhoz küldtük, így kezdődött az egész!”

„Norm – kérdezte Lorna –, amikor Betty egyszer pénteken nálunk volt, azt mondta, hogy most valamivel korábban kell haza mennie, mert előkészületeket kell tennie szombatra. Mit értett ezen?”

„A Biblia a szombat előtti napot, azaz a pénteket, a felkészülés, vagy előkészület napjának nevezi. Egyébként ezt Lukács 23:54-56 versekben olvashatja. De tudja mit, ha jónak látják, ma este átjövünk Bettyvel, ha ez Önöknek megfelel. Akkor többet tudunk erről mondani. Beszélünk gyülekezetünk istentiszteletéről is. Hozunk egy leckeüzetet is, amelyet minden héten együtt tanulmányozunk. Akkor majd Betty elmagyarázza Önnek, hogy a főzést és minden házimunkát hogyan készíti elő pénteken, hogy szombaton ő is valóban szabad legyen és abban gyönyörűséget találjon. A mi otthonunkban a szombat a hét legszebb napja.”

„Ez valóban mind szépen hangzik – válaszolta Lorna –, és nagyon szép volna, ha el tudnának jönni. Ma este különben is szabadok vagyunk, de most a városba kell sietnem, mert be kell vásárolnom egy-két dolgot. Ön bizonyára megbocsát nekem.” Ezekkel a szavakkal Lorna eltűnt, hogy átöltözködjön, a két férfi pedig visszament a traktorhoz.

A városba érkezve Lorna a főúton leparkolt, épp be akarta csukni az ajtót, amikor hirtelen Roberts Joan állt előtte. „Jó napot Joan! – üdvözölte barátnőjét. Hogy vagy?”

„Ah, ne is kérdezd Lorna. Tudod, hogy tegnap majdnem éjfél volt, amikor hazaérkeztünk. Annyira zaklatottak voltunk, hogy elhatároztuk, ismét áttanulmányozzuk mindazt, amit Bob mondott. Reggel 5 óra rolt, amikor végre lefeküdtünk, de aludni mégsem tudtunk.”

„John és én ugyancsak sokáig nem tudtunk elaludni – ismerte be Lorna. Ez a Bob sok meggondolnivalót adott nekünk.”

„Tudom Lorna, – mondta Joan komolyan –, ha mindez igaz, amit az a fiatalember mondott és állított, akkor tévedésben vagyunk. Ez Ront nagyon felkavarta.”

„Lehetségesnek tartod, hogy Ron valaha is el tudná hagyni a Társaságot?” – kérdezte Lorna, és közben azokra az évekre gondol, amikor ő maga védelmezte az Őrtorony-tanokat, és emiatt üldözést is szenvedett, különösen a második világháború alatt.”

„Kétkedem benne – volt a válasz. Tudod, egyszerűen nem tudjuk elképzelni és lehet, hogy nem is akarjuk elismerni, hogy az Őrtorony szervezetén kívül létezik még egy közösség, amelynek igaza van. Még akkor sem, ha valaki bebizonyítaná nekünk.”

„Pedig ha valami téves, azt el kell hagynunk, az igazat ellenben el kell fogadnunk – válaszolta Lorna komolyan. Az Őrtoronyhoz való hűség mindenesetre nem ment fel minket.”

Lorna nem maradt tovább a városban csak amíg feltétlenül szükséges volt. Amikor hazaérkezett, elmondta Nannának döntésüket Krisztus mellett. Az idős hölgy nemigen örvendett ennek. „Ha elvesztetted az Őrtorony iránti bizalmadat, azért mégsem kell mindjárt az adventisták gyülekezetébe menned – tartotta vissza leányát. Ami engem illet, az Őrtorony társasághoz hű maradok.”

Amikor Andersonék este eljöttek, Nanna udvariasan bocsánatot kért, és lefeküdt. Ő nem akart ezzel a családdal vallási dolgokról beszélni. Ennek ellenére szépen eltöltötték az estét. Amikor Andersonék elbúcsúztak, Lorna még inkább elhatározta, hogy a következő szombaton megünnepli első szombatját és elmegy az istentiszteletre. Anderson Bettyt keresztül a heti szombatiskolai leckét is megismerte, és az eszmét serkentőnek találta a naponkénti bibliatanulmányozásra.

Amikor Klarice tudomást szerzett szülei döntéséről, nagyon fellelkesült. „Mama – mondta – attól a naptól kezdve, amikor Bob először meglátogatott, tudtam, hogy ez az igazság. Minden olyan egyszerű és ésszerű volt és főleg mindent a Bibliából vett, nem más könyvből, amint ezt az Órtorony tanulmányoknál teszik. De őszintén szólva, sohasem hittem, hogy levonod a következtetéseket és változtatni fogsz!”

„Ezt magam sem tartottam lehetségesnek – válaszolta az anyja. De még nem nyertük meg a csatát. Még Nannával kell a küzdelmet megvívni, s akkor majd Dáviddal és Brandával kell mindenről beszélnem. Érettük kell most dolgoznunk.”

„Az megesszük mama, de valójában még mi sem tudunk mindent az adventistákról, vagy igen?”

„Nem, de már csak kevésbé fontos részletekről lehet szó, amelyek nem okoznak nekem gondot. Minden rendbe fog jönni. A fő tanítételek mindenestre helyesek és minél többet vizsgálom, annál világosabbak lesznek előttem.”

Klarice alig várta, hogy férje hazajöjjön, és elmondhassa az újságot. Férje egyetértett azzal, hogy elhagyja Jehova tanúit, de ugyanakkor mégis azt mondta, hogy jobban örülne, ha a hetednapos adventistáknál tiszteletreméltóbb gyülekezethez csatlakozna. Mikor tudára adta, hogy a következő szombaton szüleivel az istentiszteletra akar menni, akkor tömören kijelentette, hogy őt nem akarja visszatartani, de a gyermekeket nem viheti magával.

Watson Bob az elmúlt hétfő este óta nem beszélt az Eukaliptusz farmiakkal, így sejtelve sem volt a fejleményekről. Anderson Norm és Betty elhatározták, hogy mindenről hallgatnak, mivel meg akarták lepni, ami sikerült is. Bob nem hitt a szemének amikor szombaton reggel a szombatiskolában ült és látta, amint John, Lorna, Valmai, Mary és Gary, Klarice kíséretében a kápolnába lépek és Norm Bettyvel a helyükre vezeti őket. Az istentisztelet végeztével a közösség még együtt maradt a kis vidéki kápolna előcsarnokában. Lorna a tömegben átfurakodva alkalmat talált arra, hogy üdvözlje Bobot.

„Itt vagyunk – kezdte nevetve. Ön azt mondta egyszer, ha a Biblia tanításai iránt becsületesek akarunk lenni, akkor hetednapos adventistákká kell lennünk, – és megindultan rázta meg kezét. Tudja azóta, hogy ezen a héten Krisztus mellett döntöttem, olyan békességet érzek szívemben, amilyent azelőtt nem ismertem. Minden világos lett előttem és nagyon boldog vagyok.”

John ott állt felesége mellett, de nem mondott egy szót sem. Arc kifejezése elárulta azonban, hogy hasonlóképpen érez ő is.

„Hol van Nanna?” – kérdezte Bob aggódva.

„Ő nem akart velünk jönni. Minden körülmény között hű akar maradni az Órtoronyhoz. Természetes is, ott vannak az összes régi barátai – magyarázta Lorna –, de a szíve mélyén ő is tudja, hogy tévesek a tanai s azért hisszük, hogy egy napon velünk jön. Nanna mindig becsületes magatartást tanúsított Istennel és az igazsággal szemben.”

Anderson Norm és Betty meghívták a Stevens családot ebédre farmjukra. Mivel Klaricénak haza kellett mennie, ahol Paul és a gyermekek várták, elment Nannáért és magával vitte. Az idősebb hölgy ily módon együtt lehetett pár órát dédunokáival, akiket szívébe zárt.

Útközben Klarice elbeszélte nagyanyjának, hogy mennyire tetszett neki a délelőtti istentisztelet légköre és hirtelen megkérdezte: „Mit csináltál egész idő alatt, Nanna?”

„Kedvesem csak azzal a feltétellel mondom meg, ha megígéred, hogy nem mondom el anyádnak.”

„Biztos lehetsz abban, hogy nem mondom el” – ígérte Klarice.

„Nos, egy kicsit varni akartam, de valahogy nem ment. Akkor elővettem a kötnivalómat, hogy befejezzem a darabot, amit elkezdtem, de azt sem tudtam. Valami újra meg újra azt mondta nekem, hogy ez ‘Jehova, a te Istened szombatja’. Meglehetősen nyugtalan lettem s tiltakoztam bensőmben e hang ellen, de csak akkor volt békességem, amikor elővettem Bibliámat és olvasni kezdtem.”

„Nanna, úgy látom, hogy mégis velünk fogsz tartani – mondta Klarice. Amit elmondtál nekem az a Szentírás egyik helyére emlékeztet, ezt mondja körülbelül: ‘És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok’. (Ésa 30:9.)

„Igen, épp ezt mondja, menjetek az úton, és nem azt, hogy siessetek az úton. És mert én már a korom miatt sem vagyok a leggyorsabb, egyáltalán nem akarok sietni. Amellett még egész sereg kérdésem van az adventisták egyéb tanításaira vonatkozólag.”

Odaát, az Anderson farmon, Lorna segített Bettynek az ebéd elkészítésében. Elcsodálkozott, amikor látta, hogy Betty már az előző napon megfőzött és elkészítette az ebédet. Az asztalnál való beszélgetés nagyon élénk volt. Akadt is beszélőnivaló bőven. Kérdés kérdés után következett olyan gyorsan, hogy Norm és Betty alig győzték a válaszokat. Már késő délután volt, amikor Andersonéktól elváltak. És amikor az esteli árnyak egyre hosszabbak lettek és a nap utolsó sugarai is eltűntek a nyugati halmok mögött, hálát adtak Istennek az első áldott szombatért. Szinte a menny előízét érezték. Olyan tapasztalat volt ez nekik, amelyet az Őrtorony tanításai soha nem nyújtottak.

10

A helyreállított paradicsom

A következő hétfőn este ismét összegyűlt az egész család Bobbal, a Biblia tanulmányozására. Ezúttal Lorna kérte a fiatalembert, hogy vizsgálják meg behatóbban azokat az eseményeket, amelyek az ‘Ezeréves Birodalommal’ vannak összefüggésben.

„Tudom, hogy ezt a témát egy korábbi látogatása alkalmával már érintette röviden – mondta –, de ma este mindnyájan együtt vagyunk és örülnék, ha még egyszer és részletesebben rátérne a tárgyra.”

Bob elővett a táskájából néhány grafikát, amelyek az ‘Ezeréves Birodalommal’ összefüggő és időrendben egymást követő eseményekre vonatkoztak. Még egyszer visszaidézte hallgatói emlékezetébe, hogy Krisztus parousiája a Szentírás szerint bár közel, de még a jövőben van. Továbbá megemlítette azokat az eseményeket is, amelyek Krisztus eljövételével közvetlen összefüggésben állnak: az ‘Armageddon’ -i csata, a gonoszok megsemmisítése, más oldalról pedig az igazak feltámadása, akik elragadtatnak az Úr elé. (Lásd 1Tessz 4:13-17).

„Mindezek mellett alapelveként meg kell jegyeznünk – foglalta össze –, hogy Krisztus eljövetelekor az embereknek két osztálya lesz: a megmentettek és elveszettek csoportja. Erre a lényre vonatkozó bibliai utalás egyértelmű és világos. A Szentírás e két csoportról, mint juhokról és kecskékről beszél. (Mt 23:31-46.) Aztán a búzáról és konkolyról (Mt. 13:24-30), és végül az okos

és balga szüzekről (Mt. 25:1-3). Ez a felosztás mindig felismerhető, amelyek közül az egyik a megmentettek, a másik az elvesznek csoportja.

Ez különösen a búza és konkoly példázatában jut világosan kifejezésre. Azt mondja az írás, hogy a búzát az égi csűrökbe gyűjtik, a konkolyt pedig elégetik. Az égi csűrökbe gyűjtés azt jelenti, hogy a megmentettek elragadtatnak erről a földről, míg a gonoszok megsemmisülnek. Egyébként a megváltottak felviteléről János evangéliuma 14:1-3. versekben is szó van, ahol Jézus maga utal az Atya házában levő hajlékukra, és azt mondja, hogy az Ő eljövetelkor híveit magával viszi oda.”

„De vajon nem lehetséges, hogy ez csak a 144.000-re vonatkozik?” – kifogásolta Nanna.

„Nem, ez nem lehetséges. Ennek a fejezetnek az egész összefüggése nem enged meg ilyen magyarázatot – válaszolta Bob. Például a 15-17. versek szerint, akik szeretik az Urat, és megtartják az Ő parancsolatait, azoknak a Vigasztalót, a Szentlelket, vagyis az Igazság Lelkét ajándékozza. És egészen pontosan tudjuk, hogy sem a Szentlélek adománya, sem Isten parancsolatai megtartásának kötelezettsége nem csupán a 144.000-re vonatkozik, tehát a mennyei reménység sem csak rájuk korlátozódik! Ellenkezőleg! Mindazok, akik a Szentlelket megkapták és munkálkodni engedik – végül is ennek kellene megvalósulnia Isten minden gyermekénél – azok megmenekülnek és a mennyei reménységet szívükben hordozhatják.”

„Ez pontosan összhangban van azzal, amit a Róm. 8. fejezetében találtam – mondotta Lorna. Azok, akik Isten Lelkétől engedik vezetetni magukat, azok nem a test szerint járnak, hanem a Lélek szerint, mert újjászülettek. Nekik nem teher a Isten parancsolatai iránti engedelmisség, hanem örömmel teljesítik akarátát. Az említett fejezet azt mutatja, hogy ezért mennyei reménységgel rendelkeznek. Az egész fejezetben nem található a leghalványabb utalás sem a 144.000-re és azt hiszem, hogy nem is helyes ezt mesterségesen beleerőltetni.”

„Miután Nanna ellenvetésére választ kapott, Bob folytatta tovább magyarázatát: „Most nézzük meg közelebbről a Bibliában említett két csoport egyikét, a megmentetteket. Amikor Jézus eljön, az idetartozók közül egyesek életben lesznek, míg mások már a halálban alszanak. Pál 1Tessz 4:13-17 verseiben leírja, hogy Krisztus megjelenését Isten harsonája adja hírül és először feltámadnak azok, akik az Úrban haltak meg. Aztán az élő igazakkal együtt elragadtatnak az Úr elé a mennybe, hogy mindörökre vele legyenek.”

„Nekem itt valami nem egészen világos – jegyezte meg John – Mi történik azokkal az igazakkal, akik Krisztus eljövetelkor még életben lesznek? Ön azt mondta, hogy a feltámadott igazakkal együtt elragadtatnak az Úr elé a mennybe. De ők bizonyára nem ebben a földi állapotukban lesznek a mennybe felvive! Ez így nem lehet!”

„Helyes – mondta Bob – jelenlegi mivoltunkban valóban nem vitethetünk a mennybe. Azt mondja a Szentírás erre nézve, hogy azok, akik Krisztus eljövetelkor élnek, amikor a harsona felhangzik, egy szempillantás alatt átváltoznak. Olvashatjuk ezt 1Kor 15:51-54. versekben.” Együtt olvasták el az írást.

„Azonban olvassuk el azt is, hogy mi történik azokkal, akik Krisztus eljövetelkor az elveszettek közé tartoznak – folytatta Bob. Mindenekelőtt meg kell állapítanunk, hogy Krisztus eljövetelkor az istentelen halottak még nem támadnak fel. Világosan és érthetően mondja ezt az 1Tessz. 4:16., hogy: csak a ‘Krisztusban elhunytak’, vagy amint az Önök fordítása mondja: ‘először feltámadnak, akik Krisztussal egységben halottak’. A Jel 20:5 így magyarázza: ‘A többi halottak, tehát az istentelenek nem ébrednek föl, míg el nem telik az ezer esztendő.’ A 2Thessz 2:8-

ban pedig az található, hogy az életben levő gonoszok az Úr megjelenése (parousiája) által megsemmisülnek. Ők azt a pillanatot egyszerűen nem tudják elviselni. Luk 17:26-30. és Mt 24:38-39-ben a gonoszok megsemmisítését a vízözön korával, Lót napjaival és Sodorna hirtelen pusztulásával hasonlítja össze.”

„De tulajdonképpen ki fog élni még ezen a földön, ha a megváltottak a mennyben, a gonoszok pedig halottak lesznek?” – kérdezte érdeklődve John.

„E kijelentés szerint végül is senki sem állította lakonikusan” – mondta Gary.

„Helyes – fűzte hozzá Bob. Jer. 4:23-27-ben találjuk az ember nélküli föld leírását. Minden várost és termőföldet szétrombolt az Úr felgerjedt haragjában. És hozzáfűzi, hogy az Úr mégsem hagyja ezt a földet mindörökké ebben a borzalmas állapotban.”

A jelenlevők ezeket az ígéhelyeket is kikeresték és megvizsgálták.

„De mi lesz az istentelenekkel, akik az Úr eljövetelekor megsemmisülnek? Az ő tetemeik egyszerűen fekszenek a földön?” – hangzott a másik kérdés.

„Legjobb lesz, ha magát a Bibliát engedjük válaszolni – jelentette ki Bob. Olvassuk el Jer. 25:33. versét: ‘És azon a napon az Úrtól levágnak a föld egyik végétől a föld másik végéig, nem sirattatnak meg és össze sem hordatnak és el sem temettetnek.’ Mert hát ki temetné el őket. Többé senki sincs, akinek érdekében állna, a megváltottak a mennyben vannak, a gonoszok pedig halottak, amint itt írva van.”

„Így hát nem kell a tetemeiket 7 hónapon át temetnünk? – kérdezte Klarice megkönnyebbült sóhajtással. Ez a gondolat Armageddonnal összefüggésben nekem mindig rettenetes volt.”

„Nem, ezt Önöknek biztosan nem kell tenni – hangzott a válasz. A Biblia érthetően mondja, hogy senki sem fogja a halottakat megsíratni, összeszedni vagy éppen eltemetni...” A beszélgetés alatt Lorna az ‘Elveszett, de újra visszanyert paradicsom’ című könyvben keresett valamit. „Bob – mondta végül –, tudna nekem segíteni? Itt van valami, amit soha nem értettem. E könyv 210. oldalán a 29. paragrafus éppen az Ön által megadott szöveget idézi és ugyanazt a következtetést vonja le, amit Ön. De mindjárt, a következő oldalon, a 32. paragrafus ellentmond ennek és Ezékiel 39:12-16 verseit idézi, amelyben az áll, hogy 7 hónapig fog tartani, míg az összes tetemet eltemetik.”

„Nézzük meg a 39. fejezetet egy kicsit közelebbről! – javasolta Bob. Az 1. és 6. versek a Góg és Magóg elleni büntető ítéletet hirdetik meg, mert Izrael ellenségei voltak az Ótestamentumi időkben. Isten azt hirdette, hogy Izrael ellenségei megsemmisülnek, és hogy 7 hónapba kerül tetemeik eltemetése. Az ígélet beteljesedése, mint Istennek más ígéretei, feltételekhez volt kötve. Ezt a tényt – sajnos – gyakran nem vették észre. Az Izraelnek adott összes isteni ígélet beteljesedése a nép Isten iránti engedelmisségétől függött. Az isteni ígérek feltételes jellege egyébként Jer 18:7-10-ben különösen világos. Akarja valaki ezeket az Igéket olvasni?”

Valmai kezébe vette Bibliáját és olvasta: ‘Hogyha szólok egy nép ellen és ország ellen, hogy kigyomlálom, megrontom és elvesztem; de megtért az a nép az ő gonoszságából, amely ellen szóltam, én is megbánom a gonoszt, amelyet rajta véghezvinni gondoltam. És hogyha szólok a nép felől és ország felől, hogy felépítem, beültetem, de a gonoszt cselekszi előttem és nem hallgat az én szómlra, akkor megbánom a jót, amellyel jót akartam tenni.’

„Látja ez az Ige világos fényt vet az Ezékiel 39. fejezetében említett helyzetre – folytatta

magyarázatát Bob. Tudjuk, hogy Izrael letért Isten útjáról és emiatt fogságba hurcolták. Hazájukba való visszatérésük után is újra meg újra hűtlenek lettek az Úrhoz és ez odáig fajult, hogy még Isten Fiát is megölték. Így hát Isten nem tekintette őket tovább választott nemzetének és országát elvette tőlük, amint azt Mt. 21:43 szerint maga Jézus mondja. Engedetlenségük miatt Isten nem tudta az ellenségekre vonatkozó ígértét beváltani. És a történelemből tudjuk. Isten sohasem pusztította el Gógot, Magógot, Méseket vagy Tubált. Nem is győzte le Izrael ezeket a népeket a történelem folytán. Egy azonban bizonyos, hogy Isten a lelki Góg és Magóggal azaz az ő igazságának és népének lelki ellenségeivel fog leszámolni. Ezt olvashatjuk a Jel. 20. fejezetében. És ott világosan kimondta, hogy ez a leszámolás nem Armageddonnál és nem is az 'Ezeréves Birodalom' előtt lesz, hanem csak az ezer év után. Erre azonban még visszatérünk.

Engedjék meg nekem, hogy az egész problémához, még hozzáfűzzek valamit. Az ótestamentumi írások magyarázatának egyedüli biztos módszere az, hogy az ember megpróbálja megvizsgálni, hogyan alkalmazza és értelmezi az Újtestamentum ezeket az igazságokat. Ha így teszünk, nem követünk el hibát, különben egészen furcsa, fantasztikus következtetésekre juthatunk.”

„Tudna az. előbb említett alapelvekre nézve példát adni?” – kérdezte Lorna.

„Szívesen. Olvassuk el először az Ámos 9:11-12 Igéit és utána az ApCsel. 15:13-17. verseit. Látni fogjuk, hogy a Lélekkel betöltött emberek miként alkalmazták Ámos jövendölését az Újtestamentumban. Ez csak egy példa a sok közül.”

Ekkor felolvasták Ámos 9:11-12 verseit: ‘Azon a napon felépítem Dávid leomlott sátorát, és kijavítom repedezéseit, és felemelem omladékait és megépítem azt, mint volt hajdanán. Hogy örökségképpen bírják az Edom maradékát és mindama népeket, akik az én nevemről neveztetnek, ezt mondja az Úr, aki megcselekszi ezt.’

„Hogy oldanak meg most Önök ezt a jövendölést?” – kérdezte Bob.

A válaszok igen különbözőek voltak, de a legtöbben hitték, hogy e jövendölés értelmében valamilyen fontos épület, talán templom létesül.

„Meglépődnek, ha meghallják, hogy ezt a jövendölést az újtestamentum miként magyarázza. Itt tulajdonképpen nem egy templom, vagy egy különleges épület építéséről van szó, hanem arról a tényről, hogy a pogány nemzeteknek elviszik az evangéliumot. De tekintsük meg az ApCsel. 15:13. versét: ‘Minekutána pedig ők elhallgattak, felel Jakab mondván: Atyámfiak, férfiak, hallgassatok meg engem! Simeon elbeszélé mi módon gondoskodott először az Isten, hogy a pogányok közül vegyen népet az ő nevének. És ezzel egyeznek a próféták mondásai, amint meg van írva: Ezekután megtértek és felépítem a Dávidnak leomlott sátorát; és ismét felállítom ezt: hogy megkeresse az embereknek többi része az Urat és a pogányok mindnyájan , akik az én nevemről neveztetnek. Ezt mondja az Úr, aki mindezeket megcselekszi.’”

„Igaz van Bob! – kiáltott fel Lorna – most már látom, hogy az ótestamentumi írásokkal milyen gondosan kell bánni. Az ámosi írás ilyen értelmű magyarázatát nem is sejtettem. Valóban, meg kell előbb vizsgálni az Újtestamentumban, hogy az ószövetségi jövendöléseket miként alkalmazzák.”

„Pontosan – helyeselt Bob – Egyébként e módszer figyelmen kívül hagyása az oka annak is, hogy olyan sokféle tanítás létezik a kereszténység körében. Bár mindnyájan azt állítják, hogy ők bibliai alapokon állnak, de a valóságban messze vannak az igazságtól. Amikor ótestamentumi Igéket használnak, amelyek a betűszerinti Izraelre vonatkoznak, és amelynek bizonyos feltételekhez voltak kötve, figyelmen kívül hagyják, hogy miként értelmezték azt az Újtestamentum Isten Lelkéről vezetett írói.

Sajnos, az Órtorony Társaság is azok közé tartozik, akik így járnak el. Mivel pedig mi nem akarunk hasonló hibába esni, vizsgáljuk meg a Jel. 20. fejezetében, hogy miként kell érteni a Jeremiásnál és Ezékielnél olvasott Igéket. Az említett fejezet első verse azt mondja, hogy egy angyal leszáll a kaotikus állapotban levő földre, a görög szerint 'abüszos', a német szerint 'mélység'. Az ördög ezer évig meg van kötve; így senkit sem tud többé megkísérteni. Hogy ezt a megkötözést miként kell érteni, az az eddig elmondottakból már világos. A földön már nincs ember, akit a megszokott módon megkísérthetne. Mindenesetre, ez az állapot az ezer év végén rövid időre megváltozik. Erről ír Jeremiás próféta, amikor a földet teljesen pusztán és ember nélkül látja. (Lásd Jer. 4:23-27 és 25:33). És az előbb már tanultuk az Újtestamentumból, hogy ez az állapot hogyan következik be: A megváltottak a mennyben vannak, az istentelenek pedig mindnyájan meghaltak. Így a Sátán a maga egyedüllétében valóban meg van kötve. Senki sincs, akit eltudna hitetni. A Jel. 20:4. versében tekintetünk a megmentettek irányul, akik akkor Jézussal lesznek a mennyben. Megfigyelhető, hogy itt Istennek azokat a gyermekeit említi az Ige, akik életüket adták hitükért. Igen, az üldözések sötét évszázadaiban milliókat ítéltekéi az egy Isten hitükért.

Gondoljunk csak a sötét középkorra vagy az azt megelőző évszázadokra, amikor a római császárok a keresztényeket megölték. Mivel ezeket az embereket külön említi, ez is bizonyítja, hogy a mennyben nemcsak a 144.000-ról lehet szó. Ha ehhez még hozzáadjuk azokat, akik nem áldozták fel életüket, de állhatatosan kitartottak keresztény hitükben, amelyet a 4. vers is megemlít, akkor inkább a megszámlálhatatlan seregre gondolunk. A megváltottak, a 6. vers szerint – eltekintve az élők elváltozásától – Krisztus eljövetelkor feltámadnak, amely az ezer esztendő kezdetén fog megtörténni. Többé nem kell félniük a második haláltól. Az istentelen halottak pedig, akiket az 5. vers említi, az ezer évvégén fognak feltámadni.”

„Egy pillanatra! Engedje meg, hogy ezt a szöveget még egyszer olvassam – mondta Lorna: ‘A többi halottak pedig meg nem elevenedének, mígnem betelik az ezer esztendő.’ Érdekes. Ugyanis ‘Az elveszett paradicsomtól az újból visszanyert paradicsomig’ című könyv utolsó fejezetében az Órtorony azt tanítja, hogy ezek az emberek már az ezer év során feltámadnak. A Biblia pedig kifejezetten azt mondja, hogy ők csak az ezer esztendő eltelte után kelnek életre. Nos, ez nagyon világos és önmagáért beszél.”

„De mi történik az ezer év végén, amikor feltámadnak a gonoszok?” – kérdezte John, aki halogatás nélkül akart a további eseményről hallani.

„Pontosan az történik, amit önök már bizonyára gyanítanak. A gonoszok feltámadása lehetővé teszi a Sátán eloldozását, s így ismét felveheti munkáját, ismét félrevezethet. A feltámadt gonoszokat azonnal Isten elleni lázadásra vezeti.” Bob kis szünetet tartott.

„De olvassuk el a Biblia jelentését erről a 7-9 versekben: ‘És mikor eltelt az ezer esztendő, a Sátán eloldatik a fogságból. És kimegy, hogy elhitesse a föld négy szegletén levő népekkel, a Gógot és Magógot, hogy egybegyűjtse őket háborúra, akiknek száma mint a tenger fővénye. És feljövenek a föld szélességére és körülvevék a szentek táborát és a szeretett várost; de Istentől a mennyből tűz száll alá, és megemészté azokat’.”

„Itt van végre Góg és Magóg – jegyezte meg Lorna. Most világos előttem, hogy az Ezékiel 39. fejezetében említett jövendölések nem az Armageddon utáni időre vonatkoznak, hanem az ezer év utáni eseményekre. Ezzel megdől az Armageddon után esedékes 7 hónapig tartó temetés. Felfogásuk szerint ennek az ezer év elején kellett volna megtörténnie, itt azonban érthetően az áll, hogy a Góg és Magóg jelölés a gonoszokra vonatkozik, akiknek száma annyi, mint a tenger fővénye, és akinek pusztulása az

ezer esztendő végén lesz.”

„Helyes – mondta Bob. És figyeljük meg, hogy mennyire egyszerű és világos a Biblia. A Jelenések 20. fejezete megmutatja, hogyan értjük Góg és Magóg fogalmát. Egyébként a nagy sokaság kifejezés is érthetővé teszi, hogy a gonoszokról van szó, mert a megváltottak, ‘kicsiny seregként’ vannak megemlítve. Az istentelenekhez képest valóban csak kicsiny sereg.”

„De honnan származik a 9. versben említett város? – vetette közbe Nanna. Hogy tud ezen a pusztasággá lett földön egyszeriben megjelenni a megváltottakkal együtt?” „És honnan tudhatja az ember egyáltalán, hogy a megváltottak ebben a városban vannak?” – fűzte hozzá Klarice.

„Egészen egyszerűen, mert a Biblia ezt a várost a ‘szentek táborának nevezi’.”

„Hogy-hogy tábornak – ez annyit jelent, hogy a szentek csak ideiglenesen laknak benne?”

„Igen – válaszolta Bob –, de engedje meg, hogy előbb Nanna kérdésére válaszoljak. A Jel. 21:1 versében az áll, hogy ez a város Istentől száll alá a mennyből. Ez a magyarázata, hogy hirtelen a földön találjuk. Természetesen, amikor a Sátán meglátja a várost, minden erejét beveti, hogy minden idők gonoszainak segítségével megsemmisítse. Isten, és az Ő népe elleni gyűlöletében a Sátán azt hiszi, hogy ezt megvalósíthatja. Amikor azonban a gonoszok serege körülveszi a várost, akkor rádöbbennek, hogy engedetlenségük által elveszítették azt. Ekkor történik végső ítéletük kihirdetése, és ez lesz az az idő, amelyről azt írja a Biblia hogy: ‘Minden kinek meg kell jelenni Isten ítélőszéke előtt.’ ‘Minden térd meghajol előtte, és minden nyelv beismeri, hogy Krisztus az Úr!’

Az ítélet kihirdetése után mindjárt bekövetkezik végrehajtása is. ‘Mert Istentől tűz száll alá az égből, amely megemészteti őket.’

Ez teljes és végleges megsemmisítés lesz. amint arról Malakiás 4:1-3 beszél: ‘A gonoszságnak nem marad sem gyökere, sem ága.’ Megsemmisülnek, mint polyva és hamuvá lesznek. Ettől a haláltól mentett meg minket Jézus kereszthalála.

Ez a tűz akkor megtisztítja az egész földet, és az Úr visszaállítja egész paradicsomi szépségét. Akkor fog Ésaías próféta jövendölése (65:21-25) beteljesedni. A megváltottak házakat építenek és azokban laknak, szőlőket plántálnak és azok gyümölcsét eszik. Mindaz, ami hajdan az Éden kertjével elveszett, helyre lesz állítva. Isten városa és a Bárány trónja itt lesz a földön és Isten maga lesz a megváltottakkal, ahogy a Jel. 21:3-ban mondja.”

„Valahogy hihetetlenül hangzik, hogy egy egész város száll alá a mennyből, és hogy Isten az emberekkel fog lakni” – vetette közbe Nanna.

„Isten tudta, hogy az emberek nehezen fogják ezt elhinni. Ezért megbízta János apostolt, hogy a látottakhoz írja le a következő (21:5) verset: ‘Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak.’ Itt nem meséről vagy jelképes szemléltetésről van szó. Mindaz, ami itt írva van, igaz, és pontosan így fog történni. Nyugodtan rábízhatjuk magunkat.”

„Nekem a Jel. könyvének utolsó fejezetét még nyugodtan át kell olvasnom, mindenesetre most egészen új, megváltozott látásmóddal – mondta Lorna. Amit Ön ma este elmondott, valóban nagyszerű, amellet pedig világos, egyszerű és érthető.”

„No, nem olyan világos, amint mondod – vetette közbe Nanna. Honnan tudod, hogy ezt a várost tényleg úgy kell érteni, amint itt írva van? Lehetséges, hogy csak jelképes, ha Bob visszautasítja is azt.”

„A Biblia már megadta erre a választ – ismételte Bob. Vizsgáljuk meg még egyszer saját logikánkkal. Vegye pl. az élet fáját, amely eredetileg az Éden kertben állt. Hisz Ön abban, hogy

az valóságos fa volt?”

„Természetesen.”

„Jó. A Jelenések könyve azt mondja, hogy a helyreállított paradicsomban ismét ott lesz az élet fája. Elhiszi, hogy ott is valóságos életfáról van szó?”

„Bizonyosan!”

„Elhiszi-e azt is, hogy valóságos folyó partján fog állni?”

„Elfogadom, hogy úgy lesz.”

„Nos hát, ha isméi lesz valóságos életfa, amely egy valóságos folyó partján fog állni, és ez a folyó Isten valóságos trónjától fog folyni egy valóságos országon át, az Isten trónjáról pedig azt mondja az írás, hogy az az Ő városának középpontja, akkor csupán a város nem volna valóság? Ez mégsem megy, így nem érvelhet az ember. A város épp olyan valóság lesz, mint minden a helyreállított paradicsomban. Jézus ezt mondta: ‘Az én Atyámnak házában sok lakóhely van, ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek.’ (Jn. 14:1 3). Valóban úgy vehetünk mindent, amint írva van.”

„Különös, minél mélyebben hatolunk a bibliai igazságokba, annál értékesebbé válik számomra az egész isteni üzenet – jelentette ki Lorna – Csak azt kérdezem saját magamtól, hogy miért nem értettem így ezeket évekkkel ezelőtt?”

„A nehézség abban volt Lorna – mondta John –, hogy te nem akartál más véleményének helyt adni, csak annak, amit az Őrtony tanításokban megismertél. És ha az ember mégis előhozott neked valamilyen bibliai Igét, akkor számodra csak az Őrtony szellemében és tanainak fényében való magyarázat létezett. Nézd, Lorna, most megmondhatom őszintén. Éveken át azon a véleményen voltam, hogy Jehova tanúi tényleg nyújtanak valamit, azért is mentem veletek a gyülekezetbe, kongresszusaitokra. De soha nem akartam a Társasághoz csatlakozni, mert éreztem, hogy ott valami nincs egészen rendben. Ismereteim szerint náluk sok az emberi, és kevés a bibliai tanítás.

„Csak arra az egyre akarlak figyelmeztetni John – vetette közbe kissé esetlenül Nanna –, ha csatlakozni akarsz az adventistákhoz, akkor fel kell hagynod a dohányzással.”

„Ha az ügy megérdemli, hogy felhagyjak érte a dohányzással, akkor készséggel megteszem – válaszolta John. Különben mikor láttál utoljára dohányozni, Nanna? Titkot árulok el neked: a dohányzással már felhagytam, és hiszem, hogy az Úr Jézus elég erőt fog adni ahhoz, hogy ne essek vissza a szenvedélybe.”

Lorna az igazság, amelyben az evangélium hatalma megnyilvánul – mondta magában – erő, amelyet az Őrtony tanításaiban sohasem találtam meg.

11

Egy vagy két Isten?

Stevens Lorna felpillantott, mert ismert motor zaját hallotta. Félretette munkáját s Klarice üdvözlésére sietett.

„Tudod mi a legújabb hír? – Klarice meglehetősen izgatottnak látszott. – A Jehova tanúi azt tanácsolták embereiknek, hogy semmi esetre se fogadják Bobot, ha meg akarja őket látogatni, mert ő egy csábító báránybőrbe öltözött farkas!”

„Óh, ez nem lehet igaz!”

„Sajnos igaz! Ma találkoztam Bobbal a városban és elmondta, hogy a tanúk egyszerűen nem nyitnak ajtót, ha kopogtat. Később találkoztam egy tanú házaspárral, akik megerősítették, hogy a gyülekezeti szolga óvta attól, hogy a Bob által használt könyveket megnézzék, vagy hogy megengedjék neki a bibliai szövegek felolvasását. Ezenkívül azt is tudomásukra hozta, hogy találkozott nálad Bobbal, és akkor Bob minden állítását megcáfolta.”

„Nahát, ilyesmit még nem értem meg – kiáltott fel ingerülten Nanna. Évek során, amióta a Társasághoz tartozom, mindig azt mondták, hogy Jehova tana minden próbában helyt áll és boldogok voltunk, ha valaki hozzánk jött, mert az számunkra alkalom volt, hogy az üzenetről beszéljünk. És most hirtelenében ilyesmi! Lorna, gyorsan küld Bobot Dávidhoz és Brendához, mielőtt mindkettőnek megmondanák, hogy utasítsák el őt.”

„De Nanna! – mondta Lorna csodálkozva. Tüdőd, valójában mit javasolsz? Hisz én azt gondoltam, te mindent megpróbálsz, hogy minket a Társaságban tarthass!”

„Ez itt valami más. – Nanna nehezen tudta bosszúságát elrejteni. – Én a keresztény papokat mindig lebecsültem, mert azt mondták híveiknek, utasítsanak el minket, de nem gondoltam, hogy megérem azt a napot, amikor a Társaság ugyanezt teszi.”

„Bob házról, házra járó munkája közben valóban a tanúk tömegét látogatta meg, akik közül egyesek szintén elvesztették az Órtorony iránti bizalmukat – jelentelte ki Klarice. Ismeretei az Órtorony tanait és történelmét illetően elgondolkodtatok, ezt magunk is átéljük. Ebből kiindulva érthető, hogy a gyülekezeti szolga óvja híveit. Ehhez jön még az, hogy Jehova tanúi közül egyesek láttak minket szombaton, amikor az adventista istentiszteletre mentünk. Ez még több gondot okozott nekik.”

„És az a tény, hogy a vita után az adventistákhoz kezdtünk járnunk, megmutatta nekik, hogy Roberts mily alaposan cáfolta meg tanításukat – mondta Lorna. Nos, legyen úgy, amint lennie kell. Egyetértek Nannával. Tényleg, ne várjunk sokáig, hanem mondjuk el Dávidnak és Brendának mindazt ami itt történt. Ők is vizsgáljanak meg mindent, és azután döntsenek. Klarice, ha a városba mész, gyorsan felkereshetnéd őket.”

„Régen vártam már erre az alkalomra – mondta Klarice örömmel. – Még ma délután elmegyek hozzájuk, hogy beszéljek velük új hitünkéről.”

Amikor Bob két nappal később Dávidhoz és Brendához ment, Dávid épp azzal volt elfoglalva, hogy kitöltse havi jelentését a Társaság számára. Atyjához hasonlóan, ő is sok órát áldozott fel és az elterjesztett iratok számát jelentette. A két fiatalember megállapította, hogy kb. azonos korúak, s kis idő múlva komoly beszélgetésbe kezdtek, amely a Szentháromságra terelődött. Brenda is hallgatta, miközben a kisbabára vigyázott.

„Azt hiszem, hogy csak egy Isten létezik. Jehova, a világmindenség teremője és fenntartója – jelentette ki határozottan Dávid. Véleményem szerint Jézus Krisztus Isten, Jehova teremtésének kezdete: az Atya egyszülött Fia. A Szentlélek igen tevékeny erő, de semmi esetre sem személy?”

„Tudja Dávid – kezdte Bob – megértem, hogy Önök ilyen következtetésre jutnak, mert az Órtorony-könyveket, amint pl. ‘Az Isten igaz marad’ pontosan áttanulmányoztam. De ez sem nem

bibliai, sem nem ésszerű. Tulajdonképpen ellentmond annak, aminek tanításán az Órtorony fáradozik.”

„Hogyan jutott Ön erre a következtetésre?” – Kérdezte Dávid, s arca hirtelen csodálkozást fejezett ki.

„Látja, ez így van. Mindenekelőtt az Órtorony fontosnak tartja azt a megállapítást, hogy csak egy Isten van, Jehova Isten, az Atya, akit mindenható Istennek nevezünk. De ha a Bibliái kezünkbe vesszük és felnyitjuk Ésa. 9:6 versénél, a Jézusra vonatkozó jövendölésben hasonlóképpen erős Istennek van nevezve. Így hát egy mindenható és egy erős Istenünk van.”

„És ez az a pont, ahol az Órtorony tanítása a Bibliának ellentmond. Becsülettel meg kell mondanom, hogy az Órtorony tanítása ebben a tekintetben zavarosabb, mint bármi más, amit a kereszténységben belül a Szentháromságról mondanak.”

„Igen, ha Krisztus istenségét teljesen tagadnánk, amint azt az Órtorony már megkísérelte, akkor természetesen egyszerűbb volna az egész dolog. Ámde a Szentírás azt tanítja, hogy Krisztus Isten. Nézze meg kérem a következő Igéket: Mt. 1:23 és Zsid. 1:8-at, Jn. 20:28-at, Fil. 2:6-11, 1Tim. 3:16 és Tit. 3:4-5. verseket. Ilyen világosan érthető bibliai bizonyítékokkal szemben Krisztus istenségét egyszerűen nem tagadhatjuk.”

„És hiszik Önök, hogy Krisztus és az Atya a Jordánban János által mindketten megkeresztelkedtek, és hogy a kereszten meghaltak?” – kérdezte Dávid.

„Természetesen nem. Az egyisten fogalmát az embernek a Szentírás szerint másképpen kell látnia, mint ahogy azt az Órtorony teszi és akkor nincs nehézség. Szeretném ezt önnek megvilágítani. Ön és Brenda, mint házastársak, egy egységet jelentenek. Úgy is mondhatnánk, hogy önök egyek és mégis két különböző személyt képeznek. Így van az istenséggel is. Atya és Fiú egyek, mert mindkettő Isten. Gondolataikban és akaratukban tökéletesen egyek. Két külön személy és együtt mégis az egyistenhez tartoznak.”

„Gondolja, hogy a Szentlélek is személy, aki ehhez az istenséghez tartozik, ahogy önök nevezik?” – kérdezte Dávid.

„Természetesen – válaszolta Bob. Nézzük meg a Róm. 8. fejezetét. Egyébként az édesanyja mondhatna önnek egy pár érdekes dolgot erről a fejezetről.”

„Azt hiszem... – válaszolta Dávid. Érdeklődésem az otthon hallottak után nagyon megnőtt. Volna-e valami kifogása az ellen, hogy az Újvilág fordítást használjam?”

„Egyáltalán nem – mondta Bob –, csak arra szeretném figyelmeztetni, hogy a fordítás készítői nem gondoltak arra, hogy Krisztus istenségét, vagy a Szentháromság gondolatát kiemeljék. Ezért néhány Igét, enyhén szólva, mesterkéltén átdolgoztak és megnyirbáltak. A további tanulmányban látni fogja, hogy az igazság még ebben a fordításban is világosan felismerhető. Olvassuk mindenekelőtt az Újvilág fordításban Róm. 8:34-et. Ki az, aki el fog ítélni? Hisz Krisztus Jézus az, aki meghalt, sőt, aki feltámadott a halottak közül, aki az Isten jobbjára felül van, és aki szót is emel érdekünkben.” Hiszi-e Dávid, hogy aki egyáltalán nem valóságos személy közbenjárhat érettünk?”

„Természetesen nem – érteti vele egyet Dávid. De mi köze van ennek a Szentlélekhez?”

„Nos, a felolvasott vers érdekes módon azt mondja, hogy Krisztus közbenjár érettünk. Természetesen azt kérdezzük, miért van ez így kifejezve? A válasz pedig egyszerű: a 8. fejezetben egy másik személyről is szó van, aki érettünk szintén szószólói tisztséggel bír. A 26. vers szerint ez a személy nem más, mint a Szentlélek: ‘Hasonlóképpen a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert amit kérünk kell, amint kellene, nem tudjuk, de maga a Lélek esedezik

érettünk kimondhatatlan fohászkozással’.”

Dávid átolvasta mindkét Igét még egyszer, majd megjegyezte: „Ez mégis különös. Ez a két szöveg még nem tűnt fel annyira nekem.”

„De van még egy másik Ige is, amely bizonyítja, hogy a Szentlélek valóban személy. Nézze meg Ján. 16:13-at, ahol Jézus azt mondta: A Szentlélek minden igazságra elvezet minket, és a jövődől dolgokat megjelenti. Ő beszél, de nem magától szól, hanem Jézus megbízásából azokat jelenti meg, amiket hall! Ap.cs. 13:2-ben a Szentlélekről, mint személyről beszél: ‘Monda a Szentlélek: válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam.’ És ez csak néhány Ige a sok közül.” – „Nos, kezdetnek ennyi, mert igen sokat fejeznek ki – tette hozzá Dávid. Mindennek ellenére mégis megkérdezem, van-e olyan Ige, amely a Szentlélekről, mint Istenről beszél? Ugyanis az előbb azt mondta, hogy Ő az istenséghez tartozik. Így hál nemcsak személynek, hanem Istennek is kell lennie.”

„Igaz van! Nyissa fel Ap.cs. 5:3-4 versét. Ebben Péter panaszt emel Ananiás ellen, mert hazudott a Szentléleknek és kijelenti neki, hogy ez valóban annyit jelent, mint hamis játékot űzni Istennel.”

„Jó, ön most igazolja, hogy a Szentlélek személy – folytatta Dávid tovább, majd kérdezte: Beszél-e a Szentírás arról, hogy ez a három személy – így említette – mégis egy istenségben egyesülnek?”

„Bizonyos! De amint már előbb mondtam, ha két ember, egy férfi és egy nő házasságra lép, akkor egy egységet képeznek, és nem viselnek két különböző családnevet, hanem csak egy közöset. Ugyanezt az elvet alkalmazza a Biblia az Istenség három személyére nézve is. Az Atya összetartozása a Fiúval és a Szentlélekkel kifejezésre jut a közös névben is, amelyre az emberek megkeresztelkednek. Mt. 28:19-ben kifejezetten ezt mondja: ‘Az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében kereszteljétek.’ Az egyes és nem a többszámot használja a három személlyel kapcsolatban, vagyis nem külön az Atya, külön a Fiú és külön a Szentlélek nevében, hanem mindhárom nevet egybefoglalja.”

„Érdekes – állapította meg Dávid. – Gyakran csodálkoztam azon, hogy miért van a három név együtt említve, de azért még nem értem az egészet pontosan. Az Ön magyarázata alapján három különböző Istenünk lenne! Ahogy az előbb mondta, még bonyolultabb a dolog, mint a kettővel, amelyet az Őrtorony tanít? Dávid látszólag zavart lett.

„Nem – válaszolt Bob. Épp ez az a pont, amely Önöknél az istenségre vonatkozó fogalomnál zavart okoz. Az Önök szóhasználata szerint e három személy mindegyikéről, mint önálló Istenről kellene beszélni, Ez azonban nem helyes. A három személy lelki, benső egységben van egymással, ezért csak együtt Isten mindegyik, vagyis hárman alkotnak egy istenséget. Hasonlít ez egy kormányhoz. A kifejezés csak egy fogalomra vonatkozik, mégis sok tagot foglal magába. Egyetlen személy sem mondhatja magáról, hogy ő a kormány, mert csak a miniszterek és államtitkárok összessége képezi a kormányt. Az Őszövetség népe nem tudott a Szentháromságról. Az Istent mégis Elohimnak nevezte. Ez olyan szó, amely csak többszámokban fordul elő, következésképpen több személyre vonatkozik és nemcsak az egyedülire, amint azt gyakran gyanítják. Ha ehhez még néhány Igét olvasunk: Mt. 28:19; 2Kor. 13:13, akkor még jobban megértjük ezt a többes formát.”

„Van az Ótestamentumban arra példa, amely megmutatja nekünk, hogy az Elohim szón valóban több személy értendő?” – kérdezte Dávid, akinek tudásszomja láthatóan

felébredt.

„Igen, mégpedig 1Móz. 1:26.: ‘És monda Isten: teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra’, és itt semmi esetre sem fenséges többséről van szó, mint hajdan a királyok és fejedelmek beszéltek. Nem, ez az Ige azt mutatja, hogy az istenfogalom már a teremtésnél nemcsak egy személyből, hanem több személyből állott. És figyelemreméltó, hogy ezt már a Biblia első lapja így tárja elénk.”

„Eddig egészen jól tudom önt követni – hangoztatta Dávid –, de nekem még egész sereg kérdésem van. Az önök véleménye szerint hogy hangzik az Isten neve, mint Jehova?”

„Ez bizonytalan – válaszolta Bob. Egyedüli, amit bizonyossággal tudunk az a mássalhangzók sorrendje: JHVH. A mássalhangzók elé írt magánhangzók meglehetősen önkényesen lettek elhelyezve, ami annyit jelent, hogy az ember ezt a szót egészen különböző módon ejtheti. Mindamellet azonban nekem egészen más kérdés jutott az eszembe. Ha ennek a névnek a kiejtése annyira fontos volna, akkor Jézus – bizonyos vagyok benne – világos útmutatást adott volna nekünk erről, hogy minden ezzel kapcsolatos kételyunktől megszabadítson.”

„Ön úgy véli hát, hogy ez a név nem fontos” – kérdezte Dávid.

„Nagyon fontos! De nem a kiejtési módja, hanem a jelentősége. Egy embert nevezhetnek Black-nek vagy Smith-nek, a név önmagában nem sok jelentőséggel bír. Azonban ami a név mögött rejlik, a személyiség, akit képvisel, az a legfontosabb tényező. Istenre való vonatkozással nem az Ő nevének kiejtése a fontos, hanem ami a neve által kifejezésre jut: lénye, tekintélye, uralma és hatalma. Nevét illetően nem szabad jelentéktelen mellékvágányra vezetetni magunkat, mert elhanyagoljuk az Isten nevével jelzett lényeket az életre nézve.”

„Lehet, hogy ez az oka annak, hogy Isten valóságos nevét nem ismerjük” – volt Dávid véleménye.

„Meglehet – válaszolta Bob, majd hozzáfűzte. Meg kell mondanom nyíltan, hogy Isten nevét még akkor sem említeném gyakran, ha pontosan ismerném. A Brit fennhatóság alatt álló országokban minden gyermek tudja, hogy Anglia királynőjének neve Erzsébet, de szokás szerint mégis úgy beszélnek róla az emberek, mint a ‘királynő’ vagy ‘őfelsége’. Szükségtelen a név, mintha ezzel a többi koronás fő közül akarnánk kiemelni. Nem volna megtisztelő, ha egyszerűen csak Erzsébetnek neveznék. Ugyanez az alapelv érvényes családi életünkben is. Tiszteletlenség volna egy fiútól, ha apját mindig kereszt, vagy családi nevén szólítaná. Ami pedig Istent, mennyei Atyánkat, a mindenség Urát illeti, ugyanez érvényes: mint gyermekei, nevét ritkán, nagy tisztelettel és megbecsüléssel használjuk.”

„Biztosan igaza van – hangzott Dávid ajkáról. Azt gondolom, ezentúl Jehova nevét sem fogom olyan gyakran és magától értetődően használni. Van még néhány kérdésem két Igére vonatkozóan. A Jel. 3:14 és Kol. 1:15 igazolják-e azt a tényt, hogy Jézus teremtve volt. Őt Isten teremtésének kezdetén, vagy minden teremtmény közt elsősülötként említi. Tudom, hogy ön ebben a pontban nem ért egyet velem, bár a bibliai kifejezések erre vonatkozóan világosak. Miért nem tudják önök ezt elfogadni?”

„Ezzel a két Igével alapjában véve nincs probléma. A Jel. 3:14 azt mondja, hogy Krisztus Isten teremtésének kezdete. Ez azonban nem ezt jelenti, hogy Ő a legelsőként teremtett lény, mert a Szentháromság öröktől fogva, tehát már a teremtés előtt is létezett. Az

Atya mindent a Fiú által és érte teremtett. Hogy jobban megértse, mondok egy példát. Ön tudja, hogy a mi polgármesterünk elsőként javasolta és tervezte az új kórház építését. Azután az ehhez szükséges összeget is előteremtette. Ezért Marsh Tomot az új kórház építése kezdeményezőjének tekintik. Nem ő volt az első munkás, aki letette az első követ, és nem volt a kórház első betege sem, hanem ő volt a felelős az építkezésért. Így viszonylik a teremtés műve Krisztushoz is, aki tulajdonképpen a Teremtő.

„Hogyan? Ön Krisztust teremtőnek nevezi?” – kérdezte Dávid kissé csodálkozva és kételkedve.

„Igen, Ján. 1:3-ban, azután Kol. 1:16-17-ben a Biblia kifejezetten állítja, hogy minden teremtmény Krisztus által lett teremtve. Hogy minden dolog érte és általa teremtett. Ezzel pedig eleve kizárt az a gondolat, hogy Ő maga is teremtett lény. És most olvassuk el a Kol. 1:15-ben, hogy Krisztus minden teremtett lény előtt született. Alapjában véve ez a szöveg önmagát magyarázza. ‘Elsőszülött’ nem jelenti azt, hogy elsőként lett teremtve. Ez a fogalom azt fejezi ki, hogy ‘ő kezdettől fogva’ részt vett a teremtésben, amint az a 18. versből is kitűnik. És más bibliai helyek is ebben az értelemben említik ezt a fogalmat, pl. a Zsolt 89:28.

Mindkét fiatalember kikereste Bibliájában az említett helyet és együtt olvasták.

„Ez az Ige azt mondja – folytatta Bob –, hogy Isten Dávidot ‘elsőszülöttjévé’ szándékozott tenni, és pedig kitüntetés értelmében. Dávidot a föld legnagyobb királyaként említi. Hogy itt az elsőszülöttség fogalma ténylegesen kitüntetésre és nem a valóságos születésre vonatkozik, ezt mutatja az a tény, hogy Isten nem volt egyáltalán Dávid földi atyja, és Dávid sem volt a család legidősebb fia. Ellenkezőleg, a sok fiú között ő volt a legfiatalabb. És ha ebben a zsoltárban ennek ellenére elsőszülötté lett nyilvánítva, ez azt jelenti, hogy Isten magasabbra akarta emelni őt a többi királynál.

Jeremiás 31:9 versében hasonló az eset. Ott Efraimról van szó, mint elsőszülöttről, bár ő egyáltalán nem volt az. 1Móz. 46:8. verséből kitűnik, hogy Rúben volt Jákob elsőszülötte. 2Móz. 4:22-ben pedig Izraelt nevezi Isten elsőszülöttének. Ezek szerint itt egészen különleges kitüntetésről beszél a próféta és Isten előtti tiszteletteljes helyre utal.

Ezenkívül Pál apostol a Kol. 1:18-ban világosan és érthetően meghatározza, hogy az elsőszülöttség fogalma valóban nem azonosan értelmű az elsőként teremtettél. Itt is inkább a kitüntetés, a megtisztelő magas hely gondolatát képviseli, amikor szó szerint mondja: ‘Ő a kezdet és elsőszülött a halottak között, hogy ily módon minden dologban első legyen.’ Krisztus széttörte a sír bilincseit. Az Ő erejétől, sír feletti győzelméről és hatalmától függ minden feltámadás, bár időrend szerint nem Ő volt az első feltámadott ember?

Dávid gondosan megvizsgálta ezeket a bibliai helyeket, majd elgondolkozva mondta: “Azt mondta, önök hisznek abban, hogy Krisztus volt a Teremtő. Ez valóban a hetednap Adventisták egyik tantétele?”

„Jól mondja, pontosan! A Biblia efelől egyáltalán nem hagy kétséget. Az előbb említett helyek, pl. Jn 1:3, Kol. 1:16-17, azután Zsid. 1:2 megerősítik azt a tényt, hogy Isten mindent Krisztus által teremtett. Továbbá a Zsid. 11:3, Zsolt. 33:6.9, 1Móz 1. fejezete is mondja, hogy minden teremtett dolog Isten szava által jött létre. Nos, ha mindezeket összefoglaljuk, akkor minden bizonyossággal mondhatjuk, hogy Krisztus volt az, aki az Atya megbízásából ezt a nagyszerű munkát elvégezte, amelyet János első fejezete egészen világosan Isten Igéjével azonosít. Ha a Biblia Krisztusról, mint Istenről beszél, akkor tudjuk, hogy ezen a kifejezésen

Isten Fiát értjük. Az 1Móz. 1:26 versben egészen érthető, hogy az Atya és a Fiú együtt határozták el az ember teremtését A kivitelező pedig Isten Fia volt

További tanulmányunkat majd a 7. nap szombatján folytatjuk. Akkor megmutatom önnek, hogy valójában Krisztus, a Fiúisten volt az, aki a teremtés nagy munkáját hat nap alatt elvégezte és Ő volt az, aki a hetedik napon megnyugodott, és beiktatta a szombatot. Ez az oka annak, amiért ez a nap keresztény szombatnak nevezhető, és amiért Krisztus ezt a napot az ő különleges napjának nevezte azzal a kijelentéssel, hogy Ő 'a szombatnak Ura'. (Lásd Mk. 2:28.)

„Azt hiszem, mára be kell fejeznünk Bob – mondta Dávid. Nekem azonnal munkába kell mennem. Ön sok olyat mondott, amelyen elgondolkodom, mindenesetre félek, hogy nem tudok mindent olyan könnyen elfogadni. Azt hiszem, nehéz lesz meggyőzni engem.”

12

Ki Jehova?

Amikor Bob a következő héten ismét eljött, Dávid már egy egész új sereg kérdéssel várta, felkészülten.

„Bob – kezdte –, az Ön látogatása óta eltelt idő alatt átgondoltam amit nekem mondott, és arra a következtetésre jutottam, hogy az állítása szerint Jehova neve valójában Krisztusra is alkalmazható, – vagy tévedek?”

„Egyáltalán nem – válaszolta Bob –, mivel az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek azonos nevük van (Mt. 28:19). Az ön neve Stevens, de ez hasonlóképpen feleségének és az ön fiának is a neve. Ön Brenda – mutatott Dávid nejeire –, valamint a fiúk is viseli a Stevens nevet úgy a családi közösségben, mint személyenként egyaránt. Önök külön-külön is mondhatják, hogy: 'A mi nevünk Stevens'.”

„Ez világos nekem. Az én nevem mindhármunkra érvényes. De Jehova sohasem beszélt az ő nevééről olyan értelemben, hogy az a 'mi'-re vonatkozott.”

„De pontosan ezt tette Jehova – mondta Bob. Nézzük még át 1Móz. 3:22 versét. A Bibliából olvasom és ne feledje, hogy az istenfogalom a héber szövegben többes számban az 'Elohim' szóval van visszaadva. Ezt már az elmúlt héten említettük. 'És monda az Úristen: íme az ember olyanná lett, mint mi közülünk egy'.”

„Csak – jegyezte meg Dávid nyíltan – én ezt az Igét még sohasem vizsgáltam meg.”

„És itt van ehhez a gondolathoz még egy másik Ige, az 1Móz. 11:6-7.: 'És monda az Úr: Násza szálljunk alá...'”

„Ezek szerint – mondta Dávid miután ezeket az Igéket átgondolta – ez azt jelenti, hogy Krisztus a Jehova nevet éppúgy igényelhette, mint az Atya és úgy látom, hogy az Önök véleménye szerint ez vonatkozik a Szentlélekre is.”

„Helyes. A Szentlelket az Ótestamentum az emberekkel kapcsolatban mint pl. Gedeon, Sámson, Illés, Saul, Zakariás és mások, Isten Lelkének nevezi. Például Dávid azért imádkozott, hogy a Szentlélek ne legyen elvéve tőle. Ami Jézus Krisztust illeti, amikor erre a földre jött, hogy meghaljon értünk, Jézusnak nevezték, ami valójában azt jelenti: ‘Jehova a megmentő’. Az ‘Isten igaz marad’ című könyv 3. fejezete így kezdődik: ‘Jeshua’ a héber ‘Jehoshus’ név rövidített formája, amely azt jelenti: ‘Jehova a szabadító’. Ha megtekintünk néhány Ótestamentumi írást, amelyekben a Jehova név előfordul, akkor megállapítható, hogy azok az Új testamentumban Jézusra vonatkoznak. Hasonlítsa össze pl. Ésa. 44:6. verset a Jel. 1:8.17; 2:8 és 22:12-13. versekkel, ahol az első és utolsó fogalomról van szó, amely Ésa. 44-ben Jehovára, a Jelenések könyvében pedig egyértelműen Jézusra vonatkozik, ami egészen érthetően bizonyítja, hogy ezekben az esetekben a Jehova meghatározás Krisztusra értendő. Ugyanezt az alapelvet találja, ha az 5Móz. 32:3-4. 18. versét összehasonlíja az 1Kor. 10:4. versével. Az 5Móz. 32:4-ben szikláról van szó, amely Izrael népét vezette és oltalmazta. Ki ez a Szikla? Jehovának nevezik. Az 1Kor. 10:4-ben pedig Jézus Krisztusnak. Hasonlítsa össze Ésa. 40:3. verset a Mt. 34:3 versével. Ésaiás szerint Jehova számára a pusztában kiáltó szó készíti az utat. És ki volt ez a kiáltó szó? A már említett Mt. 3:3 vers azt mondja, hogy Keresztelő János volt az, aki Jézus számára készítette az utat. Itt ismét világosan látható, hogy Ésaiás tulajdonképpen Jehova nevében Krisztust, a Messiást értette.

De még nem értünk az ez irányú Igék végére. Hasonlítsa össze Zsolt. 5:7 Igét a Zsolt. 102:25-28. versével; a Zsid. 1:8 és 10-12. versével. Ezekben Isten örökkévalósága egész világosan Krisztusra vonatkozik. Igen jó hasonlatot ad Ésa. 6:1-3 is és olvassa ehhez, Ján.12:41. versét, amelyben kifejezetten az mondja az Ige, hogy Jehova dicsőségén, amelyet Ésaiás láthatott, valójában Krisztusnak, az Isten Fiának dicsőségére értendő. Akkor figyelje meg a Préd. 12:16. versét és a 2Kor 5:10-et, valamint Ján. 5:22. verseit, ezekből az Igékből kitűnik, hogy Isten a bíró, azonos Jézus Krisztussal. És végül ott vannak még nekünk a 2Móz.20:10 és Márk 2:28 versei, amelyek Jehova szombatjáról beszélnek. Még sok ilyen irányú szöveget hozhatnánk fel, de ez alkalommal talán itt abbahagyunk.”

Dávid a megadott Igéket összehasonlította a különböző bibliafordításokkal és igénybe vette az Emphatic Diaglott-ot is. Amikorra Zsid. 1:8-hoz érkezett, meghökkent. Elolvasta az Igét az Újvilág fordításban, majd az Emphatic Diaglott szerint, és akkor valami derengeni kezdett előtte. Végül kissé tanácstalanul Bobra tekintett és így szólt: „Őn utoljára azt állította, hogy az Órtorony bibliafordítása saját értelmezése szerint – enyhén kifejezve –kissé átdolgozott. Nos, itt találtam egyet, amelyet nemcsak átdolgozott, hanem éppenséggel megcsonkított. Már a múlt héten feltűnt nekem, amikor Krisztus istenségéről beszéltünk. A Zsid. 1:8. fordítása így hangzik: ‘A te királyi széked óh Isten örökkön örökké’. Az Emphatic Diaglott-ban hasonlóképpen mondja: ‘De a Fiúhoz, a te trónod, óh, Isten korszakokon át megmarad’, míg az Újvilág – fordítás mégis egészen másképp adja a szöveget: ‘De a Fiúról: Az Isten a trónod örökkön-örökké’... Hát ez aztán mindennek a teteje. Egyenesen nevetséges Istent a trón fogalmával egyenlővé tenni!”

„Ha Ön a görög és a héber nyelvet ismerné, akkor valószínűleg még bosszúsabb volna az Újvilág fordításaira, ahogyan bizonyos Igékkel bánik – jelentette ki Bob. Hogy kialakuljon egy különleges Órtorony tanítás, egyenesem bámulatos, amit ez a fordítás a vonatkozó

íráshellyel művel. Szerencsére azonban még mindig adódik egy vagy több szöveg, amely elkerülte figyelmünket. Ilyenkor aztán hatalmas ellentmondások állnak elő egész tanrendszerükben.”

„Igen, ezt mondta már édesanyám is röviddel ezelőtt – jegyezte meg Dávid. Tudna nekem erre nézve példákat adni? Azokat kérdés formájában embereim elé szeretném tární, amikor legközelebb ismét gyülekezetbe megyek.”

„Biztosan – mondta Bob. Bár kissé eltérünk a tárgytól, de a jövőbeni tanulmányaink szempontjából mégis jó, ha ön erről is többet, bizonyosabbat tud. Engem nem zavar, ha továbbra is az Újvilág-fordítást használjuk, leginkább akkor veszem elő, ha az önök embereivel beszélgetek. Némelyek e fordítás ellenére belátták, hogy az Órtorony nem az igazságot tanítja. Egy azonban bizonyos, és ezt különösen hangsúlyoznom kell, az Újvilág fordítás semmi esetre sem nevezhető pontos fordításnak!”

„Látja, a mull heti tanulmányunkban megállapítottuk, hogy minden Krisztus által lett teremtvé. Mivel azonban az Órtorony azt tanítja, hogy Krisztus maga is csak teremtett lény, ezzel máris nehézségbe jut, mert ha ez igaz volna, akkor lehetetlenség azt mondani, hogy mindent Ő teremtett. Akkor egyet bizonyosan nem teremtett: Önmagát. Azután minden dolog származhatott már tőle. De mert a Biblia félreérthetetlenül azt mondja, hogy mindent Krisztus teremtett, akkor Ő maga nem lehetett teremtett lény, mert ez esetben ez a bibliai kijelentés nem volna helyes.

Észreveszi, milyen ellentmondásba jut önmagával az Órtorony? Hogy állítását fenntarthassa, amely szerint Jézus teremtett lény, bár ez egyáltalán nem bibliai tan, átdolgozta egy kissé a Kol. 1:16-17. verseket. És hogy csinálta ezt? Nézzük meg az Igét. A 16. vers ezt mondja: ‘Mert Őbenne teremtett mindent...’. Ez azonban ellentmond az Órtorony tanításának, így hát egyszerűen beleillesztettek egy szócskát a ‘más’-t, ami a görög eredetiben egyáltalán nem fordul elő. Ezzel aztán így hangzik a Kol. 1:16-17 az Újvilág-fordításban: ‘Mert általa teremtetett minden más’. És ezt a Kol. 1:16-17-ben négyszer tették. Ez így hangzana: Krisztus mindenekelőtt teremtetett, és azután minden más dolgot Ő teremtett. Ha azonban ön ezt a két Igét az Emphatic Diaglottban megvizsgálja, akkor látni fogja, hogy a ‘más’ szócska – amint már említettük –, a görögben egyáltalán nem fordul elő. Valószínűleg ezért is tették zárójelbe, de mégis ott van, s az egyszerű tanúnak, aki az Igét olvassa, rögtön megmutatja, miként értelmezze azt. De ezáltal a Biblián belül hatalmas ellentmondást hoznak létre. Azt viszont elfelejtették, hogy ezt a ‘más’ szócskát a János 1:3-ban is beilleszték. Az Újvilág-fordítás ott így mondja: ‘Mindem őáltala jött létre és tőle függetlenül semmi sem jött létre’. Felismeri az ellentmondást, amely itt mutatkozik, amikor az egyik Igét érintetlenül hagyják, ahogy az valóban helyes, míg a másikat egy kiegészítéssel –, ami a görögben egyáltalán nincs – meghamisítják? Ha Krisztusról a Ján. 1:3 azt mondja, hogy nélküle semmi sem jött létre, akkor, hogy volt saját magával. Tehát nem lehet teremtett lény. Amint említettük, hogy elhárítsák a veszélyt az Órtoronytanítás útjából a Kol. 1:16-17-ben jogtalanul beillesztették a ‘más’ szócskát, amint a Ján. 1:3-ba viszont elfelejtettek betenni.

De szeretnék még egy másik ilyen jellegű példát mulatni Önnek. Ha az Újvilág-fordítás angol kiadásában 1Móz. első és második fejezetét közelebről tanulmányozza, akkor megállapítja, hogy a nyelvtani idői, amelyet a Biblia az egyes teremtési napok folyamatainak leírásánál használ, egyszerűen megváltoztatták, amennyiben az egyszerű múlt idő helyett a folyamatos múlt időt alkalmazták. Helyesen így kell mondani: ‘És monda Isten’. Ezzel szemben az Újvilág-fordításban esetenként így hangzik: ‘Isten folytatta beszédét’. Ezzel azt a benyomást akarta az olvasónál elérni, hogy ezek a teremtési napok nem rendes 24 órás napok, hanem hosszú

időszakok voltak.

1Móz. 2:1-3, ahol a 7. napról van szó, így hangzik helyesen: 'Isten megnyugodott a 7. napon.' Az Újvilág-fordítás angol kiadásában ennek ellenére ez áll: 'Isten folytatta pihenését a 7.napon.' Ezzel azt mondja, hogy a 7. nap hosszú időtartam, amely szerint Isten még pihen és még mindig a 7000 évig tartó szombatban vagyunk. Ha azonban kezébe veszi az Újvilág-fordításban az Újtestamentumot és felnyitja a Zsid. 4:4.10. versénél, ahol ecseteli a teremtési napok ótestamentumi folyamatát – különös figyelemmel a 7. nap eseményére – megállapítja, hogy elfelejtették a nyelvtani időt megváltoztatni. Idézi 1Móz. 2:3 versét: 'És megnyugodott Isten a 7. napon minden munkájától.' A 10. versben még egyszer hivatkozik a 7. napra, és azt mondja: 'Mert aki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott az ő cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáétól.' Így az Újvilág-fordításában ismét ellentmondás van, és pedig arra a kérdésre vonatkozóan, hogy Isten még mindig nyugalomban van-e, vagy ez csak a teremtés hetedik napjára vonatkozik. Egyszer az a benyomásuk, hogy még mindig nyugalomban van, majd pedig – ami egészen világosan áll –, hogy már megnyugodott.”

Dávid gondosan feljegyezte ezeket az Igéket. „A legközelebbi gyülekezésünkön ezeknek a dolgoknak a végére járok” – mondta.

Mindig azt mondják nekünk, hogy az Újvilág-fordítás pontosabb mint bármely más fordítás. Csak az a kár, hogy a mi gyülekezetünkben nincs senki, aki görögül vagy héberül tudna. Lehetséges, hogy emiatt vagyunk mindannyian annyira meggyőződve erről, hogy elsőrendű fordítással van dolgunk? Mindazonáltal, az Ön által elmondottak ellenére is hiszem, hogy tapasztalt atyáinkfiai megnyugtató választ tudnak adni erre a kérdésre.”

13

Kérdések

Néhány hét elteltével Bob ismét találkozott Dáviddal. „Nos, hogy van?” – kérdezte, miután üdvözölték egymást.

„Meglhetősen nehéz idő van mögöttem – ismerte be Dávid őszintén. Gyülekezetünkben egy egész sereg kérdést tettem fel és meg kellett érnem, hogy a legtöbbre nem tudtak válaszolni. Egyszerűen azt mondták, hogy tanulmányozzam többet az Órtorony-könyveket. Némelyek, a tapasztalt atyafiak közül, még kerülnek is engem, mert kérdéseim a terhükre voltak. Pl. senki sem volt képes megmagyarázni az Órtorony-nak azt a tanítását, hogy minden ember az ezer év alatt és annak végén támad fel, noha a Jel. 20:5. vers világosan mondja, hogy ez csak a 'többi halottakra' vonatkozik, akiknek várniuk kell a feltámadással, míg az ezer év elmúlik.

Továbbá feltettem a kérdést, hogy miért vagyunk ellene a szombat megtartásának, holott Ésaiás prófétánál azt mondja az Ige 66:22-23., hogy azt még az újföldön is minden héten megünnepeljük.

Énók ügye szintén fejfájást okozott nekik, mert a Zsid 11:5. versben az áll, hogy Isten elragadta őt és nem ízelt halált. Ugyanakkor az Órtorony azt tanítja, hogy Krisztus előtt egyetlen ember sem mehetett a mennybe, de a Zsidókhoz írt levél szerint Énók már előtte régen felvitetett. Amikor ezeket a

bibliai problémákat, és az Órtorony történetével kapcsolatos további tanításokra vonatkozó kérdéseket feltettem, úgy láttam, meglehetősen kellemetlen vagyok nekik. Úgy tekintenek rám, mint aki szakadást okoz, bár ez egyáltalán nincs szándékomban.

Mindez valóban problémát jelent, mert meg kell mondanom önnek nyíltan, nincs szándékomban Hetednap Adventistává lenni. És nem is tudnék, még ha akarnék akkor sem... Nézze kérem, én a vállalatomnál nagyon fontos munkát végzek, s kétszer annyit keresek, mint egy egyszerű munkás. Így ha a műszak úgy kívánja szombaton is dolgoznom kell. És van itt még valami más is. Amikor a tanúkhöz csatlakoztam, nagy divat lett a vallási események közvetítése a televízióban. Pont az én keresztségemet mutatták. Valószínű, hogy vállalatom több ezer munkása látta, mert amit az azt követő napon hallottam, azt jobb ha nem is kérde tőlem! És, ha most be kellene vallanom, hogy akkor tévedtem, milyen kacagást váltana ki, mennyire diadalmaskodnának rajtam.”

E nyílt beszélgetés után Bob, amikor csak ideje engedte, meglátogatta Dávidot és Brendát. Egy ilyen látogatás alkalmával azt mondta Dávid: „Elhatároztam, hogy követem az igazságot még akkor is, ha azt csakis az adventistáknál találom meg. De hogy én valaha is egy szervezethez csatlakozzam, miután a bizalmamat egy másik összetörte, azt kétlem.”

Brenda már korábban meggyőződött arról, hogy az adventisták tanítják az igazságot. Ezért örömmel beleegyezett, amikor férje elhatározta, hogy az adventisták istentiszteleteit látogatni fogja. Eleinte csak nagyon ritkán jártak a gyülekezetbe, mert Dávid nem akart túl gyorsan beleugrani valami újba, s ezenkívül néha még dolgoznia kellett szombaton. Az istentiszteletek látogatása nem a nagy városi kápolnát, hanem a tanyai kis kápolnát választották, ahova a Stevens család többi tagja is járt. Különben ez időben Nanna is rászánta magát a gyülekezetbe járásra. Sőt Klarice Paul engedélyével magával vihette gyermekeit is, mivel Paul megállapította, hogy az adventisták egyáltalán nem olyanok, amilyeneknek eleinte elképzelte. Mindenesetre feleségére jó hatással volt az új tan, amit nagyon hálásan vett tudomásul.

Egy hétfőn este, amikor Dávid és Brenda az Eukaliptusz farmra jöttek, hogy a szokásos bibliatanulmányon részt vegyenek, Lorna megjegyezte: „Bár sose lettem volna Jehova tanúja, mert akkor most nem kellene annyit újra másként megtanulnom.”

„Ez nem így mondanám – jegyezte meg Bob. Az Órtorony néhány igazságot jól tanít, különben nem volna annyi becsületes tagjuk, s erre nézve önök a legjobb bizonyítékok. Pl. sokan általuk ismerik meg az ember halála utáni állapotáról szóló bibliai igazságot. Ez olyan mély hatást gyakorol rájuk, hogy az Órtorony egyéb tanítását is igaznak tartják.”

„Na jó! De most már tudom, hogy még a holtak állapotáról szóló tanításuk sem teljesen tiszta és bibliai, mert azt tanítják, hogy 1918 óta bizonyos emberek a haláluk után lelki formában a mennybe mehetnek” – buzgólkodott Lorna.

„Igaz, de mégis az Órtorony tanítása által megismert halálalom-fogalom segítette önöket e tan bibliai igazságát megtalálni” – nyugtatta őt Bob.

„Igen, de van a Bibliában még néhány pont, amelyről az Órtorony nekünk egyáltalán nem beszélt” – állhatatoskodott Lorna.

„Milyen pontok lennének azok?” – kérdezte Dávid anyjától.

„Hát pl. az, hogy az ember hordhat-e ékszereket és más hasonló külső dolgokat” – válaszolta.

„Van erre nézve valami a Bibliában?”

„Természetesen, mégpedig az 1Tim 2:9-10-ben, valamint az 1Pét 3:1-4 versekben” –

válaszolta Bob.

„Tulajdonképpen mi az Önök álláspontja a karácsonyi ünnepekkel kapcsolatban?” – kérdezte Dávid.

„Körülbelül az, amit az Órtorony a vasárnapra nézve elfogad – válaszolta Bob. Tudjuk, hogy mindkettő, úgy a vasárnap, mint a karácsony nem bibliai eredetű. Az Órtorony a vasárnapot illetően – nagyvonalúan – eltekint annak eredetétől és megtartja azon a napon vallásos gyülekezéseit, mint a nagy kereszténység. Következésképpen miért ne lenne ugyanaz a magatartása a karácsonnyal szemben is. De a két szokás közötti különbséget figyelembe kell venni. A karácsony méltó megünneplésével Isten törvényét nem sértik meg, míg a vasárnap megtartásával az Úr kifejezett és világos szavát vetik meg.”

„Ebben a megvilágításban az Órtorony tényleg nem következetes – jegyezte meg Brenda. Egyrészt azt tanítja, hogy a karácsony eredetével nem kell törődnünk, másrészt az ugyanabból a forrásból eredő vasárnapot a legnagyobb vallási tevékenység és gyülekezés napjává teszi.”

„És mi van a születésnapokkal?”

„Mi lehetne?” – kérdezett vissza Bob.

„A Biblia elveti a születésnapok megünneplését?” – kérdezte Dávid.

„Erről nem tudósít a Biblia – válaszolt Bob. Bár némely pogányról megemlíti, hogy születésnapjukat megünnepezték, mivel ők így tettek, azért még nem bűn e nap megünneplése. A pogányok mennyegzőket is ünnepezték. Nos, emiatt le kellene mondanunk a mennyegzőkről, csak azért, mert ők ezt teszik? Természetesen az igaz keresztény másképpen ünnepli a születésnapot és a mennyegzőt, mint a pogányok. Mi az Isten iránti hála és köszönet lelkületével tesszük, aki áldásával és vezetésével mindig velünk van.”

„És milyen magatartást kell tanúsítanom a keresztény, a nemzeti zászló üdvözlését illetően? Felálljon-e, amikor a nemzeti himnusz hangzik, vagy ha egy államfő vagy uralkodó megjelenik?” – hangzott a következő kérdés.

„Itt a tiszteletadás és hűség megnyilvánulásáról van szó. A Szentírás felszólít arra, hogy a felsőbbbséggel szemben hűséget és tiszteletet tanúsítsunk. Róm. 13:1-7. verse igen sokat mond ebben a kérdésben, éppúgy mint az 1Pét. 2:13-17, ahol még az is kifejezésre jut, hogy az ilyen magatartás Isten akaratával megegyezik.”

„De a felsőbbbség fogalmán nem emberi felsőbbbséget kell érteni – vetette közbe Dávid. Egyedül Krisztus a mi felsőbbbségünk.”

„Olvassák el az 1Pét. 2:13-17. igéket – ajánlotta Bob –, és világosan látni fogják, hogy pontosan földi hatóságokról van szó, akiknek Isten iránti szeretetből bizonyos tisztelettel adózunk”.

Mindnyájan keresték az említett Igét, Lorna pedig felolvasta: “Engedelmeskedjetez azért minden emberi rendelésnek az Úrért: akár királynak, mint felebbvalónak; Akár helytartóknak, mint a kiket ő küld a gonosztévők megbüntetésére, a jól cselekvőknek pedig dicsérésére. Mert úgy van az Isten akaratja, hogy jót cselekedvén, elnémissátok a balgatag emberek tudatlanságát; Mint szabadok, és nem mint a kikkél a szabadság a gonoszság palástja, hanem mint Istennek szolgálái. Mindenkit tiszteljetez, az atyafiúságot szeressétez; az Istent féljetez; a királyt tiszteljetez.”

„De ha a felsőbbbségek előtt felállunk, az nem az imádás jele?”

„Dehogy – mondta Bob –, csupán megvalósítjuk azt, amit a parancs megkövetel, pontosabban, megadjuk a tiszteletet annak, akit megillet. Az imádás fogalma mást jelent. Ha például egy hatósági

személy uralkodó vagy kormány magas rangú képviselője felkeresne egy adventista gyülekezetet, akkor a gyülekezet felállna, hogy üdvözölje és kifejezze tiszteletét. Ha azonban Jézus jelenne meg köztünk, akkor az egész gyülekezet térdre borulna és imádná őt.”

„Ez érthető – jegyezte meg Paul. Ezt az Igét már ifjú koromban is így értettem, amikor olvastam.”

„Meg kell mondjam – fűzte hozzá John –, hogy minél többet hallom, annál inkább meggyőződöm, hogy az adventista tanítás az amit éveken át kerestem. És most már előre örülök, hogy megkeresztelt adventista leszek.”

„Ki foglalkozik közületek azzal a gondolattal, hogy megkeresztelkedjen mama?” – kérdezte Dávid.

„Nos, itt van mindjárt édesapád és én, aztán Valmai és Mary, Gary még kissé fiatal, bár ő is szeretne megkeresztelkedni. Hogy Nanna miként dönt még nem tudom, de Klarice szintén szeretne megkeresztelkedni, ha Paul egyetért vele.”

„Én nem akarok útjába állni, csak engem hagyjatok ki egyelőre a játékból” – válaszolta Paul.

„Ami engem illet – mondta Nanna –, jól tudom, hogy ez az út, amelyen haladni akarok helyes, de nekem – az én koromban – most nehéz hirtelenjében változtatnom. Én szerettem a Társaságot. Azt is tudom, hogy a velük való végső szakítást nem tudom elkerülni. De a keresztségre csak akkor gondolok, ha itt lesz majd az ideje.”

„Nos hát, hogy áll az ügy veletek Dávid és Brenda?” – kérdezte Lorna.

„Mi is elhisszük, hogy itt az igazság – válaszolta Dávid –, de ez alkalommal semmilyen kockázatot nem vállalunk. Előbb alaposan tanulmányozni akarom az adventisták történetét és tanítását, és ha teljesen meggyőződtem akkor igyekszem a munkámat úgy rendezni, hogy a szombatot megtarthassam. Bár ez azt jelenti, hogy egyszerű munkásként a reggeli műszakban kell dolgoznom, s csak fele annyi fizetésem lesz. De ez nem játszik szerepet, azt magamra vállalom.”

Lorna igen boldog volt, hiszen amit most átélt, felülmúlta minden álmát. Az a remény, hogy a közeljövőben férjét, anyját és gyermekeit egy hitben láthatja egyesülni, naponként szebbnek és drágábbnak látszott előtte.

14

Krisztusban megkeresztelve

A tél elmúlt. A reketye aranypompában hirdette a tavasz eljöttöt. Stevens John kocsiját vezette – egész családjával – az idő közben megszokott Bozót utcán át a kis adventista kápolnához.

A mai napot sohasem felejtik el, azt a napot amelyen Jézus Krisztust, mint Istenüket és Megváltójukat elfogadták. Lorna gondolatai visszazálltak arra a forró nyári reggelre, amikor Klarice kocsijával az Eukaliptusz, farmra jött és bejelentette, hogy adventista akar lenni. Azóta

sok minden történt, és idő közben világosan felismerte, hogy az Úr keze volt az, amely lépésről lépésre vezette őket igazságának megismerésében.

A tanulmányok hónapja alatt ismeretük mindinkább gyarapodott. Az egész család új tapasztalatot nyert, amely gazdagította életüket és ezenfelül megtalálták a bűneiket megbocsátó személyes Megváltójukat. A kis gyülekezet ma a menny különös áldásában részesül. Az öt keresztelendő jelölt tiszta fehérben foglalt helyet az első sorban. Mögöttük Brenda, Dávid, Paul és Nanna. Az öreg hölgy Garyval együtt a gyerekekre is vigyázott.

A pódium ünnepélyes virágdíszben állott. Bob prédikációja kiindulópontjaul a Gal. 3:27_verseit választotta: 'Mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztetek fel. Beszédében megmagyarázta a keresztség fontosságát és az alámerítkezés, illetve újjászületés jelentőségét.

Anderson Betty avatási éneket énekelt, s miközben az orgona halkán szól, John és Lorna a medencébe léptek. Immár nemcsak azt tudták, hogy mit jelent Krisztusban megkeresztelkedni, hanem azt is megtapasztalták, mit jelent Krisztust felöltözni.

Keresztségük után Lorna felkereste a környezetükben levő összes szomszédait és elbeszélte nekik, milyen hatalmas változás történt életükben. És miután már 18 éven át terjesztette az Órtorony tanait és iratait, sőt követőkre is talált, most nem volt könnyű beismerni, hogy tévedett. Mégis összeszedte minden bátorságát, mert érezte, hogy erre hivatott. Imádkozott, hogy az Úr ne csak a szükséges erővel ajándékozza meg, hanem adjon megértő embereket is, akikkel az igazságot és annak áldásait közölni tudja. S valóban, Bob a következő év végén 23 embert keresztelhetett meg, voltak köztük néhányan, akiknek megmentésén Lorna is erőteljesen fáradozott.

A keresztség után még hónapokon át folytatta Bob Dáviddal és Brendával a tanulást. Dávid alaposan tanulmányozta az advent közösség történelmét és a prófécia magyarázatát. Végül arra az eredményre jutott, hogy olyan mozgalommal ismerkedett meg, amelyet Isten vezet és amely erőteljesen fejlődik, sőt fennállása óta tanításai világosak és szilárdak maradtak. Ezzel ellentétben felismerte az Órtorony Társaság tévedéseit. Az általa nagy érdeklődéssel olvasott könyvek közül különösen lebilincselte E.G.White: „Nagy küzdelem” című könyve, amelyet több mint 70 évvel ezelőtt írt. Mélyen meghatotta az a tény, hogy e mű állításait azóta sem kellett megváltoztatni, és hogy a vallásos világban történő jövőbeni fejlődéseket, amelyek ma teljesebben, már akkor megjövedöltek. Amikor ezt a könyvet az Órtorony régi könyveivel összehasonlította, nem maradt több kétsége afelől, hogy az adventizmust Isten választotta az Ő igazságának csatornájává ebben az utolsó időben.

Végül elérkezett a nap, amikor elhatározta, hogy tovább lép, s új ismereteit tettekre változtatja. Elhatározását Brenda örömmel vette tudomásul. Megígérte neki, hogy vele halad az úton még akkor is, ha kevesebb bevétellel és nehézségekkel kell számolniuk. Amikor Dávid bejelentette szándékát a vállalat vezetőjének, miszerint ő Hetednapos Adventista lesz s hogy ezután a péntek estéken és szombatokon szeretne szabad lenni, gúnyolták és kicsúfolták. Sőt ezen felül meghívták a különböző egyházak napjait és laikus prédikátorait, hogy lebeszéljék őt a szombat esztelenségéről, de az ilyen értekezletekre Dávid magával vitte Bibliáját és elhallgattatta ezeket az embereket.

Nagyon jó állása volt a gyárban. Mivel megbízható ember volt, felettese mindent megkísérelt, hogy a szombatot szabadnapként megadhassa és továbbra is a helyén maradjon. Ez azonban ütközött a gyári szokásokkal. Így aztán munkaadója csak a nappali műszakba helyezhette segédmunkásként, ahol az iskolai tanulmányukat éppen befejező fiatal munkásokkal kevesebb fizetésért kellett dolgoznia.

Amikor később visszatekintett e nehéz időkre meggyőződött, hogy Isten ezeket a próbákat egészen meghatározott célból engedte meg. Eddig azon a véleményen volt, hogy csak Jehova tanúinak kell hitükért szenvedniük és áldozatot hozniuk. Most ezt, mint adventista jobban átérezte.

Egy napon meglátogatta őt otthonában a tanúk gyülekezetének három vezető embere, közülük az egyik annak idején vele együtt tanult és keresztelkedett. Nagyon komolyan és nyomatékosan hozták elő azt a kérésüket, hogy változtasson szándékán, legyen tudatában annak, hogy nemcsak magát, hanem családját is romlásba sodorja. Dávid elővette Bibliáját, amelyben jónéhány Bobnak feltett kérdés válaszait és saját észrevételeit feljegyezte, majd látogatóinak kérdéseket tett fel.

„Ha ti valóban az igazsággal rendelkeztek, akkor válaszoljatok kérdéseimre.” Mivel képtelenek voltak a válaszadásra, kedvtelenül eltávoztak anélkül, hogy figyelmeztették volna a kizárására, ha az adventistáknál megkeresztelkedik.

Dávid nagyon csodálkozott, amikor 14 nappal később ismét látogatókat kapott az Órtoronytól. Ezúttal a gyülekezeti szolga jött a területi vezető kíséretében, aki a körzet fő felelőse volt. Dávid nem engedte magát befolyásolni tőlük. Bizalommal nyitotta fel Bibliáját és bizonyágot tett új hitéről. Ők azonban nem bocsátkoztak hosszú vitába vele, hanem még egyszer figyelmeztették, hogy térjen vissza haladéktalanul az Órtorony Társasághoz, különben ki lesz zárva soraikból. Akkor a gyülekezet egyetlen tagja sem beszél majd vele.

Dávid bátran válaszolt: „Ezt sajnálnám, de most már tudom, hogy az Órtorony nem képviseli az igazságot. Én már nem tudok változtatni és közétek visszatérni. De a jövőben Jehova minden tanújával, akivel találkozom, közölni fogom az igazságot, amely annyira értékes számomra.”

Pontosan 15 hónapra rá, hogy Bob először járt Dávidnál és Brendánál, elérkezett a házaspár keresztsége. Nanna is kész volt vállalni ezt a lépést.

Egy napon, amikor Bob ismét meglátogatta az Eukaliptusz farmot, John azt mondta: „Már jó ideje, hogy az adventközösségben vagyunk, de amikor visszatekintek, az egész dologban csak egyel sajnálok és fájlalok.” „És mi az?” – kérdezte Bob.

„Az, hogy nem tudtunk már korábban erről a gyülekezetről – jelentette ki nyomatékosan John. Valmai most az adventisták szemináriumában tanul, majd Mary következik, s aztán Gary... Valóban jó lett volna, ha korábban ismerjük mindezt, mert akkor Dávid és Klarice is részesülhetett volna az adventiskolák adta örömeiben.”

„Nézz csak ide! – és Lorna egy levelet húzott ki a borítékból s átadta Bobnak. Erre az okmányra vártunk több mint 12 hónapja.”

„Mi ez?” – kérdezte kíváncsian Bob.

„Az Órtorony Társaságból való kizárásunk írásbeli igazolása. Aláírói a gyülekezeti szolga, helyettese, valamint a biblia-tanulmányok vezetője. Kizárásunk okául ezt írták: ‘Megszegtük eskünket, amellyel elköteleztük magunkat, hogy Jehovát hű tanúként szolgáljuk.’ Amikor én Jehova tanúja lettem, valóban megfogadtam, hogy csak Neki szolgálok, és az igazsághoz hű leszek. Most is – úgy, mint régen – az a véleményem, hogy a fogadalom él és nem törtem meg. Továbbra is hű akarok lenni az. Úrhoz és engedelmes az Ő igazságához. Jehova törvényeit meg akarom tartani, és az én Urannak és Megváltómnak tiszta szívből akarok szolgálni. Ez az oka annak, amiért elhagytam az Órtorony Társaságot, mivel nem tanítottak helyesen. Én is úgy érzek, mint John, sajnálom hogy ezt az

utat nem ismertem meg már korábban. De köszönöm Istennek, hogy mégis a nagy adventcsaládba hozott. Hiszem, hogy tapasztalatom másoknak is áldására lesz, ha az igazság valódi csatornáját és a helyes választ keresik e tekintetben, hogy az Órtorony-e az igazság csatornája, vagy más gyülekezetben kell azt keresni.”

15

Sok nap múlva

Harminc évnél is több telt el, amióta az ebben a könyvben leírt tapasztalatok megtörténtek. A Betty és Norm birtokában álló Eukaliptusz tanyát és a szomszédos farmot, már régen eladták. A nyugdíjba vonulás után a két család újra találkozott ugyanabban az Adventista gyülekezetben. Az évekkel korábban kötött barátság kellemes emlékeit idézték fel, miközben arról az útról beszéltek, amelyen az évek során az Úr vezetését és áldását tapasztalták.

Dávid és Brenda még mindig nagyon aktív Adventista. Dávid éveken keresztül fontos és felelősségteljes szolgálatokat töltött be a gyülekezetben, az első gyülekezeti vén szolgálatát is. Miután Adventista lett, továbbá is gondokkal küzdött abban a gyárban, ahol váltásban dolgozott. Nemsokára egy másik munkahelyet ajánltak neki egy pékségben, ahol nem dolgoztak szombaton. Elfogadta, és az volt a meggyőződése, hogy az Úr vezeti őt. Innen támadt gondolata, hogy saját pékséget nyisson, ami jó jövedelmet biztosított neki és Brendának, és öt gyermeküket is eltarthatták belőle.

Amikor elhagyta a gyárat, munkatársai keserűen csúfolták. Azonban nemsokára irigyelni kezdték Dávidot. Röviddel azután egy gazdasági válság érte az országot, és azt a gyárat eladták. Ők munkanélküliek lettek, de Dávid üzlete virágzott. Dávid hitte, hogy az Úr áldásnál is többet adott, és meg is fizette hűségéért.

Az évek folyamán Bob Watson mindannyiukat meglátogatta és tartotta velük a kapcsolatot. 1982. január 23-án összejövetelt szerveztek abban a kis falusi gyülekezetben, ahol ez az egész történet elkezdődött. A gyülekezet zsúfolásig megtelt. Bob Watson délelőtti prédikációja idején Lorna és John az első sorban ült. Betty Anderson énekelt, mint évekkel korábban, Lorna és John keresztségekor is tette. Délután tapasztalatokat meséltek, olyan eseményeket, amelyek az elmúlt időben történtek – azoknak többségét belefoglaltam e könyvbe.

Lornát mélyen meghatotta ez az alkalom: oly sokan vették őt körül - családtagok és barátok -, akik vele együtt elhagyták az „Órtorony” tanításait, hogy elfogadják Jézust személyes Megváltónak és azért, hogy a Biblia igazságait kövessék. Amint őket nézte, azon tűnődött, hogy mi történt volna, ha nem döntöttek volna akkor? Arra az ezer meg ezer hűséges Jehova Tanúra gondolt, akikkel elhitették, hogy 1975-ben jön le a vég. Amikor ez

a dátum is az Órtorony Társulat egy újabb hamis prófécijának bizonyult, az őszinte tanúk ezrei csalódva és reményt veszítve hagyták el a Társulatot. A legtöbben azt hitték, hogy nem létezik más olyan szervezet, amihez csatlakozhatnak, ahol megtalálhatnák a Biblia igazságait és boldogságot éreznének az Úr szolgálatában. Lorna megértette, hogy ez velük is megtörténhetett volna. Mély hálával és dicsérettel köszönte meg Istennek az Ő csodálatos szeretetét és vezetését. Az Adventista Egyházban örömet, békét és mindenekelőtt megváltást találtak.

1990. december 29-én Lorna és John 60-ik házassági évfordulójukat ünnepelték. Bob Watson újból eljött erre az alkalomra. Azon a szombat reggelen Betty Anderson játszott az orgonán és Bob prédikált. Lorna egy toloszékben ült John széke mellett. Nagyon boldog alkalom volt az, de számára az utolsó, amikor együtt voltak a gyülekezetben.

Mielőtt Bob hazatért volna otthonába, Ausztrália egyik távoli helységébe, meglátogatta Lornát. Mindketten tudták, hogy ebben az életben utoljára látják egymást. Mindennek ellenére Lorna hangja és hite erős volt, mint mindig. Ragyogó arccal beszélt a Megváltójával való személyes szeretetkapcsolatáról. Olyan kapcsolat volt ez, amely az évek múlásával egyre jobban szépült.

Bob elmondta neki, hogy történetét több mint 300.000 példányban nyomtatták ki különböző nyelveken, az egész világon, és ezrével vezetett embereket az Igazság megtalálására. „Az egész millenniumra szükséged lesz, hogy találkozz mindenikkel!” mosolygott Bob.

Lorna bólintva válaszolt: „Nehezen tudom elhinni, hogy szerény tapasztalatomat az Úr ily terjedelemben használta fel. Mély hálát érzek iránta azért, mert kegyelmesen megszabadított az Órtorony Társulat tévedéseitől, és mert az Ő csodálatos igazságához vezetett.”

Néhány héttel később az orvos megmondta Lornának, hogy élete gyorsan közeledik végéhez. Még azon az éjszakán beutalták a kórházba. Másnap reggelre a család mindenik tagja megérkezett az ágya mellé. Lorna érthető hangon beszélt szeretteihez, külön-külön biztatva őket, hogy maradjanak hűségesek és legyenek készek találkozni vele a feltámadás reggelén, amikor Krisztus visszatér.

Utolsó bizonyosságtevése azonos volt a Pál apostoléval, aki ezt mondja: „*Ama nemes harczot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam: Végezetre eltétetett nékem az igazság koronája, melyet megad nékem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nékem pedig, hanem mindazoknak is, a kik vágyva várják az ő megjelenését.*” (2Tim. 4:7-8).

Ugyanakkor arra is vágyott, hogy „ama napon” mindazokkal találkozzon, akik küzdöttek és megtalálták a választ e kérdésre: „Az Órtorony Isten igazságának csatornája-e?”.

HITALAPELVEK

A Hetednapi Adventista Egyház alapvető hitelvei

A hitelvi összefoglalót azokért mellékeljük e könyvhöz, akik a Bibliát tartják hitük egyedüli alapjának mivel megértették, hogy „eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói lélekben és igazságban imádják Istent” (*Jn. 4.23-24*) és „küzdenek a hitért, amely egyszer s mindenkorra a szentekre bízott” (*Júd. 1.3*).

1. A Szentírás

A Szentírás - az Ó- és Újtestamentum - Isten írott szava. Ő ihlette szent embereit, akik elmondták és leírták azt, amire a Szentlélek indította őket. Isten mindent közölt az emberrel Igéjében, ami a megváltáshoz szükséges. A Szentírás Isten akaratának tévedhetetlen kinyilatkoztatása. Ez a jellem mértékadója, a tapasztalatok próbája, a hitelvek mérvadó kinyilatkoztatása és Isten történelmi cselekedeteinek megbízható forrása. (*2Pt 1:20–21; 2Tim 3:16–17; Zsolt 119:105; Péld 30:5–6; Ésa 8:20; Jn 17:17; 1Thessz 2:13; Zsid 4:12*)

2. A Szentháromság

Egy az Isten, az Atya, a Fiú és a Szentlélek, a három örökkévaló személy egysége. Isten halhatatlan, mindenható, mindent tudó, mindenek fölött való és mindig jelenlevő. Önkinyilatkoztatásából tudjuk, hogy végtelen és meghaladja az emberi felfogóképességet. Örökké méltó az imádatra, csodálatára és minden teremtmény szolgálatára. (*5Móz 6:4; Mt 28:19; 2Kor 13:14; Ef 4:4–6; 1Pt 1:2; 1Tim 1:17; Jel 14:7*)

3. Az Atya

Isten, az örökkévaló Atya a Teremtő, a Forrás, a Megtartó és Úr minden teremtmény fölött. Igazságos és szent, irgalmas és könyörületes, késedelmes a haragra, bővölködik állhatatos szeretetben és hűségben. A Fiúban és a Szentlélekben meglévő tulajdonságok és erők szintén az Atya kinyilatkoztatásai. (*1Móz 1:1; Jel 4:11; 1Kor 15:28; Jn 3:16; 1Jn 4:8; 1Tim 1:17; 2Móz 34:6–7; Jn 14:9*)

4. A Fiú

Isten, örökkévaló Fiú, Jézus Krisztusban öltött testet. Ő általa teremtett minden, benne lett nyilvánvalóvá Isten jelleme, általa teljesedett az emberiség megváltása és Ő ítéli meg a földet. Az örökké igaz Isten igaz emberré lett Jézus Krisztusban. A Szentlélek által fogantatott és Szűz Máriától született. Emberként élt, mint ember megkísértetett, de tökéletes megtestesítője volt Isten igazságosságának és szeretetének. Csodái által kinyilatkoztatta Isten hatalmát, és bizonyította, hogy Ő a megígért Messiás. Bűneinkért önként vállalta

helyettünk a szenvedést és a kereszthalált; feltámadt a halálból és felment a mennybe, hogy közbenjárjon értünk a mennyei szentélyben. Népe végleges megszabadításáért újra eljön dicsőségben, és mindent újjátesz. (*Jn 1:1–3,14; Kol 1:15–19; Jn 10:30; 14:9; Róm 6:23; 2Kor 5:17–21; Jn 5:22; Lk 1:35; Fil 2:5–11; Zsid 2:9–18; 1Kor 15:3–4; Zsid 8:1–2; Jn 14:1–3*)

5. A Szentlélek

Isten, örökkévaló Lélek, együttműködött az Atyával és a Fiúval a teremtésben, a testetöltésben és a megváltásban. Ő ihlette a Szentírás íróit, Ő töltötte be Krisztus életét erővel, Ő vonzza és győzi meg az embereket, Ő újítja meg és formálja Isten képére azokat, akik engedelmeskednek. Azért küldte el az Atya és a Fiú, hogy mindig gyermekeivel legyen; az egyháznak lelki ajándékokat adjon és Krisztus bizonyoságtévő szolgálatára képesítsen; és a Szentírással összhangban minden igazságra elvezessen. (*1Móz 1:1–2; Lk 1:35; 4:18; ApCsel 10:38; 2Pt 1:21; 2Kor 3:18; Ef 4:11–12; ApCsel 1:8; Jn 14:16–18,26; 15:26–27; 16:7–13*)

6. A teremtés

Isten mindenek Teremtője. Teremtő munkájának hiteles történetét a Szentírás nyilatkoztatta ki. Hat nap alatt alkotta az Úr „a mennyet és a földet”, valamint minden földi élőlényt és az első hét hetedik napján megpihent. Befejezett teremtő munkájának állandó emlékezetéül megalapította a szombatot. Az első emberpár mint a teremtés koronája Isten képére és hasonlatosságára teremtett. Nekik adatott a föld és az azon lévő minden teremtmény feletti felelősségteljes uralom, mivel Isten gondjukra bízta, hogy vigyázzanak arra. Amikor a teremtés befejeződött, Isten dicsősége kijelentette: „Imé igen jó”. (*1Móz 1:2; 2Móz 20:8–11; Zsolt 19:1–7; 33:6–9; 104; Zsid 11:3*)

7. Az ember természete

Az első emberpár Isten képmására lett teremtve egyéniséggel, hatalommal és szabadsággal, hogy gondolkodjon és cselekedjen. Bár teremtett szabad lény, a test, a lélek és a szellem oszthatatlan egysége, mégis Istentől függ az élete. Amikor ősszüleink nem engedelmeskedtek Istennek, megtagadták Istentől való függőségüket és elveszítették Istentől kapott kiváltságukat. Isten képmása összetört bennük, és a halál alattvalóivá lettek. Utódaik ezt a megromlott természetet és annak következményeit öröklik. Gyengeségekkel és bűnös hajlamokkal születnek. De Isten megbékéltette magával a földet Krisztusban, és Szentlelke által a bűnbánó halandó emberben helyreállítja Alkotója képmását. Isten dicsőségére lettek teremtve, és azért hivattak el, hogy szeressék Őt és egymást, és viseljene gondot környezetükre. (*1Móz 1:26–28; 2:7; Zsolt 8:4–8; ApCsel 17:24–28; 1Móz 3; Zsolt 51:5; Róm 5:12–17; 2Kor 5:19–20; Zsolt 51:10; 1Jn 4:7–8,11,20; 1Móz 2:15*)

8. A nagy küzdelem

Az egész emberiség belebonyolódott az Isten és Sátán közötti nagy küzdelembe, ami Isten jelleme, törvénye és a világmindenség fölötti uralom kérdése körül forog. A harc a mennyben kezdődött, amikor egy szabad akarátú teremtett lény önmagát felmagasztalva Isten ellenségévé, Sátánná vált, és az angyalok egy részét is fellázította. E világba is behozta

a lázadás szellemét, amikor Ádámot és Évát bűnre vitte. Az ember bűne azt eredményezte, hogy az emberiség elvesztette istenképűségét, a teremtett világ rendje felbomlott, és a föld a vízőzön idején elpusztult. E világ az egyetemes küzdelem színtere lett, amit az egész univerzum figyelemmel kísér. De Isten szeretete végül is igazolódik. Krisztus, hogy segítse népét a harcban, elküldi Szentlelkét és a jó angyalokat, hogy az üdvösség útján vezessék, védelmezzék és oltalmazzák őket. *(Jel 12:4–9; Ésa 14:12–14; Ez 28:12–18; 1Móz 3; Zsid 1:14; Róm 1:19–32; 5:12–21; 8:19–22; 1Móz 6–8; 1Kor 4:9; 2Pt 3:6)*

9. Krisztus élete, halála és feltámadása

Krisztus élete - mely Isten akarata iránti tökéletes engedelmesség volt -, szenvedése, halála és feltámadása által gondoskodott Isten az emberi bűn engesztelésének egyetlen eszközéről úgy, hogy akik elfogadják ezt az áldozatot, azoknak örök életük lehet, és az egész teremtett világ jobban megértheti a Teremtő örökkévaló szeretetét. Ez a tökéletes engesztelés igazolja Isten szent törvényének igazságosságát és könyörülő jellemét, mert mindkettő elítéli bűneinket, de gondoskodik a megbocsátásról. Krisztus halála helyettesítő és engesztelő, megbékéltető és átalakító. Krisztus feltámadása Istennek a gonosz erők feletti diadalát hirdeti. Azoknak, akik a megváltást elfogadják, végső győzelmet biztosít a bűn és a halál felett. Nyilvánvalóvá teszi Jézus Krisztus hatalmát, aki előtt mennyen és földön minden térd meghajol. *(Jn 3:16; Ésa 53; 1Pt 2:21–22; 1Kor 15:3–4,20–22; 2Kor 5:14–15,19–21; Róm 1:4; 3:25; 4:25; 8:3–4; 1Jn 2:2; 4:10; Kol 2:15; Fil 2:6–11)*

10. A megváltás élménye

Isten végtelen szeretetéből és kegyelméből Krisztust, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy Isten igazsága legyen Ő benne. A Szentlélek vezetésével felismerjük nyomorúságunkat, bűnösségünket, megbánjuk vétkeinket és gyakoroljuk hitünket Jézusban, mint Úrban és Krisztusban, helyettesben és példaképben. Ez az üdvösséget adó hit az Ige isteni hatalmát váltja valóra és ez Isten kegyelmének ajándéka. Krisztus által megigazultak vagyunk, Isten fiaivá és leányaivá fogadott, és megszabadultunk a bűn uralma alól. A Lélek által újjászületünk és megszentelődünk. A Lélek megújítja elménket, beírja Isten szeretet-törvényét szívünkbe, és erőt ad a szent életre. Benne maradva az isteni természet részesei leszünk, és miénk a megváltás bizonyossága most és az ítéletkor. *(2Kor 5:17–21; Jn 3:16; Gal 1:4; 4:4–7; Tit 3:3–7; Jn 16:8; Gal 3:13–14; 1Pt 2: 21–22; Róm 10:17; Lk 17:5; Mk 9:23–24; Ef 2:5–10; Róm 3:21–26; Kol 1:13–14; Róm 8:14–17; Gal 3:26; Jn 3:3–8; 1Pt 1:23; Róm 12:2; Zsid 8:7–12; Ez 36:25–7; 2Pt 1:3–4; Róm 8:1–4; 5:6–10)*

11. Növekedés Krisztusban

Jézus kereszthalála által győzedelmeskedett a gonosz erői felett. Ő, aki földi szolgálata során legyőzte a démoni lelkeket, megtörte hatalmukat és biztossá tette végső megsemmisülésüket. Jézus győzelme nekünk is győzelmet ad a gonosz erők felett, amelyek még most is arra törekszenek, hogy irányítsanak minket, miközben Vele járunk békességben, örömben és szeretetének bizonyosságában. Most már a Szentlélek lakozik bennünk és felhatalmaz minket. Jézus, mint Megváltónk és Urunk mellett szüntelen elkötelezve, szabaddá tettünk múltbeli tetteink terhétől. Többé már nem a sötétségben

élünk, félve a gonosz erőktől, a tudatlanságtól és korábbi életünk értelmetlen voltától. Ebben az új szabadságban, amit Jézusban nyertünk, arra hívtunk el, hogy növekedjünk az Ő jellemének hasonlatosságában azáltal, hogy naponta ápoljuk a Vele való bensőséges kapcsolatunkat az imádság és az Ige tanulmányozása által, elmélkedve tanításai és az Ő gondviselése felett, valamint az Őt dicsőítő éneklés, a közös istentisztelet, és az egyház missziójában való közreműködésünk által. Miközben a körülöttünk lévőket szerető szolgálatára szenteljük magunkat, és bizonyosságot teszünk az Ő megváltói munkájáról, Szentlelke általi állandó jelenlétével minden percünket és minden feladatunkat lelki tapasztalattá alakítja át. *(Zsolt 1:1–2; 23:4; 77:12–13; Kol 1:13–14; 2:6, 14–15; Lk 10:17–20; Ef 5:19–20; 6:12–18; 1Thessz 5:23; 2Pt 2:9; 3:18; 2Kor 3:17–18; Fil 3:7–14; 1Thessz 5:16–18; Mt 20:25–28; Jn 20:21; Gal 5:22–25; Róm 8:38–39; 1Jn 4:4; Zsid 10:25)*

12. Az Egyház

Az Egyház a hívők közössége, akik Jézus Krisztust Uruknek és Megváltójuknak vallják. Az Ótestamentum korában élő nép lelki utódaiként Isten minket is a világból hívott ki. Imádkozásra, a közösségvállalásra, az Ige meghallására, az úrvacsora ünneplésére, az egész emberiség szolgálatára és az evangélium egész világon való hirdetésére léptünk közösségre egymással. Az egyház megbízatását Krisztustól - a testet öltött Igétől - és a Szentírásból - az írott Igéből - kapta. Az egyház Isten családja: Ő általa elfogadott gyermekek, akik a megújított szövetség szerint élnek. Az egyház Krisztus teste, a hit közössége, amelynek maga Krisztus a feje. Az egyház a menyasszony, akiért Krisztus meghalt, hogy megtisztítsa és megszentelje. Diadalmas visszatértekor dicsőséges egyházat állít maga elé, minden korok hűségeseit, vérén megváltottakat, akiknél nincs szeplő vagy sömörögzés, hanem szentek és feddhetetlenek. *(1Móz 12:3; ApCsel 7:38; Ef 4:11–15; 3:8–11; Mt 28:19–20; 16:13–20; 18:18; Ef 2:19–22; 1:22–23; 5:23–27; Kol 1:17–18)*

13. A maradék és küldetése

Az egyetemes egyházat azok alkotják, akik őszintén hisznek Krisztusban; de az utolsó időkben, az általános hitehagyás idejében maradékot hív el, hogy megtartsa Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Ez a maradék hirdeti az ítélet órájának elérkezését, a Krisztus általi megváltást és Krisztus második eljövételének közelségét. A Jelenések könyve 14. fejezetében a három angyal jelképezi ezt az üzenetet, amely egybeesik a mennyben folyó ítélettel, a földön pedig bűnbánatot és megújulást eredményez. Minden hívőnek szól a meghívás, hogy személyesen vegyen részt az evangélium világszéles hirdetésében. *(Jel 12:17; 14:6–12; 18:1–4; 2Kor 5:10; Júd 3:14; 1Pt 1:16–19; 2Pt 3:10–14; Jel 21:1–14)*

14. Krisztus testének egysége

Az egyház egy test sok taggal, kihívva minden nemzetből, ágazatból, nyelvből és népből. Krisztusban új teremtés vagyunk. Az egyházat nem oszthatja meg faji, kulturális, műveltségbeli és nemzetiségi, valamint alacsony és magasabb rendű, szegény és gazdag, férfi és nő szerinti megkülönböztetés. Krisztusban mindannyian egyenlők vagyunk, akiket Vele és egymással egy Lélek tart közösségben. Azért vagyunk, hogy részrehajlás és fenntartás nélkül szolgáljunk és szolgáljanak nekünk. A Szentíráson keresztül - amelyben

Jézus Krisztus önmagát nyilatkoztatta ki - mindannyian ugyanannak a hitnek és reménységnek vagyunk részesei, és ezt biznyságul hirdetjük mindeneknek. Ennek az egységnek a forrása a Szentháromság egylényegűségében van, aki gyermekének fogadott minket. *(Róm 12:4-5; 1Kor 12:12-14; Mt 28:19-20; Zsolt 133:1; 2Kor 5:16-17; ApCsel 17:26-27; Gal 3:27-29; Kol 3:10-15; Ef 4:14-16; 4:1-6; Jn 17:20-23)*

15. A keresztség

A keresztség által megvalljuk Jézus Krisztus halálába és feltámadásába vetett hitünket, és biznyságot teszünk arról, hogy meghaltunk a bűnnek és új életben akarunk járni. Így elismerjük Krisztust Urunknak és Megváltónknak, népe leszünk és egyháza tagjaiként fogad be minket. A keresztség Krisztussal való szövetségünknek, bűneink bocsánatának és a Szentlélek elnyerésének jelképe. Vízben alámerítkezéssel történik. Feltétele a Jézusban való hit megvallása és a bűnbánat bizonyossága. A Szentírás tanulmányozása és tanításainak elfogadása után következik a keresztség. *(Róm 6:1-6; Kol 2:12-13; ApCsel 16:30-33; 22:16; 2:38; Mt 28:19-20)*

16. Az úrvacsora

Az úrvacsora Jézus testének és vérének jelképeiben való részesedés, mely kifejezi Urunkba és Megváltónkba vetett hitünket. Az úrvacsora tapasztalatában Krisztus jelen van, hogy találkozzon népével és erősítse őket. Amikor részt veszünk benne, örömmel hirdetjük az Úr halálát, amíg visszajön. Az úrvacsorára való felkészülés magába foglalja az önvizsgálatot, bűnbánatot és megbánást. A Mester elrendelte a lábmosás szolgálatát, hogy rámutasson a megújult megtisztulásra: fejezzük ki készségünket egymás szolgálatára keresztényi alázatossággal és szeretetben egyesítsük szívünket! Minden hívő keresztény részesülhet úrvacsorában. *(1Kor 10:16-17; 11:23-30; Mt 26:17-30; Jel 3:20; Jn 6:48-63; Jn 13:1-17)*

17. Lelki ajándékok és szolgálatok

Egyháza tagjainak Isten minden korban lelki ajándékokat adományozott, amelyeket szeretet-szolgálatban az egyház és az egész emberiség javára kellett felhasználniuk. A Szentlélek tevékenysége általi ajándék - aki úgy adja minden tagnak, amint akarja - biztosítja azokat a képességeket és szolgálatokat, amelyek az egyház Isten által rendelt küldetésének betöltéséhez szükségesek. A Szentírás szerint ezek az ajándékok a következő szolgálatokat foglalják magukba: hit, gyógyítás, prófétálás, igehirdetés, tanítás, irányítás, megbékéltetés, könyörületeség, önfeláldozó szolgálat, jótékonyosság gyakorlása az emberek segítségére és bátorítására. Néhány tagot Isten elhívott és Lelke felruházott olyan tevékenységre, amit az egyház a lelkészi, evangélikatori, apostoli és tanítói szolgálatként ismer el. Céljuk, a tagok felkészítése a szolgálatra, az egyház lelki érettség fokára emelése, hitben és istenismeretben való ápolása. Ha a tagok, mint Isten sokféle kegyelmének hűséges sáfárai alkalmazzák a lelki ajándékokat, akkor az egyház védett a hamis tantételek romboló befolyásától, fejlődik, Istentől gyarapodik hitben, szeretetben épül fel. *(Róm 12:4-8; 1Kor 12:9-11,27-28; Ef 4:8,11-16; ApCsel 6:1-7; 1Tim 2:1-3; 1Pt 4:10-11)*

18. A prófétaság ajándéka

A prófétaság a Szentlélek egyik ajándéka. Ez az ajándék a maradék egyház ismertetőjele,

ami Ellen Gould White szolgálatában nyilvánult meg. Mivel Isten hírnöke, írásai az igazság állandó, irányadó forrásai, amelyek az egyházat vigasztalják, vezetik, tanítják és eligazítják. Nyilvánvalóvá teszik, hogy a Biblia az a zsinórmérték, amellyel minden tanítást és tapasztalatot meg kell vizsgálni. (*Jóel 2:28-29; ApCsel 2:14-21; Zsid 1:1-3; Jel 12:17; 19:10*)

19. Isten törvénye

Isten törvényének nagy alapelveit a Tízparancsolat foglalja össze és Krisztus élete is ezt szemlélteti. A Tízparancsolat Isten szeretetét, akaratát fejezi ki és meghatározza az ember magatartását és kapcsolatait. Ez minden korban, minden emberre kötelező. Ez a törvény Isten és népe közötti szövetség alapja, és Isten ítéletében zsinórmérték. A Szentlélek munkája által rámutat a bűnre, és vágyat ébreszt a Megváltó után. A megváltás nem cselekedetekből, hanem kegyelemből van, és a kegyelem gyümölcse a Tízparancsolat betartása. Az engedelmisség fejleszti a keresztyén jellemet és boldogságot ad. Ez bizonyítja az Úr iránti szeretetet és embertársaink iránti aggodalmunkat. Az engedelmes hit Krisztus élet-átalakító hatalmát mutatja be, és így erősíti a keresztyén bizonyágtételét. (*2Móz 20:1-17; Zsolt 40:7-8; Mt 22:36-40; 5Móz 28:1-14; Zsid 8:8-10; Jn 16:7-10; 1Jn 5:3; Róm 8:3-4; Ef 2:8-10; Zsolt 19:7-14; Mt 5:17-20*)

20. A Szombat

A jóságos Teremtő a teremtés hat napja után a hetedik napon megpihent, és a szombatot minden ember számára a teremtés emlékévé rendelte. Isten megmásíthatatlan törvényének negyedik parancsolata Jézus, a szombat Ura tanításával és gyakorlatával összhangban megkívánja a hetedik napi szombatnak, mint a nyugalom, az imádkozás, és szolgálat napjának megtartását. A szombat az Istennel és egymással való bensőséges kapcsolat napja. Ez a Krisztusban történt megváltás jelképe, megszentelődésünk jele, hűségünk záloga és Isten eljövendő örök országának előíze. A szombat Isten és népe közötti örök szövetség állandó jele. E szent időszak estétől estéig, naplementétől naplementéig tartó örömteli megtartása Isten teremtő és megváltó munkájának ünneplése. (*1Móz 2:1-3; 2Móz 20:8-11; Lk 4:16; Ésa 56:5-6; 58:13-14; Mt 12:1-12; 2Móz 31:13-17; Ez 20:12,20; 5Móz 5:12-15; Zsid 4:1-11; 3Móz 23:32; Mk 1:32*)

21. A sáfárság

Isten sáfárai vagyunk: időt és alkalmat, képességet és javakat, a föld áldásait és forrásait ránk bízta. Felelősséggel tartozunk neki ezek helyes felhasználásáért. Isten tulajdonjogát a néki és embertársainknak való hűséges szolgálattal, az evangélium hirdetéséért és egyháza fenntartásáért és növekedéséért való tizedfizetéssel és adakozással ismerjük el. A sáfárság kiváltság, amit azért adott Isten, hogy szeretettel munkálkodjunk embertársainkért, és győzedelmeskedjünk az önzés és a kapzsiság felett. A sáfár örül azoknak az áldásoknak, amelyeket hűsége eredményeként mások nyernek. (*1Móz 1:26-28; 2:15; 1Krón 29:14; Agg 1:3-11; Mal 3:8-12; 1Kor 9:9-14; Róm 15:26-27; Mt 23:23*)

22. Keresztyén magatartás

Isten azért hívott el minket, hogy istenfélő emberekhez méltóan a mennyei alapelvekkel

összhangban gondolkozzunk, érezzünk és cselekedjünk. Hogy a Lélek kialakíthassa bennünk Urunk jellemét csak olyan dologgal foglalkozunk, ami krisztusi tisztaságot, egészséget és örömet ad életünkben. Ez azt jelenti, hogy szórakozásunk és társasági életünk a keresztyéni ízlés és szépség legmagasabb fokán legyen. Figyelembe véve a kulturális különbségeket, öltözetünk egyszerű, szerény, ízléses és takaros legyen, azokhoz méltó, akiknek igazi szépsége nem külső ékességből, hanem a nemes, csendes lélek hervadhatatlan ékességében áll. Ez azt is jelenti, mivel testünk a Szentlélek temploma, értelmesen kell gondot viselni róla. A megfelelő gyakorlással és pihenéssel együtt a lehető legegészségesebb étrendet is el kell fogadnunk, és a Szentírásban meghatározott tisztátalan ételektől tartózkodnunk kell. Mivel az alkoholtartalmú italok, a dohányzás, a gyógyszerek és a kábítószeres felelőtlen használata szervezetünkre ártalmas, ugyancsak tartózkodjunk ezektől. Ezzel szemben foglalkozunk olyan dolgokkal, amelyek gondolatainkat és testünket Krisztushoz hasonlónak formálják! Krisztus azt akarja, hogy egészségesek, boldogok és jók legyünk. *(Róm 12:1-2; 1Jn 2:6; Ef 5:1-21; Fil 4:8; 2Kor 6:14-7:1; 2Kor 10:5; 1Pt 3:1-4; 1Kor 6:19-20; 10:31; 3Móz 11:1-47; 3Jn 2)*

23. Házasság és család

A házasságot, mely a férfi és nő között életre szóló egység szeretetkapcsolatban, Isten alkotta az Édenben és Jézus megerősítette. Mivel a keresztyén számára a házasság Isten és a házastárs felé elkötelezettség, ezért csak azonos hitű társak között köttessen. E kapcsolat a kölcsönös szeretetre, megbecsülésre, tiszteletre és felelősségre épül, mely Krisztus és egyháza közötti szeretet, szentség, meghittség és állandóság kapcsolatát tükrözi. Jézus a válásról azt tanította, hogy házasságtörést követ el az, aki elválk házastársától - kivéve a parázناسág miatti válást -, és mással házasodik össze. Noha nem minden családi kapcsolat eszményi, de a Szentlélek vezetésével és a gyülekezet gondozásával a házaspárok között szeretetközösség jöhet létre, ha teljesen alárendelik magukat egymásnak Krisztusban. Isten megáldja a családot, és azt akarja, hogy a családtagok a teljes érettségre segítsék egymást. A szülők tanítsák meg gyermekeiket Isten szeretetére és a neki való engedelmességre. Példájukkal, szavaikkal, tanítsák őket arra, hogy Krisztus szerető, nevelő, örökké gyengéd és gondoskodó, aki azt akarja, hogy az Ő testének - Isten családjának - tagjaivá legyenek. A család növekvő összetartása az utolsó idők evangéliumi üzenetének egyik ismertetőjele. *(1Móz 2:18-25; Mt 19:3-9; Jn 2:1-11; 2Kor 6:14; Ef 5:21-33; Mt 5:31-32; Mk 10:11-12; Lk 16:18; 1Kor 7:10-11; 2Móz 20:12; Ef 6:1-4; 5Móz 6:5-9; Péld 22:6; Mal 4:5-6)*

24. Krisztus szolgálata a mennyi templomban

Van szentély a mennyben, az igazi templom, amelyet az Úr és nem az ember épített. Ebben Krisztus szolgál érettünk, a hívők rendelkezésére bocsátva engesztelő áldozatának jótéteményeit, amit egykor mindenkiért feláldozott a kereszten. Nagy főpapunkká lett beiktatva és mennybemenetelekor megkezdte közbenjárói szolgálatát. Engesztelő szolgálatának második, utolsó szakaszát a 2300 éves prófétaidő lejártakor, 1844-ben kezdte el. Ez a vizsgálati ítélet munkája, mely minden bűn végső elrendezésének része, melyet az ősi héber szentély megtisztítása jelképezett az engesztelés napján. A szentélyt a jelképes szolgálatban áldozati állat vérével tisztították meg, a mennyi dolgok Jézus vérenek tökéletes áldozatával tisztulnak meg. A vizsgálati ítélet a mennyi lények előtt nyilvánvalóvá teszi, hogy kik haltak meg Krisztusban, és ezért benne méltók az első feltámadásra. Ez

nyilvánvalóvá teszi azt is, hogy az élők közül kik maradtak meg Krisztusban, megtartván Isten parancsolatait és Jézus hitét, és ezért benne készek Isten örök országába való elragadtatásra. Isten igazságosságát igazolja ez az ítélet, megtartván azokat, akik Jézusban hisznek. Nyilvánvalóvá teszi, hogy akik hűségesek maradtak Istenhez, elnyerik az országot. Krisztus eme szolgálatának befejezése a második advent előtt, az emberiség vizsgálatának lezárását jelzi. *(Zsid 8:1-5; 4:14-16; 9:11-28; 10:19-22; 1:3; 2:16-17; Dán 7:9-27; 8:13-14; 9:24-27; 4Móz 14:34; Ez 4:6; 3Móz 16; Jel 14:6-7; 20:12; 14:12; 22:12)*

25. Krisztus második eljövetele

Krisztus második eljövetele az egyház áldott reménysége, az evangélium csúcspontja. A Megváltó eljövetele szószерinti személyes, látható és világszéles lesz. Amikor visszatér, feltámadnak a halott igazak, és az élő igazakkal együtt megdicsőülnek és mennybe ragadtatnak, a nem igazak azonban meghalnak. A próféciai sorozatnak majdnem teljes beteljesedése a világ jelenlegi állapotával együtt jelzi, hogy Krisztus eljövetele közel van. Ennek az eseménynek az idejét Isten nem jelentette ki, ezért int bennünket, hogy mindenkor legyünk készen. *(Tit 2:13; Zsid 9:28; Jn 14:1-3; ApCsel 1:9-11; Mt 24:14; Jel 1:7; Mt 26:43-44; 1Thessz 4:13-18; 1Kor 15:51-54; 2Thessz 1:7-10; 2:8; Jel 14:14-20; 19:11-21; Mt 24; Mk 13; Lk 21; 2Tim 3:1-5; 1Thessz 5:1-6)*

26. Halál és feltámadás

A bűn zsoldja a halál. De az egyedül halhatatlan Isten örök életet ad megváltottainak. Addig a napig a halál minden ember számára csak öntudatlan állapot. Amikor életünk ura, Krisztus, megjelenik, a feltámadt igazak az élő igazakkal együtt megdicsőülnek és elragadtatnak, hogy Urukkal találkozzanak. A második feltámadás, a gonoszok feltámadása, ezer év múlva lesz. *(Róm 6:23; 1Tim 6:15-16; Préd 9:5-6; Zsolt 146:3-4; Jn 11:11-14; Kol 3:4; 1Kor 15:51-54; 1Thessz 4:13-17; Jn 5:28-29; Jel 20:1-10)*

27. A millennium eseményei és a bűn vége

A millennium Krisztusnak és az Ő szentjeinek az első és második feltámadás közötti ezeréves mennyei uralma. Ez idő alatt a bűnös halottak elítéltetnek, a föld pusztaság lesz, élő emberi lakosok nélkül, de azt Sátán és angyalai birtokolják. Az ezer év végén Krisztus az Ő szentjeivel és a szent várossal leszáll a mennyből a földre. Ekkor feltámadnak a gonosz halottak és Sátánnal és angyalaival körülveszik a várost, de Isten tüzet bocsát le, ami megemészti őket, és megtisztítja a földet. Így a világegyetem örökre megszabadul a bűntől és a bűnösöktől. *(Jel 20; 1Kor 6:2-3; Jer 4:23-26; Jel 21:1-5; Mal 4:1; Ez 28:18-19)*

28. Az új Föld

Az Újféldön, ahol igazság lakozik, Isten örök otthon, az örök élethez tökéletes környezetet, szeretetet és örömet, valamint az Ő jelenlétében való tanulást biztosít a megváltottaknak. Isten népével akar lakni, itt nincs szenvedés és halál. A nagy küzdelemnek vége van és nem lesz többé bűn. Minden dolog, élő és élettelen együttesen hirdeti, hogy Isten a szeretet; és Ő mindörökké uralkodik. Ámen. *(2Pt 3:13; Ésa 35; 65:17-25; Mt 5:5; Jel 21:1-7; 11:15; 22:1-5)*

TARTALOM

- Előszó a magyar kiadáshoz
1. Nehézségek az Eukaliptusz tanyán
 2. A megbeszélés
 3. Az 1914-es esztendő és jelentősége
 4. Itt van már, vagy közel?
 5. Apa, az utolsó menedék a zavarból
 6. Két törvény?
 7. A meghallgatott ima
 8. Élénk beszélgetés
 9. A döntés
 10. A helyreállított paradicsom
 11. Egy vagy két Isten?
 12. Ki Jehova?
 13. Kérdések
 14. Krisztusban megkeresztelve
 15. Sok nap múlva
- HITALAPELVEK